

Kardelen 36. sayı

kardelen@sj.k12.tr

2016-2017 YIL: 23 SAYI: 36 [OCAK 2017]

İSTANBUL ÖZEL SAINT-JOSEPH
FRANSIZ LİSESİ YAYIN KULÜBÜ
KÜLTÜR EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Sciences Po Tanıtımı

12. sınıf öğrencilerine üniversite sistem tanıtımı: Sait GÜRSOY

Ecole Polytechnique Université Paris Saclay tanıtımı

Dünyada Bir Köşe Dans Festivali

Lösev Tanıtımı

10. sınıf öğrencilerine Sokak Hayvanları Bilinçlendirme sunumu

Editörden Merhaba...

Bence ...

İnsan okulunun değerini, daha doğrusu Saint Joseph'in değerini sona doğru geldikçe anlarmış. Hazırlığın ilk haftasında bana ürkütücü gelen koridorların, sabah erken uyanmanın verdiği nefretin, okula ve çevremdeki yabancı yüzlere karşı duyduğum korkunun benim gibi okul kavramını sevmeyen birisi için tamamen değişmesi hiç de uzun sürmedi. Saint Joseph'i yüksek duvarlardan oluşan bir de Fransızca olan bir eğitim kurumu değil de binlerce anı biriktireceğiniz, hayatınızda etki yaratacak ve belki de sizi tamamen değiştirecek öğretmenlerle tanışacağınız, sadece akademik olarak değil kendinizi de eğiteceğiniz bir yer olarak gördüğünüzde işte o zaman, böyle bir okulda olmanın

insanlara neler kattığını ve katacağını fark etmiş oluyorsunuz.

Okula yeni başladığımız andan itibaren bize SJ'17 olduğumuz söylenmişti ya da biz bunu kendi kendimize benimsemiştik. O zaman okulun bitmesine daha beş yıl vardı, 2017 yılına koskoca beş yıl... İşte şimdi o yıl geldi çattı, o son yıl gelip çattı. Sınav stresi, Fransa mı Türkiye mi ikilemi, zaman ayrılmaya çalışılan ama asla karşılık göremeyen sosyal hayat derken bir koşuşturmacanın içinde gidiyoruz.

Akşam olup da dünyanın halini hatırladığımda, televizyonda karşıma çıkan şiddet dolu haberleri gördüğümde işte o zaman geleceğe dair umudun gerçekten de sadece bizlerin elinde olduğunu görüyorum. Bana ayrılan bu köşedeki yazımı kendi jenerasyonuma ithaf ediyor ve sözlerimi Mustafa Kemal Atatürk'ün sözleriyle tamamlıyorum: "Ey yükselen yeni nesil, gelecek sizindir. Cumhuriyeti biz kurduk; onu yükseltecek ve sürdüreceksiniz."

Serra ÖZSOY

Des raisons d'espérer... *Umutlanmamız için...*, Paul GEORGES --- 4/8
Gurur Kaynaklarım, Ender ÜSTÜNGEL ----- >

s. 4/7

Atatürk'ü Andıkça

TÜRK TOPLUMUNUN ORTAK DEĞERİ :
ATATÜRK ----- 8/8
10 KASIM ----- 10

s. 8/10

**JOURNÉES
DES MÉDIAS
MEDYA GÜNLERİ**
17, 18, 19 Ocak/Janvier 2017

**SANAT VE
YETENEK
HAFTASI**

6/10 Haziran ----- du 6 au 10 juin

Kültürel Etkinlik

Tiyatro Buluşması -----	11/12
Sanat ve Yetenek Haftası -----	12/13/14
Konser -----	14
Fransızca Masal Gösterisi -----	15
Kolektif İstanbul Konseri -----	15
Konser / Sergi -----	16

s. 11/16

Eleştiri / İnceleme

Sınırlar, Tanımlar ve Yolsuzluk Eğilimi -----	37
Anime Önerileri -----	38/39
Paul Auster ve Son Şeyler Ülkesinde -----	39
Binicilik Tarihçesi -----	40
O Dört Yıl -----	41
Günümüz Edebiyatı -----	42

s. 37/42

Şiirler

Kardelen -----	48
Beyaz Kırmızı -----	48
Kendini Kandıran "Zeki" Ağacın Öyküsü -----	48
İnsan Öleceğini Bilen Tek Canlıdır -----	49
Hayat -----	49
Bu Hayat -----	50
LE POETE INCONNU -----	50/51

s. 48/51

Öyküler

"Il ne resta que la mer et le clair de lune" -----	43
"Je suis sur le bateau une fois de plus" ---	43
"Voyage dans l'espace" -----	43
"Je remarque le conflit entre l'Occident et l'Orient.." --	44
"La vraie source d'inspiration venue d'en haut." -----	44
"À travers les yeux de l'ancien" ---	44
"J'ai trouvé la réponse quand j'ai vu mon ombre devant moi" -----	45
"J'écoute İstanbul, les yeux fermés" -----	45
SİMURG -----	46
Şartlı Var Oluş -----	47

s. 43/47

Deneme / Makale

Hayvan Hakları ve Ticareti	17
Anlayış Meselesi	17
Mavi'nin Sesi	18
Bir Film Hakkında	18
BEYOND THE UNSEEN	19
Sevgi ve Şeker	19
DUYGULARIN KOREOGRAFİSİ	20
Bohem	21
Dil	21
Mükemmel	22
Özgüven	23
Müziğin Hayatımızdaki Yeri	24
Kopyacılık	25
ALBERT CAMUSTHE FALL	26/27
Bir Dost	28
Sevgi ve Şeker	28
Savrulan Aşk	28
Göğümdeki Kelebek	30
Cam Kırıkları	30
Sönmekte Bir Mum	31
YALNIZLIK, HUZUR MUDUR YOKSA YENİLMİŞLİK DUYGUSU MU?	31
RENKSİZ TSURUKU TAZAKI	32
Mavi Gözlü Dev ile Dostları	33
Suç ve Ceza İllüstrasyonları	34/35
Vazgeç	36
Silüet	36

s.17/36

Kültür-Sanat-Spor

Fransa'da Eğitim	52/53
Kapalıçarşı	54
Une Café spécial: DownCafé	55
Özden Özgürdal	56/57
Furuğ	58
Hayat Bir Sahne Gibi	59

s.52/59

Rehberlik Sosyal Sorumluluk

*Var Olmanın Dayanılmaz Ergenliği ...	
"Ergenim" çok yaşa!	60
Unutulmayacak Bir Deneyim	61
2016-2017 Fenerbahçe Parkı Topluluk Bahçesi ve Permakültür Kulübü Çalışmaları	62/63
Caretakers of the Environment International 2016 Çevre Konferansı	64

s.60/64

İSTANBUL ÖZEL
SAINT-JOSEPH FRANSIZ LİSESİ
YAYIN KULÜBÜ KÜLTÜR
EDEBİYAT SANAT DERGİSİ

Kardelen

KARDELEN@SJ.K12.TR
WWW.SJ.K12.TR
2016-2017 SAYI: 36
[OCAK 2017]

MÜDÜR
Paul GEORGES

TÜRK MÜDÜR BAŞY.
Ender ÜSTÜNGEL

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Özcan AKÇAKAYA
Esin ALPAN

İNCELEME KURULU
Özcan AKÇAKAYA
Esin ALPAN
Yıldırım BEYAZIT
Fusun ESİN

SEÇİCİ KURUL

Vedya ESKENAZI	Deniz GEZER
Simay KAYA	Talya HAKVERDİ
Sanem ÖZMAN	Defne ILGIN
Fatma PINAR ÜNER	Ecem NUR KALEBOZAN
Aslı DERİN AYAZ	Lara KARAYAZGAN
Zeynep NAZ BEHRAM	Elif KESKİNEL
Berrak ÇAKIRCA	Sena BUSE ÖZYAPRAK
Simay ÇELİK	Zeynep ADA SİRKECİOĞLU
Erge DOĞAN	Melisa ÜSTÜNDAĞ
Ecem EKSEN	Paniz VATANDOUST
Buse ERGENE	ALAMDARI

EDİTÖR
Serra ÖZSOY

KAPAK FOTOĞRAFI
Sanem ÖZMAN

GRAFİK TASARIM
Görsel Sanatlar Öğretmeni
Ali YILMAZ

BASKI
Şentürk Matbaacılık
Tel: 0216 347 57 44 - 0216 414 29 30
e-mail: senturkmatbaa@gmail.com

Kardelen'de yer alan özgün yazılar ve görseller izinsiz kullanılamaz.

Des raisons d'espérer... Umutlanmamız için...

Chers collègues, chers parents, chers anciens, chers élèves,

Değerli Meslektaşlar, Değerli Veliler, Değerli Mezunlar, Sevgili Öğrenciler,

Reconnaisant auprès des frères des écoles lasalliennes qui m'ont confié la direction du lycée Saint Joseph, je tiens à vous remercier aussi pour les témoignages de soutien que j'ai reçus dès l'annonce de ma nomination. Je tiens à remercier aussi M. Jean-Michel Tricart qui a dirigé avec sagesse et bienveillance notre école durant 8 années et qui m'a aidé à me préparer à ma nouvelle mission. Je le remercie pour ces années de collaboration et lui souhaite ainsi qu'à son épouse un heureux retour en France, aux côtés de leur famille.

Saint Joseph Lisesi'nin yönetimini tarafıma emanet etmiş olan Lasalyen Okulları Frerleri'ne yönelik minnettarlığımı sunarken, görev atamamın duyurulmasını takiben vermiş olduğunuz destek için sizlere de teşekkürlerimi sunarım. Ayrıca, sekiz yıl boyunca kurumumuzu hoşgörü ve iyi niyet esasları çerçevesinde bilgelikle yönetmiş olan ve yeni görevime hazırlanmamda bana yardımcı olan Sn. Jean-Michel Tricart'a da teşekkür etmek isterim. İşbirliği içinde çalışmış olduğumuz yıllar için şükran duygularımı iletir, kendisine ve eşine, Fransa'ya, ailelerinin yanına dönerlerken iyi yolculuklar dilerim.

Je ne m'attarderai pas à me présenter puisque je suis entré au lycée Saint Joseph en septembre 2004. Je me contenterai de dire que je suis un professeur de français amateur de culture générale et féru de langues étrangères, arrivé à Istanbul il y a 16 ans. J'enseigne le français au Lycée Saint Joseph depuis 11 années et j'ai eu le bonheur depuis 2007 de me mettre au service des jeunes, des professeurs et des familles, en tant que sous-directeur, pour rendre aux jeunes qui nous sont confiés le plus grand des services, le plus grand des bienfaits, celui d'éduquer, c'est à dire de faire grandir.

Saint Joseph Lisesi'nde Eylül 2004'ten bu yana çalıştığım için kendimden kısaca bahsetmekle yetineceğim; genel kültüre meraklı ve yabancı dillere büyük ilgi duyan, İstanbul'a on altı yıl önce gelmiş olan bir Fransızca öğretmeniyim. On bir yıldır Saint Joseph Lisesi'nde Fransızca eğitimi veriyorum ve 2007 yılından bu yana, bizlere emanet edilen gençlere yönelik en önemli hizmeti içeren, en büyük faydayı sağlayan eğitim görevini yerine getirmek, yani büyümelerine eşlik etmek amacıyla öğrencilerin, öğretmenlerin ve ailelerin ihtiyaçlarına cevap vermek üzere Müdür Yardımcısı olarak görev yapma mutluluğuna eriştim.

Dans cette mission d'éduquer et de permettre un

cadre favorable aux professeurs, 5 convictions se sont affirmées en moi et je souhaite que nous les portions ensemble pour que notre école poursuive sa tradition de qualité en préparant au mieux les jeunes qui nous sont confiés :

Eğitim görevinde ve öğretmenlere yönelik ideal bir ortam sağlanması hususlarında, önem verdiğim, olması gerektiğine inandığım beş görüşüm mevcut ve okulumuzun bizlere emanet edilen gençleri hayata en iyi şekilde hazırlayarak, kalite geleneğini sürdürmesi açısından, bu görüşleri hepimizin benimsemesini arzu ediyorum:

La première de ces convictions est la nécessité de la discipline dans notre école. Elle est la fondation de l'édifice. La discipline n'est pas seulement une exigence vis à vis des élèves, elle est une exigence personnelle du professeur envers lui-même que ce soit en classe où il a comme devoir de maîtriser sa matière et son art d'enseigner, de tenir ses classes en fixant des limites pour mettre les élèves en situation d'apprendre, ou bien hors de la classe, durant les surveillances, les gardes, les réunions, les rencontres avec les familles. Cette exigence à avoir n'exclut pas la bienveillance, bien au contraire, elle est le signe de notre attention et de l'attachement que nous témoignons vis à vis des jeunes.

Bu görüşlerden birincisi kurumumuzda disiplinin gerekliliğidir. Disiplin, bir yapının temelini teşkil eder. Bu kavram sadece öğrencilere yönelik değil, öğretmenin de sahip olması şart kişisel bir gerekliliktir; gerek branşına ve eğitim sanatına hâkim olma, aynı zamanda sınırlar belirleyerek öğrencilerin öğrenmeye elverişli koşullarda

olmalarını sağlama görevini üstlendiği sınıf içinde; gerekse nöbetlerdeki, gözetimlerdeki, toplantılardaki, veli görüşmelerindeki sınıf dışı durumlarda söz konusudur. Disiplin kavramı hoşgörüyü dışlamaz, tam tersine gençlere yönelik dikkat ve bağlılığımızın bir göstergesidir.

La seconde, c'est l'importance du travail d'équipe dans notre maison. Le travail d'équipe se vit au conseil de direction, dans les groupes de concertation par matière, dans le conseil inter-zümre, dans le conseil de discipline et d'honneur, durant le conseil de classe, autant de lieux de rencontre qui constituent les colonnes qui portent le projet éducatif lasallien. Ce projet, notre équipe éducative le construit lorsqu'elle élabore la progression pédagogique dans les disciplines, lorsque les enseignants innovent dans leur pédagogie et dans leur manière de se former, lorsqu'ils organisent un échange avec une école, lorsqu'ils soutiennent des projets de solidarité.

İkincisi, kurumumuzdaki ekip çalışmasının önemidir. Ekip çalışması; yönetim kurulunda, branşlar bazında derslerin hazırlanmasında, zümreler arası konseylerde, disiplin ve onur kurulunda, sınıf konseylerinde, Lasalyen Eğitim Projesi'ni taşımakta olan sütunları oluşturan daha birçok buluşma anında söz konusudur. Bu proje, eğitim ekibimiz tarafından, disiplinlerde pedagojik gelişimin sağlanması, öğretmenlerin pedagojik ve eğitim hususlarında yeniliklerle donanması, başka bir okulla öğrenci değişim programı düzenlenmesi, dayanışma projelerinin desteklenmesi vasıtasıyla oluşturulur.

La troisième découle de la seconde : pour travailler en équipe, l'humilité est de mise. Pour construire une communauté éducative exemplaire, il nous faut, à chacun d'entre nous, savoir écouter, faire preuve de patience, connaître nos limites, savoir exprimer nos difficultés, reconnaître nos erreurs, accepter le changement ou les décisions prises. Cela est valable pour tout le monde à l'école : élèves, professeurs, personnel, directeur, parents...

Üçüncüsü, ikincisinden doğar: Ekip çalışmasının gerçekleştirilmesinde hoşgörü ve alçak gönüllülük bir gerekliliktir. Örnek bir eğitim camiası oluşturmak için, her birimizin, dinlemeyi bilmesi, sabırlı davranması, sınırlarımıza özen göstermesi, zorluklarımızı dile getirmeyi bilmesi, hatalarımızı kabul etmesi, değişim ve/veya alınan kararları anlayışla kabul etmesi gereklidir. Bu hususlar, kurumdaki herkes için geçerlidir: öğrenciler, öğretmenler, çalışanlar, müdür, veliler...

La quatrième, c'est l'ouverture d'esprit : nous sommes une école de la rencontre : entre des turcs, des français et des franco-turcs. Nous nous devons de montrer un exemple d'ouverture et de fraternité dans un monde trop souvent tenté par le repli identitaire ou les idéologies de la peur où l'autre rime avec danger. Le psychologue et écrivain Henri Wallon résume bien la mission de l'école qui est d'"enseigner ce qui unit et libère les

hommes". Cette ouverture d'esprit ne se limite pas aux murs de notre école mais notre porte est ouverte sur l'extérieur : aux écoles de Turquie avec qui nous développons des projets de solidarité, aux écoles de notre réseau lasallien du proche-orient ou d'Europe et à d'autres écoles encore dans le cadre du MFINUE par exemple, une conférence qui a réuni au mois de novembre 18 écoles de Turquie, de France, d'Egypte, d'Espagne et du Liban et dont je tiens à féliciter les organisateurs.

Dördüncüsü, açık görüşlülüktür: Kurumumuz Türklerin, Fransızların, Fransız-Türklerin bulunduğu bir okuldur. Dolayısıyla bizler, farklı kökenlere, kültürlere ve inançlara sahip kişilere çekince ile yaklaşılmalı, ayrımcılıktan ve ideolojik korkulardan etkilenen bu dünyada, açık görüşlülük ve kardeşlik örneği sergilemeliyiz. Psikolog ve yazar Henri Wallon "İnsanları birleştireni ve özgürleştireni öğretmektir" söylemiyle okulun üstlendiği görevi güzel özetlemektedir. Söz konusu açık görüşlülük, kurumumuz duvarları arasında sınırlı kalmayıp dışarıya da açılmaktadır: Dayanışma projeleri gerçekleştirdiğimiz Türkiye'deki diğer okullar, Orta Doğu ve Avrupa Lasalyen ailemize mensup okullar, aynı zamanda örneğin Kasım ayında Türkiye'den, Fransa'dan, Mısır'dan, İspanya'dan ve Lübnan'dan on sekiz okulu buluşturmuş organizasyonu düzenleyenlere tebriklerimi sunmayı arzu ettiğim Uluslararası Frankofon Model Birleşmiş Milletler Konferansı gibi.

Ma dernière conviction, c'est le sens du service et de l'équité. Nous sommes au service de la jeunesse de ce pays avec tous ses besoins éducatifs, moraux, civiques et environnementaux et nous devons tout faire pour œuvrer à sa réussite quitte à remettre en question parfois nos certitudes et nos habitudes. Nous rendons ce service quand nous sommes capables de garantir l'équité et la justice dans la classe et entre nous.

Son inandığım görüş, görev ve adalet duygusudur. Bizler, bu ülkenin gençlerinin, eğitsel, ahlâki, toplumsal ve çevresel tüm ihtiyaçlarına cevap verebilmek için görevliyiz ve zaman zaman kendi doğrularımızı, alışkanlıklarımızı sorgulamak söz konusu olsa dahi bu hedefi gerçekleştirebilmek için tüm gerekenleri yapmalıyız. Bu görevi ise ancak sınıfta ve kendi aramızda adaleti ve hakkaniyeti sağladığımızda yerine getirebiliriz.

Dans ma mission de chef d'établissement, j'aurai soin : De maintenir ce climat de confiance qui anime la bonne qualité des relations, essentielle dans l'acte éducatif.

D'œuvrer à la qualité pédagogique dans ce qui fait le cœur de notre métier : la rencontre avec les jeunes durant le cours en gardant à l'esprit cette devise de Sénèque : "Etudie non pas pour savoir plus mais pour savoir mieux".

De développer un usage raisonné du numérique au service d'une pédagogie valorisant l'expérimentation, l'innovation et les projets créatifs et la formation des enseignants.

De poursuivre les initiatives en faveur des plus démunis, des plus fragiles dans notre société.

De sensibiliser nos jeunes à l'environnement, au développement durable et aux énergies nouvelles.

Okul Müdürlüğü görevim esnasında, aşağıda belirtilen hususlara özen göstereceğim:

Eğitim görevinin temel gerekliliği olan, ilişkilerdeki kaliteyi oluşturan güven ortamının devamını sağlamak.

Mesleğimizin özünü oluşturmakta olan pedagojik kaliteye yönelik çalışmak: Dersler sırasında gençlerle, Seneca'nın "Daha fazla bilmek için değil, daha iyi bilmek için çalış" anlayışı kapsamında birlikte olmak.

Deneyimi, yeniliği ve yaratıcı çalışmaları, öğretmenlerin eğitimini ön plana çıkaran bir pedagojiye yönelik olarak sayısalın verimli kullanımını geliştirmek.

Toplumumuzda en fazla zorluk yaşayan ihtiyaç sahibi kişilerin yararına çalışmalar yürütmek .

Gençlerimizi, çevre, sürdürülebilir kalkınma ve yeni enerjiler hakkında bilinçlendirmek.

Sachez par avance que je mettrai toute mon énergie pour conduire au mieux cette belle maison Saint Joseph aidé en cela par un co-pilote avisé en la personne de M. Ender Üstüngel et d'une équipe de direction de grande qualité avec qui je collabore déjà depuis des années et qui accueille depuis cette rentrée Mme Yaprak Bener Chapdelaine, aidé aussi par tous les coordinateurs et les présidents de zümre qui mettent tout leur esprit et leur cœur à faire vivre les projets de l'école et bien sûr par tous les professeurs et les personnels qui portent la vie de l'école au cœur de la classe, vers le cœur et l'esprit de cette belle jeunesse de Turquie.

Köklü ve seçkin Saint Joseph kurumunu en iyi şekilde idare etmek için, işine son derece hâkim bir kopilot olan Sn. Ender Üstüngel'in, bu eğitim ve öğretim yılında Sn. Yaprak Bener Chapdelaine'nin de aralarına katıldığı yıllardır birlikte çalışmakta olduğum yüksek yetkinliğe sahip bir yönetim ekibinin, kendilerini ve yüreklerini kurumun projelerini yaşatmak için ortaya koyan tüm koordinatörler ve zümre başkanlarının ve tâbii ki kurumun yaşamını sınıfa, Türkiye'nin değerli gençliğinin kalbine, ruhuna aktaran tüm öğretmenlerin ve çalışanların da yardımlarıyla elimden gelen gayreti göstereceğimi bilmenizi isterim.

Paul GEORGES

**Directeur du lycée Saint Joseph d'Istanbul
İstanbul Saint Joseph Lisesi Okul Müdürü**

Gurur Kaynaklarım

Bu yazımda size önemli bir işlevi yerine getiren bir sivil toplum kuruluşunu, <http://www.adimadim.org> adresinden ulaşabileceğiniz “Adım Adım”ı ve bu kuruluş tarafından desteklenen “İyilik Peşinde Koş” platformunu tanıtmak istiyorum.

Adım Adım, Mart 2008’de yurtdışında “Charity Run” olarak bilinen ortaklaşa yardımseverlik koşusunu Türkiye’de tanıtmak ve yaygınlaştırmak için kurulan ilk sivil toplum oluşumudur. Adım Adım oluşumu, başta koşu olmak üzere yüzme, bisiklet, dağcılık gibi dayanıklılık gerektiren sporlar aracılığıyla ülkemizin önemli sosyal sorumluluk projelerine maddi kaynak ve tanıtım desteği sağlamaktadır.

Kuruluşun desteklediği STK’lerin bireysel bağışlarının %25-%30’u yardımseverlik koşuları sayesinde toplanmaya başlanmıştır. 2008’de düzenlenen ilk Antalya Maratonu’nda 75 bin TL bağış toplanırken, 2015 yılında toplanan bağış yaklaşık 6 milyon liraya ulaşmıştır.

“İyilik Peşinde Koş” Platformu, Adım Adım’ın desteklediği sivil toplum kuruluşlarının projeleri için koşmak isteyen gönüllülerin kullandıkları web platformudur. Dünya’da sadece yardımseverlik koşusu için yapılmış kaynak yaratma platformlarının ilkidir.

Cem ve Bertan

Bu organizasyonu ve “İyilik Peşinde Koş” platformunu tanıtmamın sebebine gelince... Amacım, kuruluşun organize ettiği koşuya TEGV yararına katılan öğrencilerime teşekkür etmek. Başlangıçta bu koşu için 12 öğrencimiz başvuruda bulunmuştu ancak kimi sağlık sebebiyle, kimi güvenlik endişesiyle son anda koşuya katılmadı. Öncelikle koşuya başvuran ve katılan 2 öğrencimi, Bertan Özadam ve Cem Bölükbaşı’nı tebrik etmek istiyorum. Bu asil davranışlarıyla TEGV yararına 8800TL yardım yapılmasına vesile oldular. Aşağıda önemi olmasa da öğrencilerimin derecelerini paylaşıyorum.

Rank	628
General Category Rank	550
Turkish Category Rank	495
Bib	33954
Name	CEM BÖLÜKBAŞI
Distance	10km

Rank	1050
General Category Rank	885
Turkish Category Rank	805
Bib	33953
Name	BERTAN ÖZADAM
Distance	10km

Ve gizli kahraman ...

Bir teşekkür de öğrencilerimin bu asil davranışına destek olmak için yiyecek satışı yapıp hasılatını TEGV hesabına yatıran gizli kahraman Okul Aile Birliği’ne. Her sosyal dayanışma organizasyonunda olduğu gibi koşuda da okulumuza destek oldular.

Ne dersiniz? Cem ve Bertan ile ve OAB ile gurur duymakta haksız mıyım?

Ender ÜSTÜNGEL '1983
İstanbul Saint - Joseph Fransız Lisesi
Türk Müdür Başyardımcısı

TÜRK TOPLUMUNUN ORTAK DEĞERİ : ATATÜRK

Herkes içine doğduğu çağın ve toplumun değerler toplamıdır. M.Kemal de XIX.yy sonlarında Osmanlı İmparatorluğu coğrafyasında doğup İmparatorluğun en seçkin kurumları arasında sayılan askeri okullarda eğitimini almıştır. Bugün dünyada "toplumuna yön veren en önemli devlet adamlarından birisi "olarak kabul ve saygı görüyor. Nedir M.Kemal'i çağdaşı asker ve aydınlardan ayıran temel özellikler? Türk Devrimi'nin mimarı olarak yeni toplumun yenileşme dinamiğini hangi esaslar üzerine oturtmuştur?

Atatürk'ün devrimlerinde bulduğumuz ve değişim sürecine yaklaşımda bir başlangıç saydığımız sosyal veriler üzerinde durarak genel dinamiğin şemasını çizebiliriz.

XIX.yy Batı toplumlarında yasaların koruyucu rolü yanında yeni onur anlayışı, insan haklarının her alanda bir uzantısı olduğu oranda, daha genelleşmiş bir toplum ilkesi kimliği ile beliriyordu ve günlük yaşama bir ideal olarak girmişti. Batı toplumu kişiyi birey/yasalar karşısında eşit vatandaş olarak görüyordu. Osmanlı Devleti'nde ise yasalar sınırlı ve belirsiz, liyakata yer vermeyen, her alanda ilişkilerin seçkinler arasında başlayıp biten kişilerarası ilişkilere dayandırıldığı bir sistem yürürlükte idi. Kısaca bu bir kul-efendi ilişkisidir. Atatürk bu ana yörünge değişiminde önemli ve belirleyici rol oynamıştır ve görüşlerinde, yeni hukuksal kavramın Türkiye'ye yerleştirilmesi zorunluluğunu bir onur değişikliği inancı ile paralel yürütüp en güçlü çizgilerle vurgulamıştır.

Yine XIX.yy Batı'da milliyetçilik akımının geliştiği dönem olmuştur. Bu dönemde yayılan "Avrupa milliyetlerden oluşmuştur ve her milliyetin armasında özel bir kültür yatar." görüşüdür. Bu kültür biçimlenmemiş ise milletin içinden, geleneklerinden çıkar tezidir. İmparatorluk parçalandıktan sonra bu görüşlerin Osmanlı Devleti için pek önemi kalmadı. Kendi içinde ürettiği bir çözüm olan İslamcılığın da tutamağı az çok kendiliğinden ortadan kalktı. Atatürk'ün bu noktada başarısı Osmanlı Devleti'nde çözüm olarak üretilen bu görüşlere sistematik olarak karşı çıkmasıdır ve bu kendisinin de özel vurgusudur. Eski onur anlayışına karşı yeni kurumlar oluşturma

düşüncesi, yani ümmet toplu-
mundan ulusal devlete geçişi
gerçekleştirmek. Atatürk'ün bu
bölümde en ilginç davranışı pratikte
zorluklarla karşılaşacağını anlamış
olmasıdır. Atatürk'ün görüşü,
Cumhuriyet rejiminin geçmişin şanı
ile desteklenemeyeceği yönündedir.
Tarihin Cumhuriyet kuşaklarına
sağlayacağı benlik başka kaynak-
lardan gelmeli idi ve Cumhuriyet
ideolojisinin eksik bu yönünü Türk
Tarih Kurumu ile tamamladı. Bu çok
özgün bir girişimdir ve bu yönü ile
Üçüncü Dünya Ülkelerine model
olmuştur.

Atatürk hakkındaki incelemeler
ısrarlı bir biçimde okuduklarına
bağlansa da içine doğduğu toplu-
mun geçirdiği yapısal değişiklikleri
de göz ardı etmemek gerekir.

Tanzimatın yapısal unsurlarının ve
devamında başta Tefvik Fikret olmak üzere Atatürk'ün
düşünce dünyasında şekil olarak değil içerik olarak derin
izler bırakacak son dönem de dikkat çekicidir. Bu etkiler
sistematik olarak Pozitivizm akımı ve M. Kemal'in
niteliklerini de harekete geçirecek yeni ütopya arayışıdır.
Değişimcinin ütopyacı niteliği kazanabilmesi için ileride
olabileceğini varsaydığı bir topluluk imgesi yaratabilme
yeteneğini taşıması gerekir. Gerçek ütopyacı toplumun
bütününün değişmesini gözünde canlandırabilen kişidir.
Atatürk için eski sistem ile ütopyası arasındaki uçurum
kendisini gittikçe rahatsız eden bir özellik olarak
belirecektir. Çağdaşlarından farkı ve özelliği ise ütopyası
ile realizmi dengeli biçimde yürütebilmesidir. Böylece
Cumhuriyet Türkiye'ye getirdiği yeniliklerin en başında
kurum ilişkilerinin, yeni bir onur anlayışının egemen
olduğu yeni bir Türkiye olmuştur.

Evren düzenini anlamada dinden pozitif bilimlere geçişin
de önderidir. Bunun için kendinden önceki kuşaklarda
zayıf da olsa başlamış olan kıpırdanmaları yeni bir ortamda
canlandırmak sorunu ile karşı karşıya kaldı. Asıl sorun
pozitif bilimi İstanbul'un doğusundaki insanlar üstünde
etkin duruma getirebilmektir. Anadolu; tarikatların, küçük
kümelerin, yerel geleneklerin egemenliğini sürdürdüğü
bir alandı. Bilimin temel öge olarak dinin yerine nasıl
geçirileceği asıl sorun idi. Çünkü yüzlerce yıldır din Anadolu
insanında evrenle bağlantılı en yüksek meşruyet kaynağı
idi. Atatürk, aynı zamanda yeni Türkiye için çağının
değerlerine uygun olarak bilime olumlu bir ahlaksal değer
bağlamıştır. Bu tavrı Batı aydın davranışı olarak alınabilirse
de aynı zamanda, ülke koşulları olduğu kadar kişisel
duyarlılığından kaynaklanmıştır.

Halk kavramı bu temel öğeler içerisinde O'nunla birlikte
biçimlenen bir kavram olarak ele alınmalıdır. Yenileşmenin
dinamiklerinden biri olarak avam-havas ayrımı üzerine
kurulmuş bir topluluktan halkçı bir topluluğa geçişin de
temellerini atmıştır.

Büyük insanlar kendi çağlarının koşulları içinde
yoğrulmuşlardır. Atatürk'ün özelliği, bazen kesintiye
uğramış, bazen gerçekliğini bir ölçüde yitirmiş, bazen
uygulamaya geçirilmesi olağanüstü ve sadece cesaret
isteyen, birbirinden ayrı yönlere dönük güçleri bir araya
toplamış ve cumhuriyet idealini ortak kökleri olarak
yaşatabilmiş olmasıdır. İşte Mustafa Kemal'i, Atatürk ve
Türk toplumunun ortak değeri yapan da bu niteliklerin
toplamı olmasıdır.

Çok Değerli Çalışma Arkadaşlarım, Sevgili Öğrenciler...

Taviz vermez bir devrimci olan Atatürk'ün düşüncesinde Cumhuriyet, 600 yıllık monarşinin sonudur. Egemenliğini kayıtsız şartsız elinde bulunduran Türkiye halkının kendisini, temsili parlamenter rejim içinde eşit ve demokratik bir şekilde ifade etme biçimidir.

Cumhuriyet, Türk devriminin doruk noktasıdır. Bu nedenle ulusal bayramlarımızın en anlamlısıdır.

Geçmişte, "Cumhuriyet ve demokrasi" kavramları eş anlamlı olarak kullanılmışlardır. Atatürk, "Demokrasi esasına dayalı hükümetlerde, egemenlik halka, halkın çoğunluğuna aittir. Demokrasi prensibi, egemenliğin ulusta olduğunu, başka bir yerde olamayacağını anlatır. Demokrasinin en açık şekli cumhuriyettir" sözleri ile demokrasinin, vazgeçilmezliğini önemle vurgular.

Günümüzde ise modern devletler, bu kavramları, hukuksal ve siyasal çerçevede yeniden tanımlamışlardır. Modern devletin yapısını, yönetim biçimini, özgürlüklerin sınırını anayasalar ve yasalar belirler. Hukuk devletlerinde, yasaların üstünlüğü ve bunların uygulanmasında kurumsal ve kişisel ayrıcalık gözetilmemesi esas amaçtır.

İdeal demokratik devlet yapısı, kişisel özgürlüklerle birlikte, eşitlikçi bir yönetimin de garantisini oluşturur. Kişisel özgürlükleri ilke sayan demokrasi, çoğulcu ve eşitlikçi cumhuriyetin esas ögesidir. Burada asıl olan, bu her iki yaşamsal öğeden, birinin diğerini engellememesidir. Yani kişisel özgürlükler sınırı, toplumsal eşitliğin sınırlarını zorlamamalı, öte yandan demokrasi, yalnızca siyasal boyutu ile çoğunluğun diktası biçiminde algılanmamalıdır.

Anayasal kurumlar ve toplumsal örgütler, bir yanı ile emeğin, öbür yanıyla azınlığın haklarının garantisi ve gerçek demokratik dengenin vazgeçilmez öğeleridir. Amaç, bu kurumsal yapıların ve örgütlerin, çoğulculuğu, farklılıklara saygıyı, eşitliği göz ardı etmeden, toplumun tüm katmanlarını ulusal birlik ve beraberlik doğrultusunda birleştirmesi olmalıdır.

Nice cumhuriyet bayramlarına, sevgiler, saygılar ...

Olcay CÖMERT
Tarih Öğretmeni

Değerli Öğretmenlerim, Sevgili Meslektaşlarım,

Bugün Atatürk'ün 100. Doğum yıldönümünde öğretmenlere armağan edilen günün 35.sini kutluyoruz. Bugünü hem öğretmenlerim, hem de öğrencilerimle birlikte geçirmenin mutluluğu içerisindeyim.

Bugün çoğu insana öğretmenlerini hatırlatırken, biz öğretmenlere ise bizleri yetiştirenlere ve Başöğretmenimize olan sorumluluğumuzu hatırlatıyor. Bu sorumluluğu yerine getirmenin tek yolu, onların bize verdiği vizyonu ve eğitimi gelecek nesillere aktarmak, genç beyinleri çok yönlü şekillendirmektir.

Bu ilk öğretmenler günümde ve bundan sonrakilerde bugünkü düşüncelerimin aklımdan çıkmayacağından eminim. Kendime düşeni yapıp sorumluluğumu yerine getireceğim. Bana bu vizyonu veren tüm öğretmenlerime teşekkür ederim.

Chers professeurs, chers collègues,

Aujourd'hui nous célébrons pour la 35ème fois, la Fête des Professeurs, la journée qui leur a été dédiée à l'occasion du 100ème anniversaire de la naissance d'Atatürk. C'est un grand bonheur pour moi de passer cette journée avec mes professeurs et également avec mes élèves.

Cette journée qui rappelle à beaucoup de personnes leurs professeurs, nous rappelle en tant que professeurs, notre responsabilité vis-à-vis de notre grand professeur Atatürk et de ceux qui nous ont accompagnés pour grandir. Le seul moyen d'accomplir cette responsabilité est de transférer aux nouvelles générations, la vision et l'éducation qu'ils nous ont transmises et de former les jeunes esprits du mieux possible, dans tous les domaines.

Je suis sûr que je garderai en mémoire pendant cette première et toutes les prochaines Fêtes des Professeurs, mes pensées d'aujourd'hui. Je ferai ce que je dois faire et j'accomplirai mon devoir. Je remercie tous mes professeurs qui m'ont donné cette vision.

Emir OLCAY
Fizik Öğretmeni

10 KASIM

Kelimeler anlamsız, gözlerde yaşlar. Düşünüyorum neden diye. Neden kurtarırsın bir milleti, neden kendi hayatını tehlikeye atarsın başkaları için? Neden hiç pes etmezsin tüm dünya karşına geçip, yanlış yaptığını söylese bile?

Ağlıyorum, herkes ağlıyor. Yağmurlu bir gün, güneş açmamış, ağaçlardaki yapraklar rüzgarla birlikte kımıldıyor. Kafalarda düşünceler dönüyor, kimse ağzını açmıyor, herkes sessiz. Ülkem sessiz, dünya sessiz. Yokluğunu hatırladıkça susuyor herkes, mühürleniyor dudaklar. Bayraklar yarıya inmiş, dalgalanıyor. Herkes aynı anda söylemeye başlıyor o ezgileri, hissederek. Korkma diyor, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak! Bayrağımız, bu sözlerden güç alırcasına daha çok dalgalanıyor. İşte o an, her şey anlam kazanmaya başlıyor; çünkü o an, bayrağın hürce dalgalanması hissediliyor, sanki içimizdeymiş gibi. Ben de hissediyorum. Hissediyorum Ankara'da yaşananları, Hatay'da düşmanla kahramanca savaşanları, Samsun'a yol almış bandırma vapurunu, seni. Hissediyorum gücünü Ata'm... Hissediyorum ve biliyorum ki tüm bu yaptıkların bir hiç için değil. Oluk oluk kan, ne Çanakkale'de, ne Sakarya'da, ne de şu an doğuda boşuna değil. Bayrağımız için, ilkelerin için, varlığın için...

Gözyaşlarımı siliyorum, biliyorum çünkü, böyle olmaz. Senin yolunda böyle yürüyemem. Güneş gibi doğmuş olduğun ülkenin aydınlık günleri için böyle savaşmam. 10 Kasım, farkında olmamız gereken, tarihimize, benliğimize kazınmış gün. Senin günün, yokluğun için üzülmemiz değil, var olduğun için, yaptıkların için sevinmemiz gereken gün.

Melisa ÜSTÜNDAĞ

Tiyatro Buluşması

10. TİYATRO BULUŞMASI

4-5 Haziran 2016

4 HAZİRAN CUMARTESİ:

10:30 - 12:00 : ATÖLYE ÇALIŞMASI
SARP AYDINOĞLU İLE OYUNCULUK ATÖLYESİ
(DANS SALONU)

12:00: İSTANBUL SAİNT-JOSEPH LİSESİ
FRANSIZCA TİYATRO KULÜBÜ « ZH14 »
(TİYATRO SALONU)

14:00: EĞLENCELİ HAZİRAN AYI / ÖĞRENCİ KONSERLERİ
(BÜYÜK BAHÇE)

15:00: BEŞİKTAŞ SAKIP SABANCI ANADOLU LİSESİ
« YAŞLI KADININ ZİYARETİ » (TİYATRO SALONU)

17:30: İSTANBUL SAİNT-JOSEPH LİSESİ
ÇAĞDAŞ DANS KULÜBÜ « MUSICAL CHAIRS »

18:00: MELİS BİRKAN VE SARP AYDINOĞLU İLE SÖYLEŞİ
« OYUNCULUKTA OKULLU OLMAK / ALAYLI OLMAK »
(VIDEO-KONFERANS SALONU)

20:00: TED İSTANBUL KOLEJİ VAKFI LİSESİ
« AŞKIMIZ AKSARAY'IN EN BÜYÜK YANGINI »
(TİYATRO SALONU)

5 HAZİRAN PAZAR:

11:00: NOTRE DAME DE SION FRANSIZ LİSESİ
TÜRKÇE TİYATRO KULÜBÜ « ARTİZ MEKTEBİ »
(TİYATRO SALONU)

13:00: EĞLENCELİ HAZİRAN AYI / ÖĞRENCİ KONSERLERİ
(BÜYÜK BAHÇE)

14:00: İZMİR SAİNT-JOSEPH LİSESİ
« GÜLÜNÇ KIBARLAR » (TİYATRO SALONU)

15:30: EĞLENCELİ HAZİRAN AYI / ÖĞRENCİ KONSERLERİ
(BÜYÜK BAHÇE)

17:00: İSTANBUL SAİNT-JOSEPH LİSESİ
TÜRKÇE TİYATRO KULÜBÜ « HAMLET »
(TİYATRO SALONU)

18:30: KAZANIR KONFERANS

MUSICAL CHAIRS

ÇAĞDAŞ DANCE KULÜBÜ

"Dinamik, değişik ve çarpıcı bir müzik. Bizim işimiz ise bu müzikleri en iyi şekilde sunmaktır. Çarpıcı dans hareketleri, eğlenceli ve hareketli, farklı kostümler."

7 Haziran Salı saat 19:00, Tiyatro Salonu

MUSICAL CHAIRS

CLUB DE DANSE CONTEMPORAINE

"Un univers musical et un art contemporain au rythme précis. Un état d'esprit moderne, parfois très peu, mais en a assez en scène. Le plaisir de travailler en danse avec un groupe, musical à la partie de plaisir. On a continué à chanter."

Mardi 7 juin à 19h, Salle de Théâtre

"TOPLULUK BAHÇESİNİN AÇILIŞI / INAUGURATION DU 'JARDIN COLLECTIF'"

PERMAKÜLTÜR-SÖRDÜRÜLEBİLİR YAŞAM

Öğreticilerimiz Fenerbahçe Parkı'nda yer alan "Topluluk Bahçesi"nde beraber çalışacaklar. Korkuluklar yapıp bahçeyi yetiştirecekler ve ekoloji ve doğal ekosistem prensiplerinden yola çıkarak bahçenin kontrol ve bakımını üstlenecekler.

Bu çalışmalarından Kadıköy Belediye Başkanı Aykurt Nuhoglu "Topluluk Bahçesi"nin açılışını öğretmenlerimiz ile birlikte yapacak ve basına sunacak.

8 Haziran Çarşamba, 09.30-14.00 saatleri arasında, Fenerbahçe Parkı

"YERLİ ÜRÜNLERİN KULLANIMI" KONGRESİ

YERLİ ÜRÜNLERİN KULLANIMI KONGRESİ

YERLİ ÜRÜNLERİN KULLANIMI KONGRESİ

YERLİ ÜRÜNLERİN KULLANIMI KONGRESİ

YERLİ ÜRÜNLERİN KULLANIMI KONGRESİ

World Oceans Day

L'Importance d'être Constant

"CİDDİ OLMANIN ÖNEMİ"

ÖĞRETMENLER TİYATRO GÖSTERİSİ

Frankofonik öğretmenlerimizden oluşan "L'Abordage" tiyatrosu topluluğu, Oscar Wilde'in "Ciddi Olmanın Önemi" adlı oyununu uygulamalı olarak sunuyor. Fransızca öğretmenlerimiz Delphine Gastinne ve Kristinehanne öğretmenlerimiz Marie-Odette ve Kristinehanne öğretmenlerimiz bu ekibin performansını okullarımız öğrencileri ve öğretmenleriyle sunuyor.

8 Haziran Çarşamba, 5. ve 6. dersler, 10. Sınıflara

SPECTACLE: TROUPE DES PROFES

La troupe "L'Abordage" de théâtre en français, formée d'enseignants des lycées francophones d'Osaka (Japon) - dont nous professeurs de français Delphine Gastinne et Marie-Odette documentaristes Marie-Odette - a le plaisir de vous convier à la représentation de l'adaptation de la pièce "L'Importance d'être Constant" d'Oscar Wilde.

Mardi 8 juin en 5e et 6e périodes, Niveau 10e

L'Importance d'être Constant

OSCAR WILDE

Traduction de Marie-Odette

Mardi 8 juin à 19h, Salle de Théâtre

ÖDÜL TÖRENİ / CEREMONIE DE LA REMISE DES PRIX

BİLİM YARIŞMASI ÖDÜL TÖRENİ

20 Nisan 2016 tarihinde yapılmış olan Saint-Joseph Lisesi Bilim ve Gençlik Yarışmasının ödül takdim töreni bu gecede yapıldı. Geçmişte olduğu gibi, şifalı ve şifalı olarak yarışmalarla okullarımıza termal eden öğrencilerimiz, öğretmenleri tarafından tebrik edilmek üzere sahneye davet edildi.

8 Haziran Çarşamba, saat 19:00, Tiyatro Salonu
Kokteyl: 20:00 - 21:00 arası

CEREMONIE DE LA REMISE DES PRIX DU CONCOURS SCIENTIFIQUE

La remise des prix du Concours Scientifique qui a eu lieu le 20 avril 2016 sera présentée lors de cette soirée. Les élèves ayant participé aux concours nationaux et internationaux durant l'année, seront eux aussi annoncés et félicités par leurs professeurs.

Mardi 8 juin à 19h, Salle de Théâtre
Cocktail de 20h à 21h

ATÖLYE ÇALIŞMASI / ATELIER

FRANZIZCA MÜN KULÜBÜ ATÖLYE ÇALIŞMASI

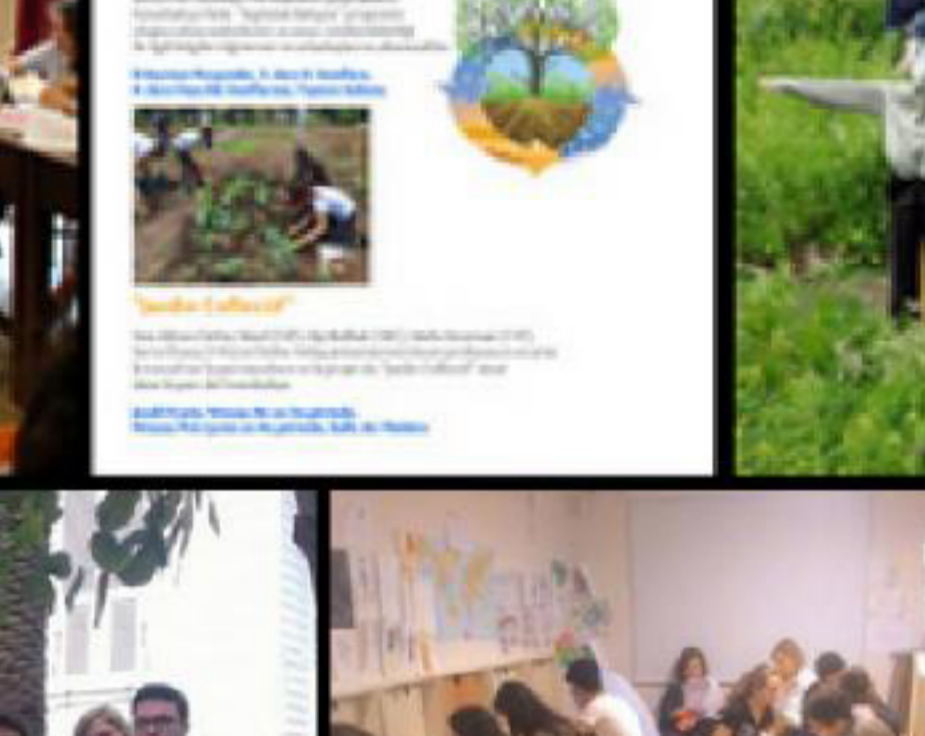
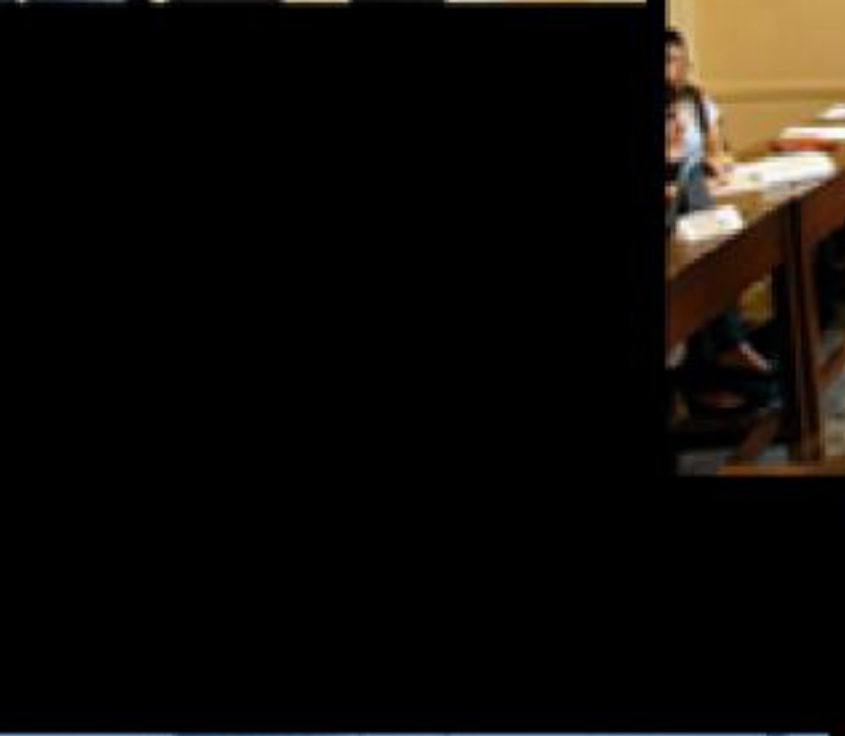
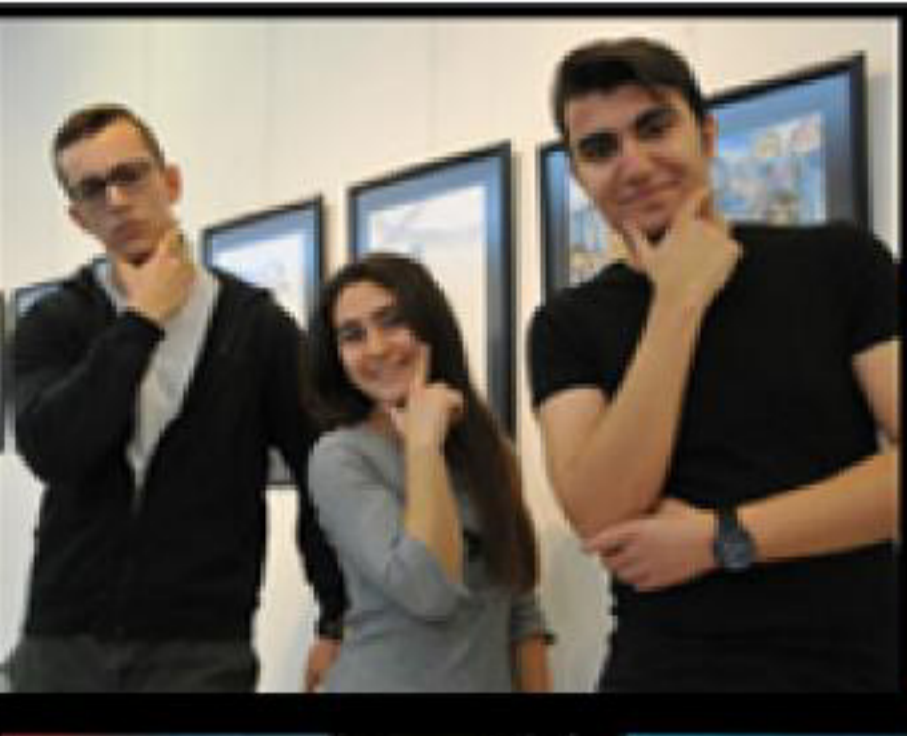
Birer gün süreyle yapılan bu atölye çalışması, öğrencilerimizin Fransızca öğreniminde yardımcı olacak ve onların Fransızca öğreniminde yardımcı olacak. Her öğrencinin bir Fransızca öğretmeninin rehberliğinde çalışacak. Her öğrencinin bir Fransızca öğretmeninin rehberliğinde çalışacak. Her öğrencinin bir Fransızca öğretmeninin rehberliğinde çalışacak.

8 Haziran Perşembe, 8:00 - 11:00 saatleri arasında, 11. Sınıflara Ait Sınıflarda

ATELIER MODELE NATIONS UNIES FRANCOPHONE

Comme chaque année, les membres du club francophone de l'INP ont organisé un atelier d'une journée pour discuter des problèmes du monde actuel. Chaque participant préparera un projet et sera invité à débiter devant ses collègues. Les élèves sont encouragés à se présenter en un seul français, à utiliser les mots-clés de la langue française, à utiliser les mots-clés de la langue anglaise, et les professeurs de la langue française seront présents.

Jeudi 9 juin, de 8h à 13h, Salles des 11e

"BİNGÖL"ÜN CANDLESTICKS

İNÖZÜLCE TİYATRO KULÜBÜ

İnözülce Tiyatro Kulübü, "Bingöl" adlı oyununu sahneye çıkarıyor. "Bingöl" adlı oyununu sahneye çıkarıyor. "Bingöl" adlı oyununu sahneye çıkarıyor.

8 Haziran Perşembe, 8. Ders, Tiyatro Salonu, Havuzlu Sınıflara

CLUB DE THEATRE EN ANGLAIS

Le club de théâtre anglais fera son entrée au Péd. Le club de théâtre anglais fera son entrée au Péd. Le club de théâtre anglais fera son entrée au Péd.

Jeudi 9 juin, 8e période, Salle de Théâtre, Niveau 8e

SÖZLÜ / ORAL

SANT FAUC ABANININ "MİLİTÖR ÇEŞME"

10. SINIF TÜRK DİLİ VE İZLENİMİ DERSİNİN ÖZETİ

10. SINIF TÜRK DİLİ VE İZLENİMİ DERSİNİN ÖZETİ

10. SINIF TÜRK DİLİ VE İZLENİMİ DERSİNİN ÖZETİ

10. SINIF TÜRK DİLİ VE İZLENİMİ DERSİNİN ÖZETİ

8 Haziran Perşembe (Cuma Günü)

MİLİTÖR SANTI FAUC ABANININ

AVEC LES PREMIERS DES CLASSES DE 10e EN COURS DE LITTÉRATURE TURQUE

Les élèves de 10e qui ont été premiers de leur classe obtiennent le droit de Sant Fauc Abanin, un roman de l'écrivain turc de l'époque de la République turque moderne.

Jeudi 9 juin (Deuxième Journée)

BRASSOLETİ

AÇIK AKŞAM - KONSER

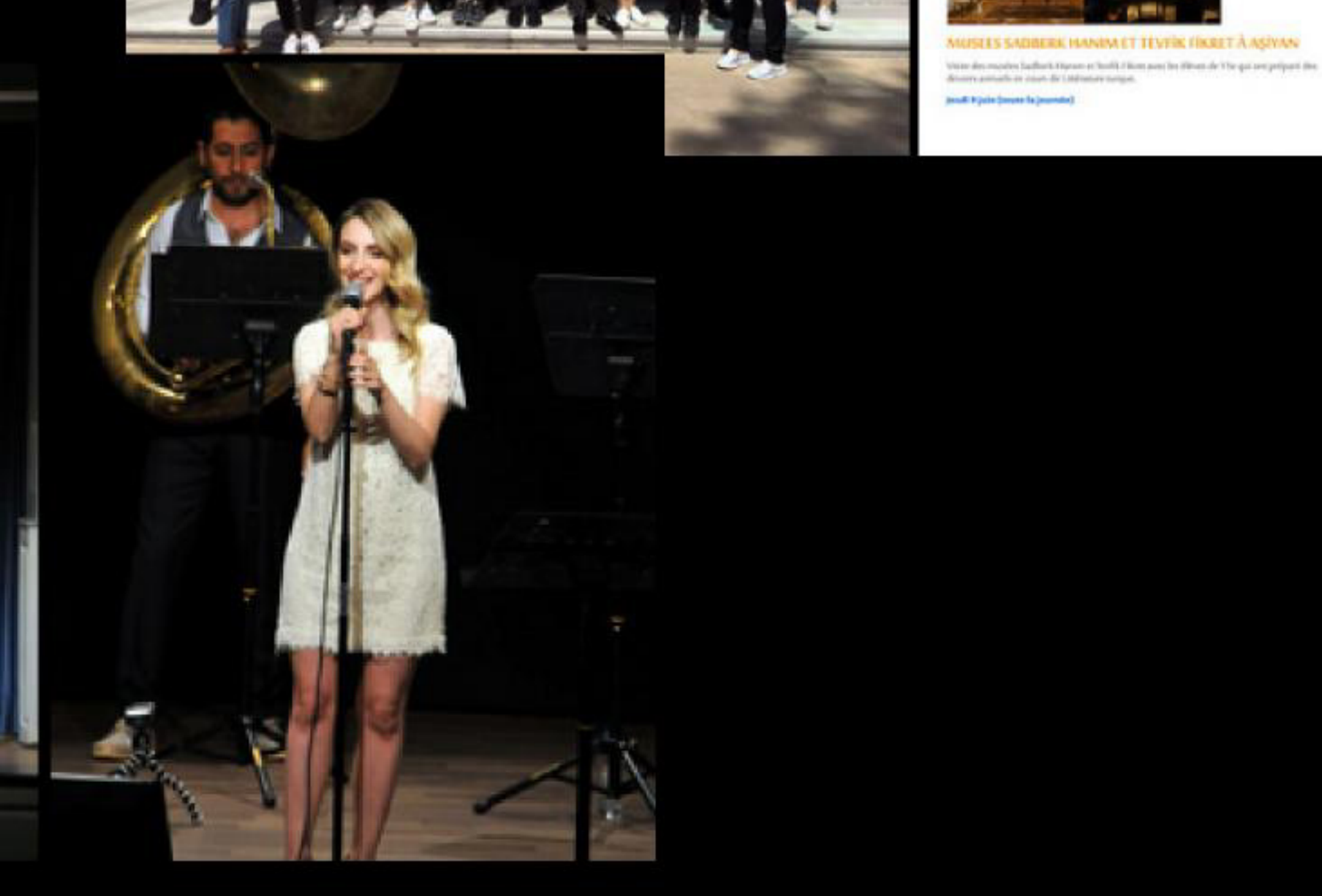
44. Uluslararası İstanbul Festivali kapsamında düzenlenen konser, klasik müzik aletleriyle sunulan modern eserler, hem de hem geleneksel müzik aletleriyle sunulan eserler.

8 Haziran Perşembe, saat 19:30, Tiyatro Salonu

AÇIK AKŞAM - CONCERT

Invité au 44e Festival International de la Musique d'Istanbul, Brassoletti vous invite à découvrir une programmation qui apporte un nouveau vent au quartet classique en Turquie à la musique moderne, jazz et mélodies traditionnelles. Un voyage musical qui vous est proposé lors de la soirée Açık Akşam de l'année scolaire.

Jeudi 9 juin à 19h30, Salle de Théâtre

GEZİ / SORTİLE

SABİP SABANCI MÜZESİ

3 avul d'operechionne Sabanci Museum establişilte 18. ve 19. yüzyıl Fransız, Alman, Rus ve diğer sanatçıların eserlerini sergilemek için kurulmuştur. Müze, İstanbul'un en büyük müzelerinden biridir.

MUSEE SABİP SABANCI

18 Ocak 2017 Cuma saat 10:30, Tiyatro Salonu

GEZİ / SORTİLE

MARCO PRASSINOS "SUR LES TRACES D'UN ARTISTE LE HAÏTIEN - L'ÉCRIVAIN ET PEINTRE"

18 Ocak 2017 Cuma saat 10:30, Tiyatro Salonu

2014

Une adaptation de la pièce de David Paquet

FRANSSIZCA TİYATRO KULÜBÜ

18 Ocak 2017 Cuma saat 19:30, Tiyatro Salonu

Konser Concert

SAINT-JOSEPH LİSESİ
CUMHURİYET BAYRAMINI KUTLUYOR

LE LYCEE SAINT-JOSEPH FETE L'ANNIVERSAIRE
DE LA REPUBLIQUE TURQUE

KONSER CONCERT İSTANBUL 12 QUARTET

27 Ekim Perşembe, saat 19:30
Tiyatro Salonu / Salle de Théâtre
Jeudi 27 octobre à 19h30

1. Keman 1er Violon : Gizem Tatlıcı
2. Keman 2nd Violon : Nilgün Lü
- Viola : Başak Elkutlu
- Viyononsel Violoncelle : Sedef Erçetin

AÇIK AKŞAM
HERKESE AÇIK / ÜCRETSİZ

Dr Esat İplik Cad.
No:66/11 34710
Kaçıköy, İstanbul
T : 0216 4145260
www.sj.k12.tr

Fransızca Masal Gösterisi

Spectacle pour les 9e

**CONTES EN
FRANÇAIS**

avec
Judith Liberman

Lundi 31 octobre
7e et 8e périodes
Tous les 9e
Salle de Théâtre

Kolektif İstanbul Konseri

**Kolektif
İstanbul**

**1 Aralık
saat 19:30
Tiyatro Salonu**

**1er décembre
à 19h30
Salle de théâtre**

AÇIK AKSAM
HERKESE AÇIK / ÜCRETSİZ

İstanbul Özel
Saint-Joseph Fransız Lisesi
Dr. Esat İskik Cad. No: 66/11
Kadıköy, İstanbul
T: 0216 4145260 www.sjk12.tr

Konser Concert

CONCERT DU NOUVEL AN
YENİ YIL KONSERİ

ESRA KAYIKÇI

JEUDI 29
DÉCEMBRE
À 19H30
SALLE
DE THÉÂTRE

29 ARALIK
PERŞEMBE
SAAT 19:30
TİYATRO SALONU

İSTANBUL SAINT-JOSEPH LİSESİ
Dr. Esat Işık Cad. No: 66/11
Kadıköy / İstanbul
T: + 90 216 414 52 60
www.sj.k12.tr

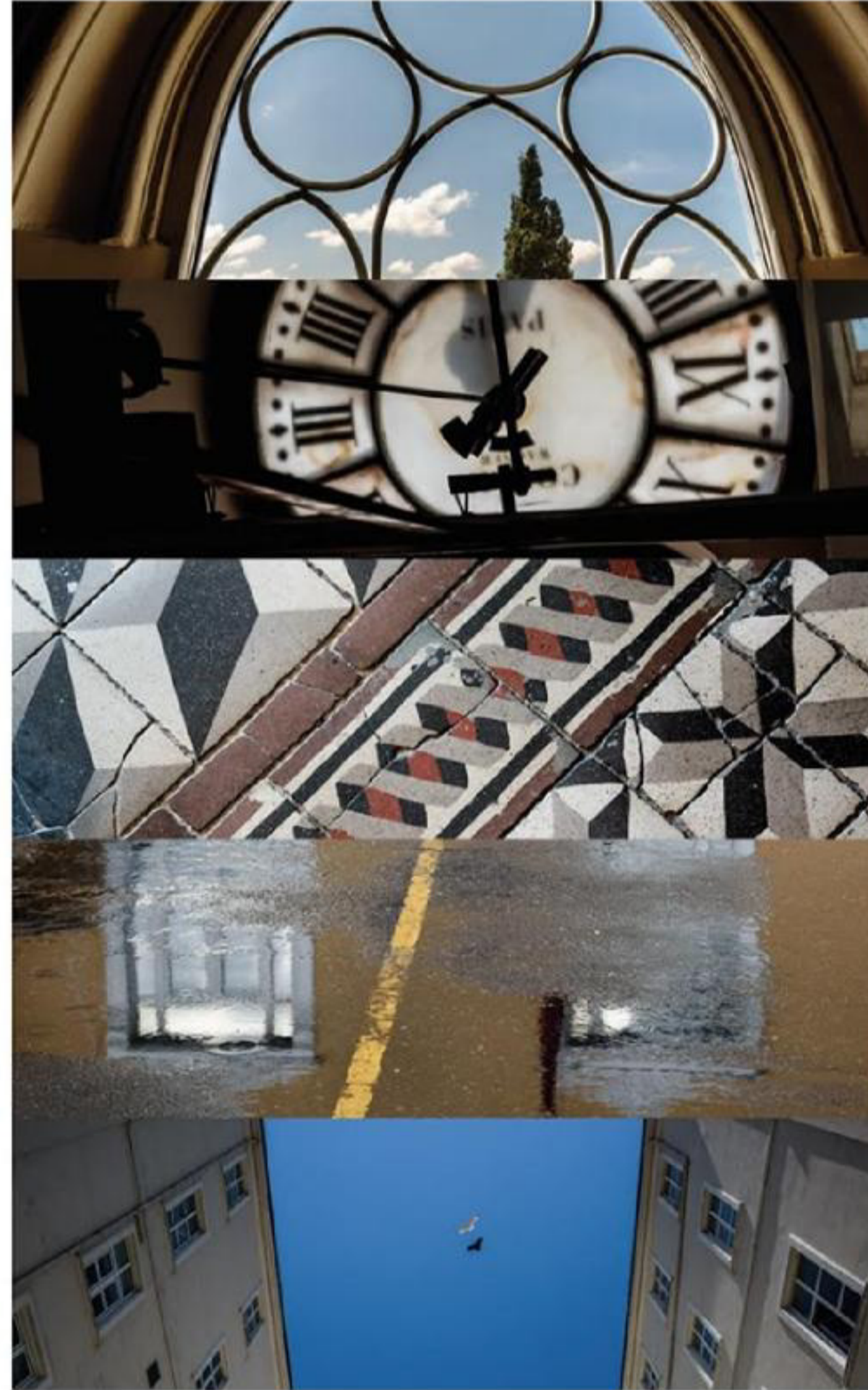
ACIK AKSAM
HERKESE AÇIK VE ÜCRETSİZ

Sergi Exposition

Ferranti Ferranti

Vernissage
Açılış
29.12.2016
20:30

İstanbul Saint-Joseph Lisesi
Dr. Esat Işık Caddesi
No: 66/11 Kadıköy
www.sj.k12.tr

Écriture de Lumières Güneşin İzleri

Regard porté sur les lycées francophones d'İstanbul
İstanbul'daki Fransız Liselerine bir bakış

29.12.2016
12.01.2017

İstanbul
Saint-Joseph Lisesi
Salle d'exposition

Sergi Exposition

JOURNEES
DES MEDIAS
MEDYA GÜNLERİ

17, 18, 19 Ocak/Janvier 2017

JOURNEES DES MEDIAS MEDYA GÜNLERİ

Concours info/intox à la médiathèque
Medyatekte doğru/yanlış haber
yarışması
17-18-19.01.2017,
Médiathèque / Medyatek

Festival de Cinéma
Sinema Festivali
17-18-19.01.2017,
Salle de théâtre / Tiyatro Salonu

Atelier cinéma: Rencontre avec
Melik Saraçoğlu et Hakkı Kurtuluş
Melik Saraçoğlu ve Hakkı Kurtuluş ile
sinema atölyesi
17.01.2017 13h45 - 15h00,
Salle de musique / Müzik sınıfı

Rencontre avec le journaliste
Nicolas Cheviron
Gazeteci Nicolas Cheviron ile söyleşi
18.01.2017 13h45 - 15h00, Etude 2

Atelier de "Reprises des film cultes"
avec Gizem Karakaş
Gizem Karakaş ile atölye çalışması:
"Kült filmi yeniden çekiyoruz"
19.01.2017 13h45 - 15h00, Etude 2

Hayvan Hakları

ve Ticareti

Hayvan hakları bana göre hayvanların insanlardan farklı bir statüye konulmadan insancıl şartlar altında yaşamasını sağlayan haklardır; fakat hayvanlar canlı değil de nesne/mal olarak görüldüğünden bu hakların herhangi bir geçerliliği bulunmamaktadır. Bırakın insanlarla aynı statüde olmayı hayvanlar canlı muamelesi bile görmezler. Bana kalırsa hayvan ticareti bu sorunun en büyük nedenidir. Peki hayvan ticareti derken neyi kastediyorum? Et ticareti; kürk ve deri ticareti; hayvanların eğlence, spor ve deney amaçlı kullanımları ve petshoplar.

Beni en çok üzen ise insanların bu ticarete bilinçli/bilinçsiz olarak ortak olması. Maalesef insanlar tabağındaki etin/ayağındaki ayakkabının nereden, nasıl geldiğini bilmiyor, daha doğrusu bilmek istemiyor. Türkiye’de insanlar önlerine gelen etin “helal et” olduğunu söylese de aslında gerçek bu değil. Maalesef Türkiye’deki mezbahalar diğer ülkedekilerden daha çağdaş değil, gerçi bunların hiçbirine çağdaş diyemeyiz, yaşamını sürdürmek için başka bir canlının hayatını sona erdirmenin çağdaşlıkla hiçbir alakası olamaz, olsa olsa vahşet diyebiliriz. Ben inanıyorum ki insanlar bu hayvanların nasıl kesildiğini görseler, bilseler bu katliama karşı çıkarlardı, belki de bu fazla saf, fazla optimist bir düşünce. Başka bir canlıyı yiyerek hayatta kalanın huzur içinde olabileceğine inanmıyorum, Dünya’daki şiddetin temelinde içinde bulunduğumuz bu eylem yatıyor olabilir.

Çoğumuzun muhtemelen duyduğu “Earthlings” adlı belgeselde türçülüğün, cinsiyetçilik ve ırkçılıktan hiçbir farkının olmadığından bahsediyordu, bu düşünce beni etkiledi. Daha güçlü olduğu için erkekler kadınlara, beyazlar siyahlara şiddet uygulayıp onları ayırmadı mı? Peki, bizim şu anda yaptığımız bunlardan ne farkı var? Biz daha akıllı, daha güçlü olduğumuzdan onları sömürüyor muyuz?

Cinsiyetçilik ve ırkçılığa karşı olanların türçülüğe karşı çıkmaması için bir neden göremiyorum; hayvanlar konuşamadıklarından, kendilerini koruyamadıklarından onları insanların üzerinde tutup korumamız gerekmez mi?

Lütfen hepimiz bu soruları kendimize soralım, tabağımızdaki yemeğin nereden geldiğinin, barınaktaki hayvanların zorunlu olarak uyutulurken petshoplardan malmişçesine hayvanları satın almanın ne kadar yanlış olduğunun, hayvanların özgürlüklerini sırf “üst sınıf” olan insanı eğlendirmek için ellerinden aldığımızın, insan ırkının ne kadar korkunç olduğunun farkına varalım ve hayvan ticaretine ortak olmayalım. Unutmayalım ki bizden başka bu masum canlıları koruyacak kimse yok.

Alara ÜN

Anlayış Meselesi

Biz insanlar kendimizi çok büyük, yüce varlıklar olarak görüyoruz. Gerçekleştirdiğimiz her yenilikle sonuna kadar övünüp yaptığımız her iyi işle dünyayı fethettiğimizi düşünüyoruz, dolup taşmış kibir havuzunun içinde aslında boğulmakta olduğumuzdan habersiz, yüzme bilmediğimizi belli etmemek, kendimize söz kondurmamak için çirpiniyor duruyoruz. İnsanlık adına huzura kavuşmak ve ileri gitmek için birlik ve beraberliğin gerekliliğini bir türlü idrak etmiyor, birbirimize sarılmak yerine birbirimizden ayrılmayı, sınıflar oluşturmayı ve bu sınıflar yüzünden birbirimizden nefret etmeyi, sınırlar koymayı, kin ile beslenmeyi marifet sanıyoruz. En kötüsü birbirimizi öldürmeyi, kendimizi aptalca bunun sistemin bir parçası, bir zorunluluk olduğu saçmalığıyla kandırarak kabul ediyor, bununla yaşamaya alışıyoruz.

Öncelikle evrendeki yerimizin bir kum taneciğinden bile milyonlarca kat daha küçük olduğunu hatırlatmak isterim. Galaksimizdeki gezegenlerde, hatta uzay ile ilgili şu ana kadar bilgi sahibi olduğumuz hiçbir yerde hayat olmadığını da söyleyebilirim. Evrende yalnızız. Uçsuz bucaksız evrende kum tanesi bile etmeyen gezegenimiz bu kadar yalnızken, içindeki her hayatın kıymetinin ayrı ayrı bilinmesi gerekirken, içinde yaşam barındıran tek gezegen dünyamız olduğundan aldığımız her nefesin kıymetini bilmemiz, nefes alabildiğimiz için her an minnet duymamız gerekirken, verilen bir canı, bir hayatı her şeyden ötede tutmamız, yaşamın ne kadar değerli olduğunu her saniye kendimize hatırlatmamız gerekirken biz, en yüce, en zeki ve en akıllı varlık olduğumu düşünün insanlar, belirli sebepler adı altında insanları, masum insanları öldürmeyi kendimize görev edinebiliyoruz. Öncelikle hiçbir sebebin bir cana kıymak için yeterli

sayılabileceğini, akıl sağlığı yerinde olup yeterince eğitim almış hiçbir insanın da öldürmeyi din, siyaset veya savaş gibi üst örtmek için konulan gerekçeler adı altında kabullenebileceğini, bununla yaşamaya alışabileceğini düşünmüyorum, düşünemiyorum.

Tarihte yapılan savaşlarla, kıyılan canlarla, utanç duyacağımız yerde övünülmesi, bana ne bir zafer duygusu yaşıyor, ne de insanın büyük gücünü gösteriyor. Sadece evrende bir nokta dahi olmamamıza rağmen, kendimiz dışında hiçbir yere bir etkisi olmayan gücümüzle, kendi egomuzda boğulmak, asıl kahramanlığın paha biçilemeyecek değerinde olan bir canı kurtarmak değil de o canı almak olduğu saçmalığını benimsemek, doğa tarafından verilen canı onunla boy ölçüşerek bilinçli bir şekilde sonlandırmak, bizi trajik bir hale sokuyor. Adı ne olursa olsun, doğa dışı hiçbir unsurun bir başkasının canını almaya yetecek bir güce sahip olduğuna inanmıyorum.

Öldürmek eylemini her zaman bir amaca bağlıyoruz. Onu bir amaç uğruna gerçekleştirdiğimize inanarak kendimizi kandırıyor, bunun bir gereklilik olduğunu düşünerek sindiriyor, benimsiyoruz. Fakat hiçbir amaç, hiçbir din, uluslar arasında çözülememiş hiçbir mesele, hiçbir dava bu dünyada yaşayan bir tane cana bile kıymaya sebep olamaz, olmamalı. Biz bu kadar küçükken, ayakta durmamızın tek yolunun, kendimizi bu kadar yüce görüp evrendeki yerimizin farkında bile olmadan nefret ve kin ile yol bulmaya çalışmak değil de birbirimize sarılmak ve tutunmak, bir olmak, birbirimize hayat olmak olduğunu bir an önce idrak etmemiz dileklerimizle...

Melisa ÖZDAMAR

Mavi'nin Sesi

Bilinçsizce kulağıma fısıldıyordun. Usulca bana yaklaşıp uyanmamı söylüyordun. Alışılmış bir ses değildi seninkisi, herkes sevmezdi, kimiye aldırış etmezdi. Herkese farklıydın sen.

Gece beni mutlu hayallere, farklı diyarlara götüren o meleksi müziğin o sabah beni mavilere sararak uyandırmıştı. Her sabah olduğu gibi... Yataktan o zaman farkına varamadığım bir enerjiyle kalkmış hazırlanıyordum, kulağımda sesin, daha senden ayrılmadan seni özleyip yanına geri gelmişim bile. Odamı saran mavi bulutların arasından yüzüne eğilip yanaklarına öpücük kondurdum. Bıyıkların yüzümü gıdıkladı... Yine ayrı kalacağımız sekiz saat başlamıştı işte.

Farklı farklı seslerin karaladığı kelimeler duvarlara resim çizerken, gözlerim yalnızca izleyebiliyorlardı onları, yavaşça duvarları siyaha boyarken. Bu gün her zamankinden siyahtı. Maviler azalmıştı. Kelimeler ağlamaklı, sesler karamsardı. Gün yorgundu herhalde, uyanası yoktu, sesleri de içine hapsediyordu. Eve büyük bir keyifle geldiğimde sen, koltuğun sana ait bölümünde uzanmış ısınmaya çalışıyordun, güneş üzerinde dans ederken. Yine fısıldıyordun, biraz yüksek sesle.

Mutfağa gidip bir çikolata aldım. Sana doğru çikolatayı yiyerek gelirken kulaklarım uykuya daldı. Gözlerim kapandı sandım ama kapanan benim gözlerim değildi. Senindi. Bütün gün yorgun düşmüştün şarkı söylemekten. Beni çağırdın, hiç bir kelime etmeden. Ama ben yanına hemen gelmedim, elimdeki çöpü atmalıydım.

Tekrar tekrar
çağırdın.

Sonunda yanına geldim, başımı hemen yanına koydum, eline uzandım. Usulca kulağıma fısıldadın, söylediklerin yalnızca sestem ibaretti, kelimeler yoktu. Zaten anlamak için seni, onlara gerek de yoktu. Anladığının farkına bile varmadan aklımdan hızla kaçıp giden kelimeler arasından birini sana verdiğimde gözlerimi kapadım. Mavi, tüm vücudumu sardı ve ne kısa ne de uzun bir süre sonra geriye sadece siyah kalmıştı.

Tekrar gözlerimi açtığımda sessizliğe uyandım. Kelimeler yoktu. Renkler gitmişti. Sen yoktun, ses yoktu... Ses olmadan kelimeler olamazdı.

Sen yoktun, Mavi yoktu, ses yoktu, renkler eksikti, ben eksiktim, ben yoktum... Çünkü sen "Sestin", ben "Kelimelerdim" ...

Deniz AYDOĞAN

Bir Film Hakkında

"İkimizin Yerine" benim uzun zamandır heyecanla beklediğim bir film. Bunun başlıca sebeplerinden bir tanesi de oyuncu kadrosuydu. Bu film Nejat İşler'in 'septik şok' adı verilen, dünyada yaygın olmasına rağmen pek fazla bilinmeyen fakat kalp krizinden bile daha fazla ölüme neden olan hastalığını yendikten sonra beyaz perdeye dönüşünün müjdesi olmakla beraber aynı zamanda da kadın başrol Serenay Sarıkaya'nın sinema dünyasına giriş yaptığı film olma özelliğini taşıyor. Diğer oyuncularından da bahsetmek gerekirse acımasız anne rolünde Zerrin Tekindor'u, karakteri dolayısıyla biraz arka planda kalmış baba rolünde ise İzzat Gökseven'i görüyoruz. Açıkçası, filmin fragmanını izledikten sonra acaba beklentilerimi düşük mü tutmalıyım diye düşünmüştüm çünkü ilk izlenim olarak bana klasik bir aşk filmine benzediğini düşündürmüştü. Fakat filmi izledikten sonra yanıltıcı ve aslında anlatılmak istenilen konunun bir aşk hikayesinden çok dramatik bir aile hikayesi olduğunu fark ettim ve filmi beğendim. Kesinlikle sürprizlerle dolu, şaşırtıcı bir konusu olduğunu söyleyebilirim. Filmin konusunun yanında oyuncu seçimlerini ve özellikle "Vazgeçtim" olmak üzere filmin diğer müziklerini de başarılı buldum. Herkese tavsiye ederim.

Ece EKSEN

BEYOND THE UNSEEN

Tree. You can look at it and see just a tree. And what do I see?
When I look at this piece, I see life, I see hope, I see faith.

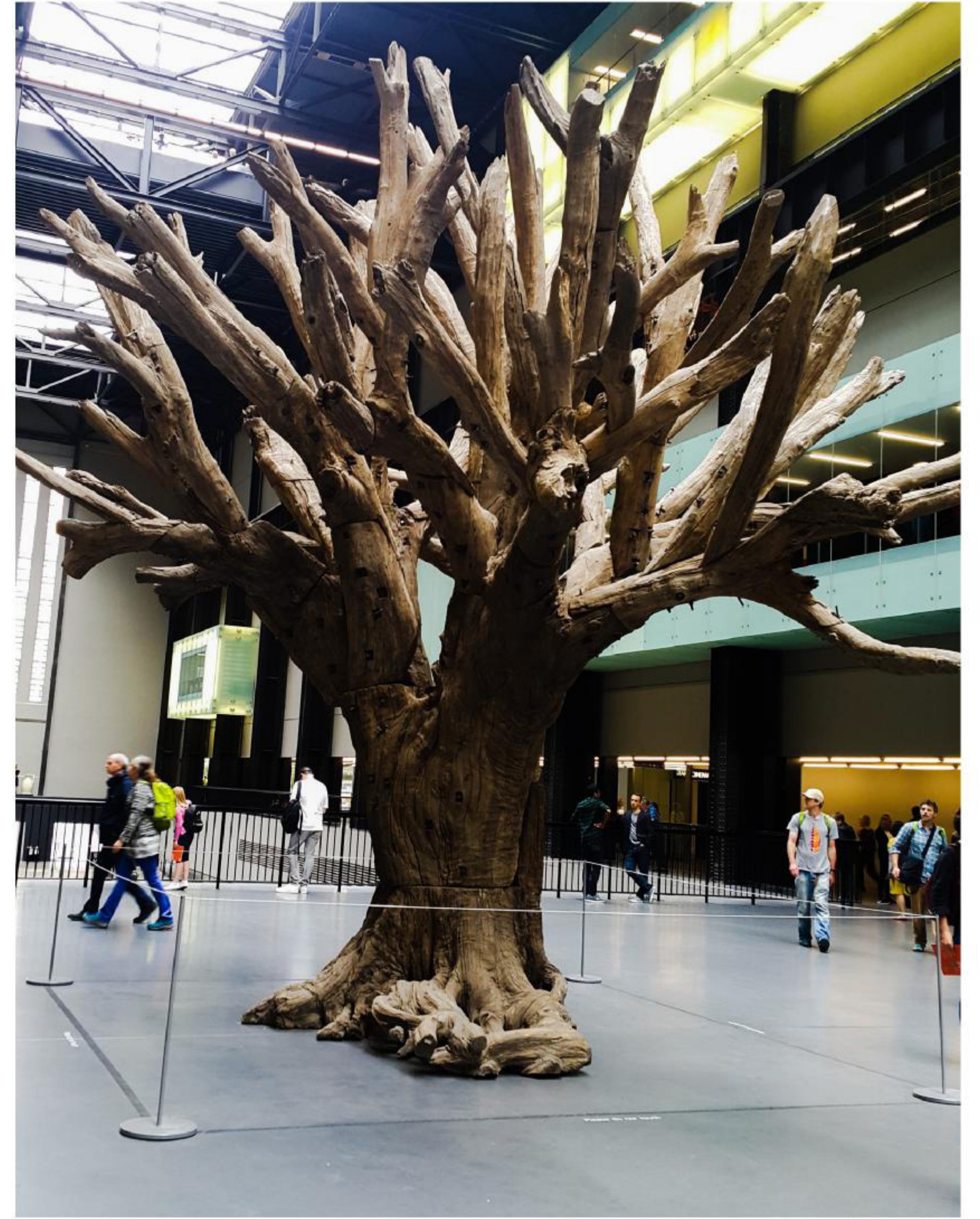
If you irrigate it, take good care of it, it will come back to you
as fruit, as flowers, as life. And if you don't take good care of it,
all you're going to get is death and the grief that follows.
I see hope regarding every single branch. I see the instinct of
survival, compassion and love. Every branch has its own route,
its own fate. They all desire to find their own way, find a purpose,
a destination. Just like what we do in life. I see all those lost spirits,
and the ones who have been saved. They are all following their
own paths. But in the end, can they really change their fate?

When I look at this piece, I feel lost and found at the same time.
Isn't that what life is all about?

I keep wondering its story, the things it has seen, the things
it has been through. Then I start questioning my role, my part in
this world. Do we really belong here?

When I look at this piece, I see despair, loneliness, I feel pain.

Aybüke FİDAN

Ada KIMILOĞLU

DUYGULARIN KOREOGRAFİSİ

Her şey bir melodiyle başlar aslında...

Ufak bir giriş kabul edilir bitmeyen umutları, sonsuz hayalleri açıklamaya..

Melodi kendi başına bir şef gibidir. Her şey ve herkes ona uymak ve katılmak zorundadır. Küçük bir kıvılcım yeter herkesi ayağa kaldırmaya yeter ki içinde uyum barındırsın.

İlk önce enstrümanlar başlar kendi hikayelerini anlatmaya... Her parça her ses farklı bir duyguyu yansıtır, özgün çalışmalarını sunarlar. Seyirciye, her notası "işte bu sanat" dedirtecek bir koro, bir müzisyen veya bir şarkıcıdan çıkacak bu özgün öykü. Dudakları veya enstrümanı yönlendirecek ve duyuracak kendi melodisini. Son olarak da finali yapıp noktalayacak... sanar seyirci. Her şey o anda bitti diye düşünür ama yanılıyordur aslında çünkü asıl kısım daha yeni başlıyordur. Seyircinin şu ana kadar dinlediği, dinleti kısmıdır. Sanatçı sadece kulakları büyülemeye çalışır. Ama bazı durumlarda işin devamı da vardır. Melodi sahneye girdiğinde sadece müziğe yönelmez, sadece duyguları notalara yansıtmaz. Bazen de duyguları hareketlerle birleştirir ve hikayesini gözlere de anlatır. İşte bu olaya biz basitleştirerek "dans" deriz.

Dans notadan veya ezberden oluşmaz. Yöntemi ve mantığı yoktur aslında, tamamen insanın ortamdaki ruh halinin bedensel hareketlere bürünmüş halidir dans. Dansta insan kendi yaşadığı hayatı bize anlatırken sözle dolduracağı boşluğu beden diliyle bir şekle sokar ve öyle anlatmaya başlar..

Odaya girdiğinde gördüğü boşluk sıradan biri için hiçbir şeydir ama sanatçı için bir ressamın tuvali gibi henüz el değmemiş bir alandır. Sanatçı o boşluğa adım

attığında ise başlar her şey anlam kazanmaya. Hayatındaki duyguları yükler o boşluğa ve onlara bir hareket bularak sözsüz bir eser çıkarır ortaya. Biz boşlukta dönüyor sanarız belki ama aslında o yaşadığı girdabı göstermek ister bize. Yaşadığı duygulara göre de türler oluşur. Hakim olan duygu sevinç veya coşkuysa latin dansları, daha tutkulu bir yaklaşımsa tango örnek olabilir bunlara. Bulduğu türleri ve duyguları bir koreografi yaparak düzenler dansçı. Tıpkı yaşamdaki gibi bir akış oluşturur ve onu uygun bir melodiyle destekler.

Çokça film ve diziye konu olmuştur dans, Her yerde aynı başlık altında geçse de insandan insana değişir. "Dirty Dancing" de gördüğümüz Frances ve Johnny arasındaki bağı ve yansıttıkları duyguları başka bir yerde görebilir miyiz? Pek mümkün değil bence, herkes farklı anlatır yaşantısını. İşte filmde de özel bir unsurdur dans çünkü aslında her şey onun üstüne kuruludur. Tanışmalarının ve aşık olmalarının sebebi değildir sadece, aralarındaki bağı kuvvetlendiren bir tılsımdır aynı zamanda. Ne zaman filmin müziği çalsa hemen aklımıza onlar gelir ama sadece dansları değil birbirlerine bakışları, tutkuları, birbirlerine olan bağları ve hisleri de canlanır kafamızda. Johnny'nin Frances'i kavramasından final pozlarına kadar kendimizi farklı bir senaryoda gibi hisseder film olduğunu unuturuz. Sanki içindeymişizcesine kalkıp dans etmek veya hemen bir kursa yazılmak isteriz. Karakterlerin her hareketi ekranın öbür tarafına ulaştıkça büyüler bizi. İşte dans aslında sadece müzik ve hareketten ibaret değildir, insan unsuru olduğu sürece içinde yaşadığı duyguları da yansıtır izleyiciye. Başka bir evrene götürür, karşımıza geçer ve hislerini konuşturur. Frances'in "Come here loverboy" repliğiyle harekete geçer, başlarız kendi melodimizi ekranın karşısında yaratmaya.

Deniz GEZER

BOHEM

Bohemin tek kaygısı sanattır, öğrenmektir. Bohem kişi gününbirlik yaşar; genel anlamda finansal açıdan sürünme durumundadır. Popüler olmayan sanatçılar isteyerek ya da mecburen bohemdirler. Yarını düşünmeden günü gününe tasasız, derbeder bir yaşayışı olan edebiyat ve sanat çevresindekilerdir.

Yeteneklerini kullanacak imkanları bulamamışlardır.

Bazısı o eski, pencerelerinde çiçeklerin ve sarmaşıkların çevirdiği evlerle dolu masalsı sokakta yaşamak ister. O eski, kabarık ve tüllü elbiseyi; o küçük mahalleyi ister. Bilmediğini ister.

Hayat acımasız, o zaman daha bir acımasız. O penceredeki çiçeklerin aksine, bohemlik sarmış her tarafı. Yaşamak için geneleve gidenler, morfin ve uyuşturucu bağımlıları... Savaşın içinde barış arayanlar belki de... Onlar bohemliği isterler... Sokaklarda yatmak pek bir şey ifade etmez onlara. Hayatlarında zevkin doruklarında olmaktır istedikleri. Para, kıyafet onları etkilemez. Yarınları yoktur onların: umursamazdırlar. İçkidir hayatları, güzelliştir istedikleri. Sabahtan başlar hayatları, diğer sabaha kadar. Uyumaz onlar, iki günde bir yemek yerler çoğu zaman. Savaş çocuklarıdır onlar. Yarınları var mıdır bilinmez. Bilmedikleri bir yerde yaşamak ister bazısı. Çiçekler yoktur orda, para yoktur, aşk hiç yoktur. Güzellik en sevdikleridir belki ama o da yoktur. Sürünürler sokakta, üstlerinde giysi namına ne vardır ki? Masallar gibi temiz değildir orası!

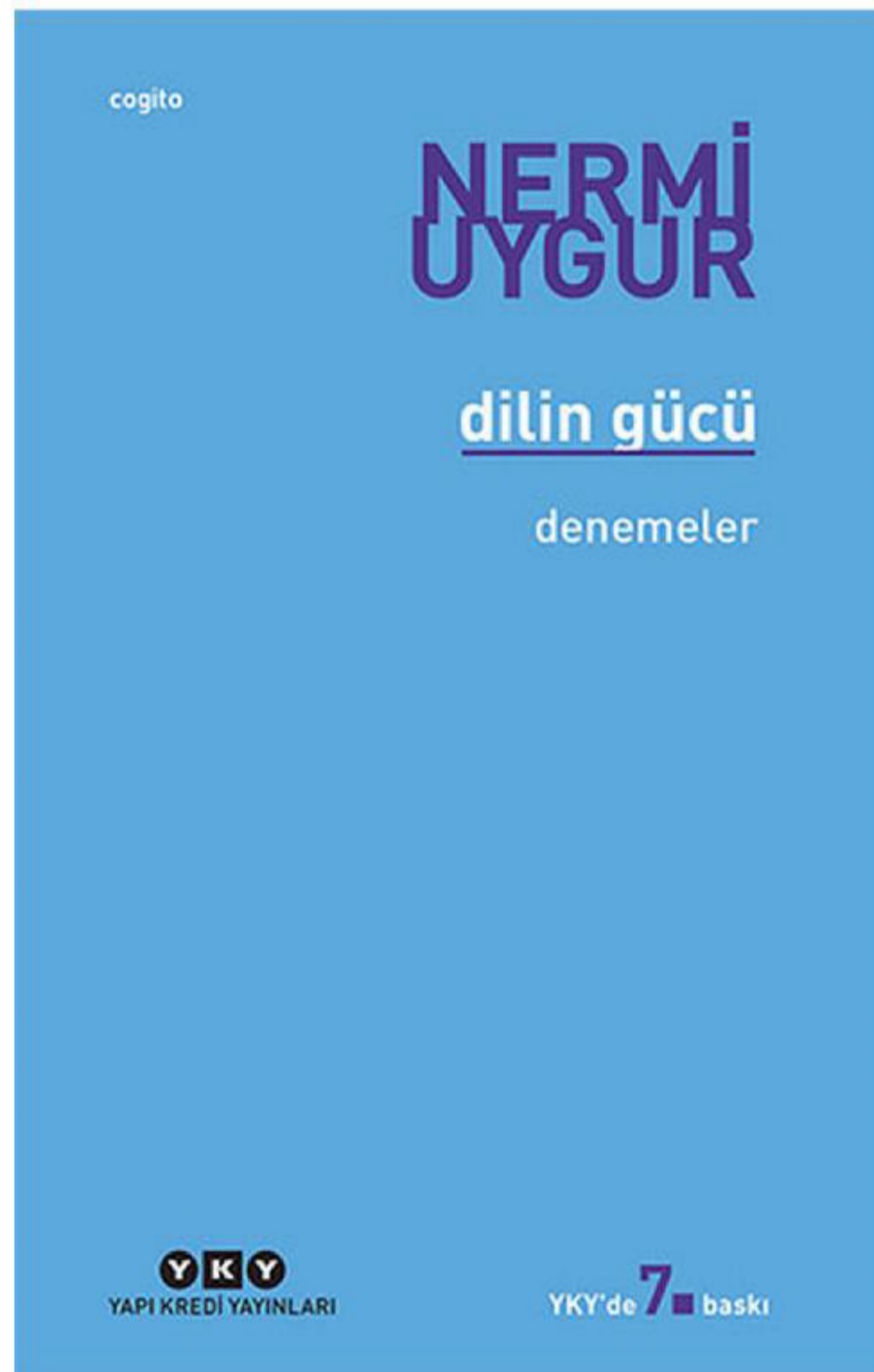
Burada yaşamak ister bazısı: bilmediği kirli geçmişte. Belki bir tecavüz çocuğudur o. Belki de soğukta kalmış küçük bir bebektir o. Hayatı için savaşanından, kendini bileninden... Bohemdir o. Tükenmiş ama umutlu, yaşadığı için sevinçli. Dön bir bak kendine! Yaşamı sevmiş o. Sen neden oradasın peki? Burası daha bir güzelken hayatını niye sevmiyorsun ki? Sen bohemdin belki ama orada olmamalısın. Zaman değişti. Hayat acımasız, evet, zaman akıyor, dakikalar geçiyor, ömrün kısacık kalıyor ama bilmediğini istemekten iyidir:

Öyle değil mi?

When I look at this piece, I see despair, loneliness, I feel pain.

Defne ILGIN

21

DİL

Dil her şeyden önce taklittir. Doğduğumuz andan itibaren annemizin kulağımıza fısıldadığı sözcükleri taklit ederek öğreniriz dili. Bilmediğimiz kelimelere bize çağrıştırdığı sözcükler ile yeni bir ad vermek; dize bacak kaldırgacı demek gibi.

Dil biraz da koddur bundan ötürü. Uydurmadır. Biz nasıl yoğurursak o şekle girer. Şekilden kastım da sınırlı bir şey değildir, yanlış anlaşılmasın. Dil yalnız bulunduğu kültürün kalıbına girer.

Çünkü dil aslında kültürün adıdır. Coğrafya kaderdir denmesinin asıl kaynağı da kültür, yani dil değil midir? Dil her zaman özüne dönmek istemez mi? Aynı bizlerin de çoğu zaman özümüze dönmek istememiz gibi...

Peki tüm bu unsurlar dili sınırlar mı bir araya geldiğinde? Asla. Dilin sınırı hiç olmuş mudur ki? Bir yazardan bahsederken "dilini sınırlarını zorladı" demek mümkün müdür mesela? Dil hakimiyetken nasıl dile hakim olan yazarlardan bahsedebiliriz ki! Nasıl ustaca kullanılması zaten gerekli olan dili, biri onu kullandığı için tebrik edebiliriz?

Yazarın tek malzemesi yalnız dildir zaten. İnsan olmanın da...

Lara KARAYAZGAN

MÜKEMMEL

Mükemmel miydi bugün her şeyiniz? Gününüz nasıldı? Aileniz, dostlarınız mükemmel miydi? Peki ya siz, siz nasıldınız bugün? Neden mi soruyorum bunları? Artık tek uğraşımızın bu olduğunu fark ettim; iyi olmak, sonra daha da iyi olmak, diğerlerinden de iyi olmak ve mükemmele ulaşmak.

Sakin beni yanlış anlamayın hiçbir kötülük yok hep daha iyisini istemekte, hep çabalamakta. Hatta inanırım ki hep bir amacı olmalı insanın, yedisinde de yetmişinde de amaçları uğruna ateşli bir şekilde mücadele etmeli ki yaşadığını hissetsin insan. Ancak benim tehlikeli bulduğum mükemmellik sıfatıdır. Bu sığfata ulaşmak için öyle yoruyoruz ki kendimizi, kendimizden öyle uzaklaşıyoruz ki. En iyi evde oturmayı, en iyi arabaya binmeyi, en iyi telefonu kullanmayı marifet sanıyoruz. Bunlara sahip olmak için didinip duruyoruz. Kimi zaman bunlara sahip olmayı bizi insan yapan değerlerin önünde tutuyoruz. Bunları kazanmak için kaybettiklerimizin farkına varamıyoruz. Hele bir de bu aradığımız mükemmele ulaşamazsak... O zaman başarısız oluyoruz.

İşte bir de başarılı sıfatı var. Siz sormadan hemen ben söyleyeyim; başarılı insan iyi işe sahip olan, iyi maaş alan, okulda iyi notlar alan insandır. Bunları yapmayan bir insan başarıdan çok uzaktır. Başarıyı da bu günlerde hemen parayla birleştiriyoruz. Çocuklarımızın iyi okullarda okumalarını istiyoruz çünkü güzel meslekleri olmalı, bu istediğimiz meslekler de tabii ki kazancı bol olan meslekler olmalı. Mesleğin vereceği manevi doyum mu? Onun pek önemi yok. Parayı ön plana alıp mutluluğu es geçiyoruz. Başarılı olmaya çalışmakla, para kazanmakla o kadar meşgulüz ki mutlu olmayı unutuyoruz. Aslında yapmak istediklerimizi değil, yapmamız gerektiği söylenenleri yapıyoruz. Hayatımız boyunca kendimiz, ailemiz, çocuklarımız için maddiyatı ön plana alıp mutsuzluklara göz yumuyoruz. Durup düşündüğümüzde hepimiz bambaşka hayaller kuruyoruz aslında. Hayallerimizi gerçekleştiriyoruz çünkü hep hep meşgulüz hep başka görevlerimiz sorumluluklarımız var. Sürekli isteklerimizi erteleyip "mecbur olduğumuz" işlere

gömülüyoruz, zamanla da arzularımızı unutuyoruz. Sağlığımız yapmak zorunda hissettiğimiz sorumluluklarımızı bile yapmaya el vermediğinde aslında yaşamak istediğimiz hayatın bu olmadığını aslında bambaşka hayallerle yola çıktığımızı fark edip pişman oluyoruz. Tabii ki iş işten geçmiş oluyor. Hep başkalarının yapmamız istediklerini yapıp kendi yapmak istediklerimize zaman ayıramıyoruz.

Peki ya sizin de hayatınız böyle bir pişmanlıkla sonlanırsa? Hayatınızı bir yanınız eksik kalmış mı tamamlayacaksınız yani? Zaten kısacık olan insan ömründe hiç kendiniz için, sadece canımız istediği için veya hayalini kurduğunuz için bir şey yapamamış mı olacaksınız? Ne acı değil mi bunları böyle düşünmek? Eğer siz şimdi bahaneler üretip hayallerinizin, sizi mutlu eden şeylerin peşinden koşmazsanız eninde sonunda karşılaşacağınız şey bu. Biliyorum söylemesi kolay. Biliyorum görevler, sorumluluklar, çocuklar, iş güç. Emeklilik gününü ipe çeken zamanı geldiğinde de bu kargaşadan kirlenmişlikten uzaklaşmayı dört gözle bekleyenler, dünyayı dolaşmak isteyenler ya ömrünüz yetmezse hayalini kurduğunuz huzura ulaşmaya, ne olacak ömrünüz yarım mı kalacak?

Asıl başarının, mükemmeliyetin mutluluk olduğunu unutmayın. Uğruna en güzel günlerimizi harcadığımız maddi kazançların ne kadar geçici olduğunun, bunların bize daimi mutluluk ve huzuru getirmeyeceğini ve mükemmelliğin bunlara ulaşmak olmadığını bir anlasak. İşiniz, eviniz, arabanız hepsi mükemmel olsun, çalışın, çabalayın, siz mutlu olmadıktan sonra ne anlamı kalır ki hayatınızın. Madem o kadar korkar olduk başarısızlıktan, o zaman lütfen kaç yaşında olursanız olun size verilen sorumluluklar ne olursa olsun durun bir saniye düşünün ve sizi mutlu eden şeyi yapın. O kadar kolay değil demeyin. İnsan ömrünün kısalığını unutmayın. Şimdi bir adım atın ve bugün sadece kendiniz için bir şey yapın. Belki o zaman mükemmel hissedersiniz.

Cerensu GÜLMÜŞ

ÖZGÜVEN

Özgüven nedir diyerek yazıya başlasak daha doğru olur.Özgüvenin kendimce tanımı; insanın kendini en doğru şekilde ve şartlar ne olursa olsun değişmeden ifade edebilmesidir.Kendimizi, düşüncelerimizi nasıl idare edersek hayatımızı da idare etmeye başlarız yavaşça.Sonra arkadaş çevremizdeki insanlar artar, arkadaşlıklarımız gelişir.Ve o insanlar da bizi yansıtır.Bazen bizim bir bakışımızdan ya da ses tonumuzdan rahatça bizi anlar hale gelirler.

Özgüvenli olmak öyle önemli birşeydir ki...Hayattan zevk almak için, yaptığımız işlerde başarılı olmak için ve sağlıklı kararlar verebilmemiz için olmazsa olmaz bir özelliktir.Her insanda da olmaz bu hissiyat.Kim onu içinde hissederse, kendi olmayı seçerse onu gelir ve bulur adeta.İnsanlar özgüvenlerini kazanmakta ya da dışa yönelik bunu göstermede genellikle zorluk çekebilirler.Ben de bu yazımı yazmadan çok makale okudum özgüven hakkında ve genellikle beğendiğim tavsiyeleri aklıma kazıdım.Hem bu yazıda bana yardımcı olması için hem de ileriki hayatımda da.

Bence her insanın içinde kendine ait birer özgüveni var ama kimisi bunu iyi yansıtır olmuş, kimisi ise gerek yaşadıkları sıkıntılar olsun gerekse kendi psikolojik kısıtlanmaları nedeniyle bunu içinin karanlıklarına gömmüş.Bu özgüven denen önemli özelliği kara ışıktan, tozlu yerlerden silip çıkartmak ve aydınlatmak gerekir.Önceden yaşanmışlıklar mı bizi rahatsız ediyor? Bizi kısıtlıyor? Geçmişten mutlaka ders almalıyız o halde ve gerekmeyen, canımızı sıkan ayrıntıların da üstünü karalamalıyız.Giden kişiler, geçen zamanlar, yaşanan olaylar... Hepsi bizi biraz daha geliştirir. Sonucu iyi olsun kötü olsun fark etmez ders almakta. Eğer iyi sonuca ulaşırsak ne güzel, demek ki doğru yolda olduğumuzu bir kez daha görmüş oluruz.Ama kötü bir sonuç alırsak, bu bizim için üstünde ayrı metotlar denememiz gerektiğini ve bunun bize bir tecrübe olduğunu anlatmaktan başka bir işe yaramaz.

İnsanlar bazen birilerine de özenebilir özgüven konusunda. Aa bak bu kız çok havalı, ya da o nasıl kolayca, rahatça arkadaş ortamlarına giriyor diye düşünür. Sonra kendini sorgular hem de çok acımasızca. İşte bu anda kendimizi sorgulamak çok doğru bir davranıştır eğer ters giden birşeyler olduğunu fark edersek. Fakat sorgularken kimsenin aynı olmadığını, farklı hayatların bireyleri olduğunu da aklımızdan çıkarmamalıyız. Ayrıca kendimiz hakkında düşünürken hep kötü düşünüp içimizi karartmanın ne anlamı var? Kendi yeteneklerimizi bulup onları keşfetmeli ve üstlerine gitmeliyiz.

Yapabildiğimiz ve yaparken rahat hissettiğimiz uğraşlara vaktimizi vermeli ve o anda nasıl düşündüğümüzü bir kenara not etmeliyiz.Daha sonrasında özgüvenimizi sarsan ya da içe itmeyi tetikleyen durumların ne olduğuna karar verip onlar da bir kenara yazmalıyız. Esas mesele bunları yazdıktan sonra karşılaştırmaya geliyor. İyi hissettiğimiz, kendimizi sevdiğimiz anlardaki düşünceleri yavaşça zorlandığımız zamanlarda aklımıza getirip kendimizi rahatlatmalıyız. Kendi kendimize telkinler verebiliriz. Aslında her şeyin bizde bittiğini belki de bizim bir lafımıza bakabileceğini ve işin o kadar da dışardan görüldüğü gibi zor olmadığını kendimize defalarca söyleyebiliriz. Beynimiz zamanla bu gidişata alışacaktır.Bu denemelerimiz yavaşça davranışlarımız olup ilerisinde de karakterimize oturacaktır.

Özgüvenimizin karanlık taraflarını aydınlatma ve bize geri kazandırma yolunda ilerlerken çok önemli bir yolumuz daha var.Kendimize örnek birilerini bulmak. Mutlaka çevrenizde vardır.Ya hayat hikayelerinden etkilenmişsinizdir o insanların ya azimlerinden ya da edindikleri başarılarından. Söyle bir düşünün.

Kendimden örnek vermem gerekirse, etrafımı sürekli dikkatli bir şekilde incelediğim için çoğu önemli kişileri örnek aldım.Bu yola en yakınlarım annem ve babamı incelemekle başladım. Onlardaki en çok dikkate aldığım noktalar çalışma azimleri ve istekleriydi. Gerek üniversite gerekse çalışma hayatlarına bakarsak onlar benim için çok önemli birer örnek teşkil ediyorlar. Böyle ilerleyerek Atam'a kadar örnek aldım çeşitli insanları.

Bazen bir insanın geçirdiği ameliyat karşısında yılmayıp hayata devam edişi, bazen birisinin eski yaşamında çektiği zor koşullara rağmen hala yüzünde gülümsemenin eksik olmayışı, bazen bir kimsenin işte burada bitti dediği anda ona yeni kapıların açılmış olduğunu fark etme anı...

Söyle ki, biz bu hayatı en iyi şekilde ve kendimize en yararlı şekilde geçirmek üzere gönderildik.Bunu aklımızı

kullanarak, insanlara saygı duyarak, kendimizi tanıyarak yapmaya bir yerden başlamalıyız.Çünkü bize bir kez bu hayatı yaşama hakkı veriliyor. Biliyoruz ki zamanımız da çok çabuk akıp gidiyor. Kendimizi nerede hayal ediyorsak onun için yılmadan çalışmalıyız. Şunu bilmeliyiz ki çalışanın mutlaka bir karşılığı vardır.

Bu hayatı yaşarken tabii ki zorluklarla karşılaşacağız, ayaklarımız kimi zaman taşlara takılacak. Ama hayat hep böyle değil bunu unutmamalıyız.Hayat her zaman sarsmaz.Biz hayatımızı yönetmeyi ele alırsak, sağlamca ve kendimize güvenli bir şekilde kararlar alırsak, kendimizi kazanmış oluruz.

Yaşımın küçük olmasıyla birlikte ben de sürekli birşeyler öğrenmek amacıyla elimde olan tüm kaynakları tırtıklamakla meşgulüm, hem bildiğim, öğrendiğim bilgilerle çevremdeki benim düşünceme değer veren insanlara yardımcı olmak, hem de kendi kişisel gelişimim hakkında olumlu bir aşama kaydetmek için ben de çabalıyorum.

Hayat devam ediyor. Biz ne zaman kendimize güven kazanmaya başlamayı düşünürsek, inanırsak başarmaya bir yarım yol kalmış demektir. Çalışıp bu hayatta herkesin aynı problemleri bir anlık bile düşünmüş, yaşamış olabileceğini biliyorsak işimiz daha da kolay olacaktır.

Şunu unutmamalıyız ki, bu dünyada bir sürü insan var ve yeni kişilerle tanışmak, yeni yerler keşfetmek bizzat da kendimizi keşfederek hayatımızı öğrenmek, kendimize güvenip sağlam bir karakter olarak anın tadını çıkarmak bizim elimizde.Bir o kadar da yakınımızda.

Başlamak mı istiyoruz yeniden kendimize? Geçen zamanın arkasından çok mu düşündük, takılı kaldık, kendimizi harap ettik, esas anın tadını çıkaramadık? O zaman silkeleniyoruz ve kendimizi olduğumuz gibi kabullenip kendimize güveniyoruz.Hayatımızı tekrardan yazmaya başlıyoruz!

Müziğin Hayatımızdaki Yeri

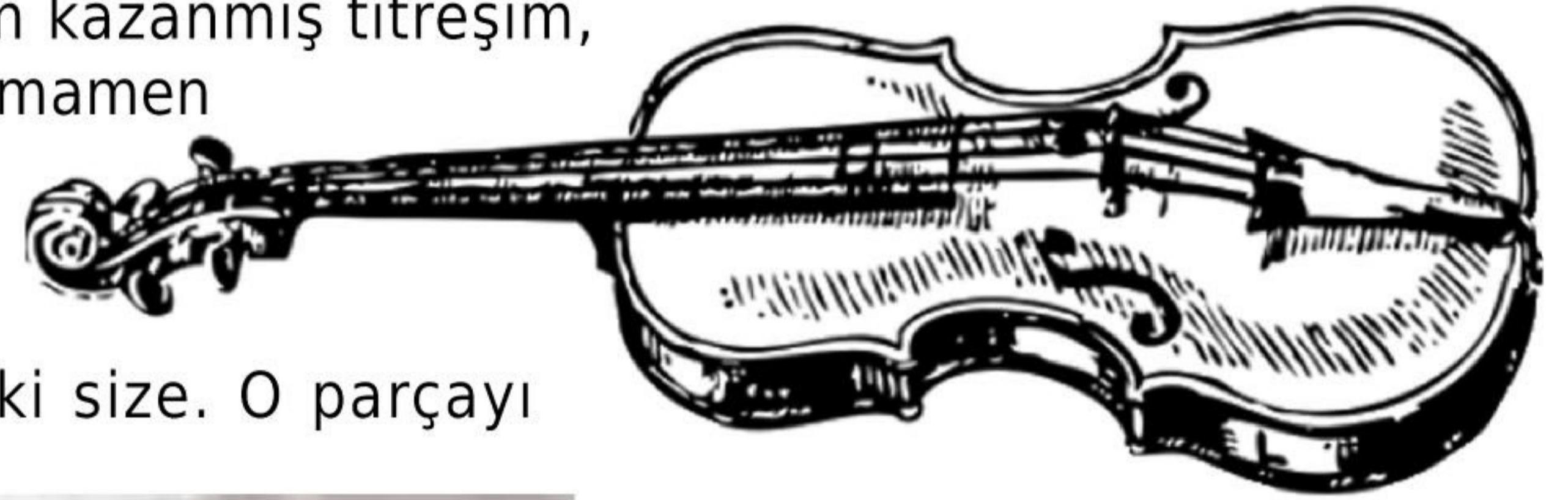

Müziksiz bir hayat düşünün... Ritim yok, melodi yok, duygu yok, dümdüz boş bir hayat var. Sadece korna sesleri, trafik, kavga sesleriyle dolu bomboş bir hayat. Büyük şehirlerde yaşayan insanlar, köy kısımlarında yaşayan insanlara göre daha streslidirler. Köyde çayır çimende gezebilirken, işlek şehirlerde trafik, iş ,okul stresi insanların yaşama tutunmasını, doya doya yaşamasını engelliyor. Ancak ne mutlu ki; köydeki insanlara nazaran şehirdekilerin doğu ve batı müziğiyle buluşma şansı daha çok oluyor. Peki bizler bu olanakları yeterince kullanıyor muyuz ? Bence hayır.

Bazı insanlar, müziği sevmediklerini söylüyorlar, müzikli ortamda bulunmuyorlar, müzik yapanlara saygıları bile yok. Müziği kalplerinin en derinine gömüp bu işi yapanları bazen işsiz olarak bile görüyorlar. Halbuki müzik ile iç içe bir insanla, müziğin "m"sini hayatına sokmamaya çalışan insanlar karşılaştırıldığında, görüyoruz ki bakış açıları daha dar, düşünceleri geri, pozitif düşünmek yerine, hep agresif ve karamsar olmayı tercih ediyorlar. Müzik bir terapidir. Tıbbi yönden olmasa da, ama bazı ilaçlardan çok daha etkili bir ilaçtır. Hatta biliyor muydunuz, kanser tedavisinde Türk Sanat Müziği kullanılıyor. Hastalıkları, sorunları istersek kafamızda çözebilir, iyileşebiliriz. Türk Sanat Müziği olsun, klasik müzik olsun, fark etmez. Kulağımıza gelen her bir anlam kazanmış titreşim,

her bir nota, ruhumuzu besliyor. İnsanların bakış açılarını tamamen değiştiriyor. Stresli ve yorucu bir günün sonunda o piyanonun başına oturduğunuzda, o kemani, gitarı elinize aldığınızda kulağınıza gelmeye başlayan tınılar, içinize işliyor, bütün yaralarımızı sarıyor, umut depoluyor sanki size. O parçayı

çalabilmenin verdiği özgüven, sizi daha da kendine güvenen bir insan yapıyor. Yine görüyoruz ki müzik, insanın yaşamını her yönden etkiliyor.

Şimdi de müzikli bir hayat düşünün... Aşk, sevgi, dans, saygı dolu, umut dolu bir hayat. Eğer imkanınız ve hevesiniz varsa, bir enstrüman çalmaya başlayın. Zekanız, düşünceleriniz, zevklerinize yeni bir deneyim kazandırın. Hiçbir şey için geç değildir, bugünden başlayın. Farkı göreceksiniz.

Sena Buse ÖZYAPRAK

KOPYACILIK

“Kaplumbağa Terbiyecisi” adlı kitapta eğitimini Paris’te görmüş olan Osman Hamdi Bey, Bağdat Valisi Mithat Paşa’nın yanına atanınca adeta bir şok geçirir. Kendisi Osmanlı’nın Avrupa’nın çok gerisinde kalmış olduğunu zaten bilmekteydi fakat Bağdat İstanbul’a, en iyi bildiği Osmanlı şehrine, hiç mi hiç benzemiyordu.

Osman Hamdi “doğulu” olduğunu en belirgin şekilde hissetti Bağdat’ta. Böyle hissetmesinin nedenini hemen anlamıştı. Yapılan ıslahatlar, yenilikler Osmanlı’nın gelişmiş şehirlerinden hatta bazen başkent olan İstanbul’dan daha uzağa gitmemekteydi. Bu nedenle toprak Osmanlı’nın olsa da, Osmanlı’ya gönülden bir bağlılık sağlanamamıştı. Yöneticiler bir “Osmanlı toplumu” yaratmakta başarısız olmuşlardı ki her bölgenin kendine has sosyal bir düzeni vardı. Mesela Bağdat’taki yolsuzluklar, hırsızlıklar, tefecilerin zulmü... Hatta bunlara bir çözüm getirildiğinde bir grup insan bundan rahatsız olup ayaklanmıştı çünkü düzenleri bozulmuştu. İşte bölgeden bölgeye değişen bu sosyal düzen farklılığı bir nebze de olsa taklitçilikten kaynaklanmaktaydı. Batı’nın taklidi.

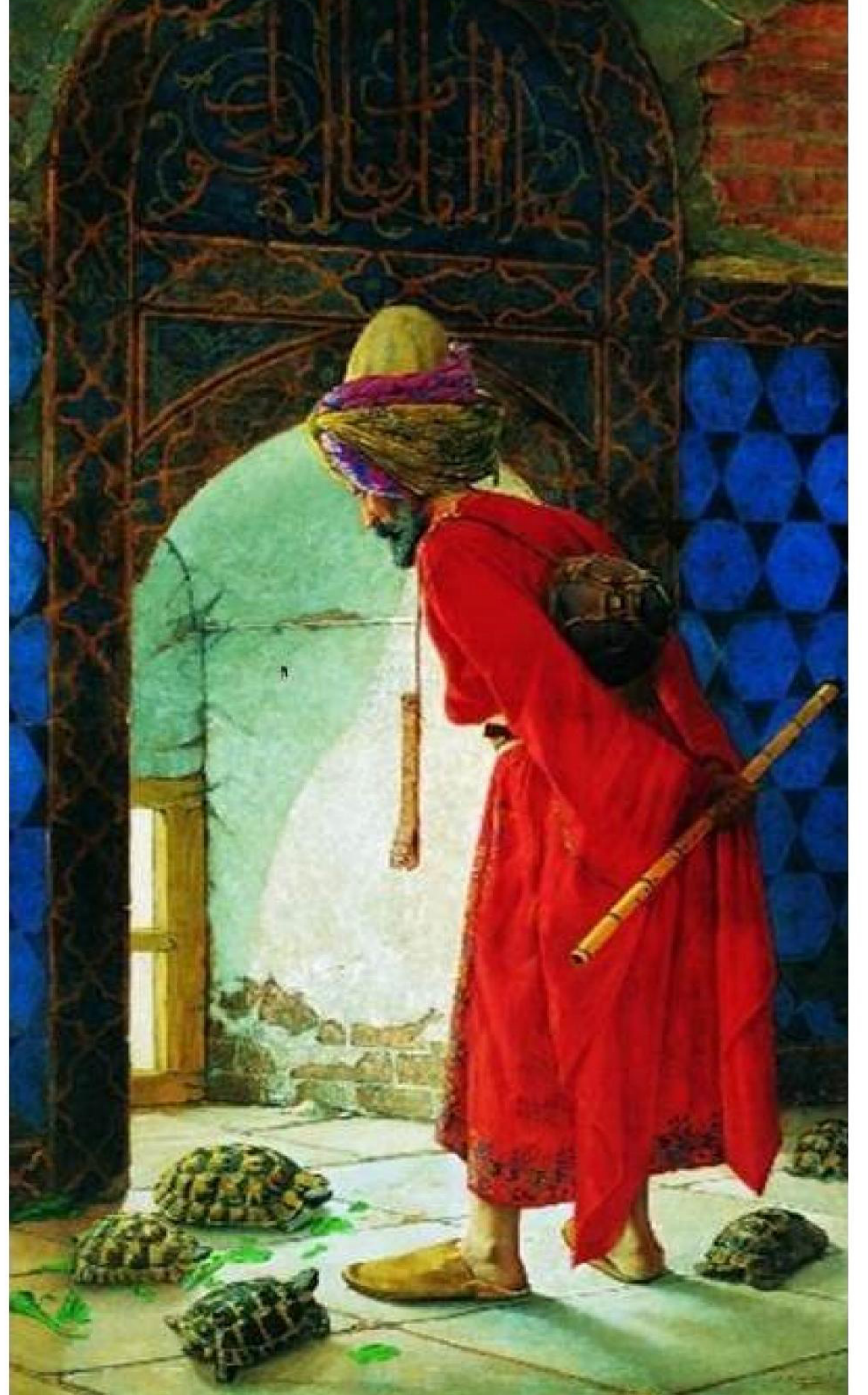
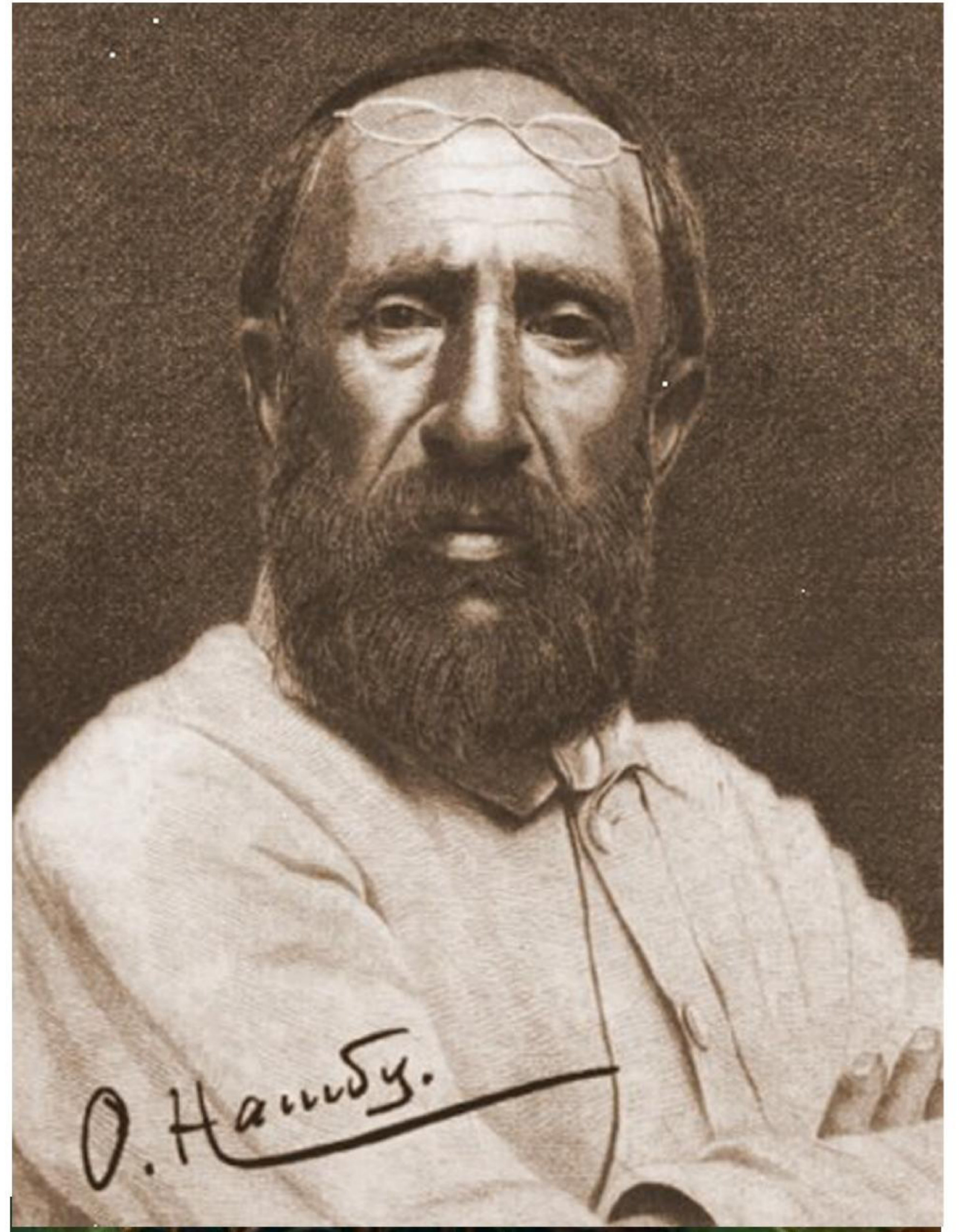
Batı’ya öğrenci yollanıyor, orada olanı olduğu gibi getirmeleri bekleniyordu ama getirilen yeniliği ne kendi kültürlerine uyarlıyorlardı ne de yeni nesillere öğretmek için kurum açıyorlardı. Böylece Batı’nın o medeniyet seviyesine gelene kadar geçirmiş olduğu tarihsel ve sosyal süreçten geçmemiş olan Osmanlı halkı bu yeniliklerden ve gelişmelerden bir şey anlamıyordu.

Anadolu’nun ve Osmanlı’nın kıymetini bilen Batılılar ise hemen önemli işlerin başında bitiveriyor ve ülkenin zenginliklerine sözde “bilim” adına el koyuyorlardı. Örneğin; Zeus sunağı ve Truva’daki tarihi zenginlikler...

Bütün bunların farkında olan Osman Hamdi Bey müze müdürü olduğunda önce bir güzel sanatlar okulu açıp okutulacak bölümlere öğretmen seçmiş, ardından da müzeyi elden geçirerek batıdakilerin kalitesine ulaştırmaya çalışmıştır. Daha sonra bunların yeterli olmayacağını bilerek Sayda’da ilk kazı çalışmasını yapmış ve Osmanlı’nın ilk arkeoloğu olmuştur. Bu yaptıklarıyla amaçladığı Batı’dan öğrenilen sanatı Türk ve Osmanlı kültürüne adapte ederek Osmanlı tarzı bir sanat, yani milli bir sanat tarzı geliştirmektedir.

İşte Osman Hamdi Bey bütün bu yaptıklarıyla Osmanlı’nın kopyacılığından sıyrılıp ülkesini geliştirmek için önemli adımlar atmış oldu. Bu yaptığıyla tıpkı kaplumbağaları eğitmeye çalışan biri gibiydi: yavaş ve zor gelişmelerin karşısında umutlu ve sabırlı.

Tuna TOKUZUN

ALBERT CAMUS THE FALL

Albert Camus, is an Algerian thinker, author and a journalist of the 20th century who lived in France. Known especially for his three ostentatious novels, *The Stranger* published in 1942, *The Plague* published in 1947 and *The Fall* which was published in 1957, three years before his death is the final fiction of him.

He is acknowledged for his philosophy of the absurd, which basically can be defined as: the attempt of humans on trying to find or create a meaning in a meaningless universe, the act of searching a meaning in their lives.

More on the philosophy of absurd

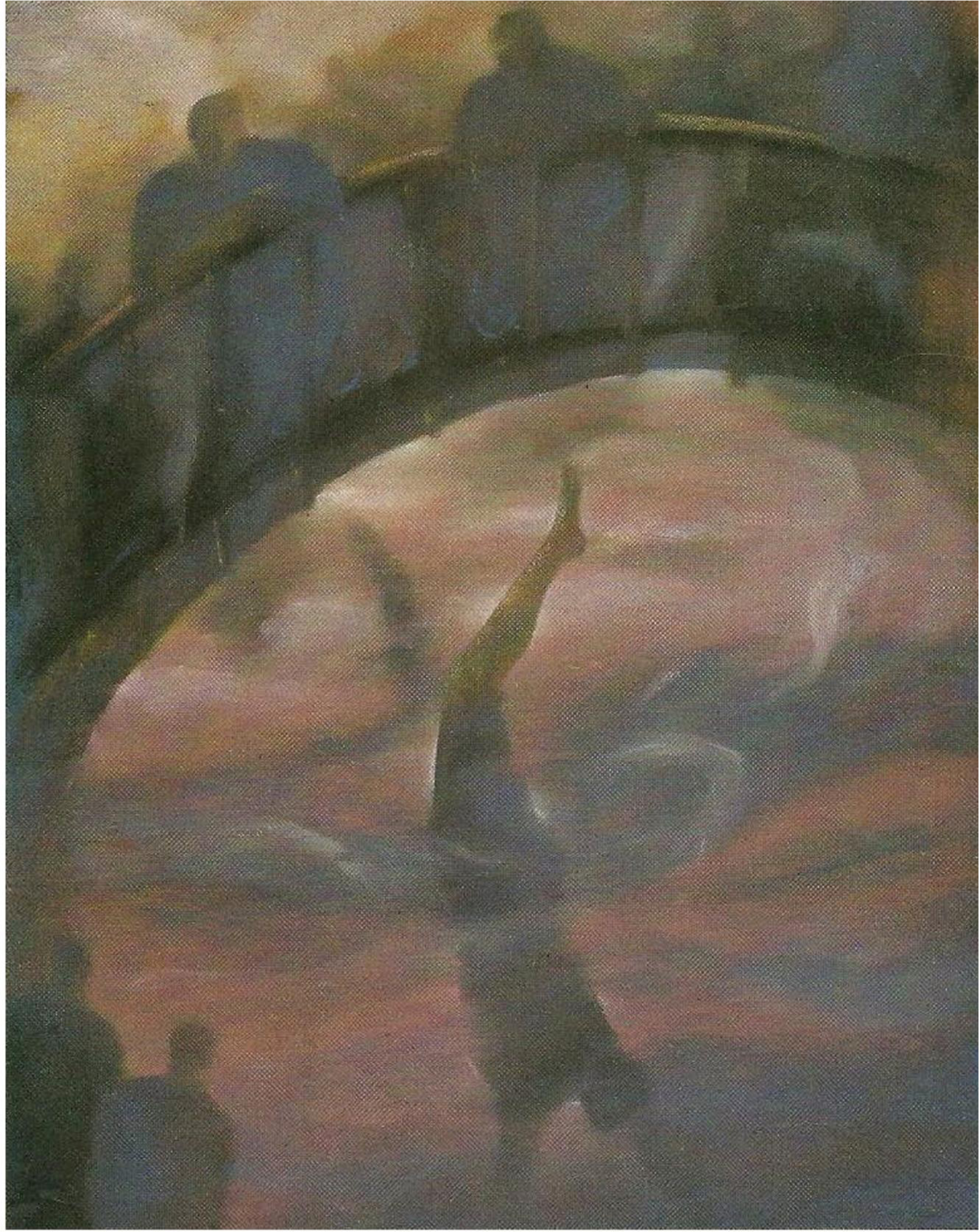
In the *Myth of Sisyphus* which is considered as a chef-d'œuvre of Camus on the philosophy of absurd, he argues that humans are in a conflict in which they have the eagerness to find clarity, a meaning, reason but what they actually come across with, is an utter confusion, a silent universe. He concludes that human beings will never find the meaning they want to find.

Camus further claims that when one, realizes the absurd, either will struggle to continue living because one will lose the faith in life since a meaningless life is a life not worth living and the eternal escape will be committing suicide or one can choose to live with the absurd by fully accepting the meaninglessness of the world. (Camus broadens the act of suicide in the *Myth of Sisyphus*)

Additionally, even though the philosophy of absurd was considered to be a close friend of existentialism, Camus denied being an existentialist throughout his all life.

Foreword

Jean Paul Sartre, a prominent French existentialist

philosopher and novelist of the 20th century and a frenemy of Camus, described the *Fall* as “perhaps the most beautiful and the least understood of Camus’ books.

And he was right.

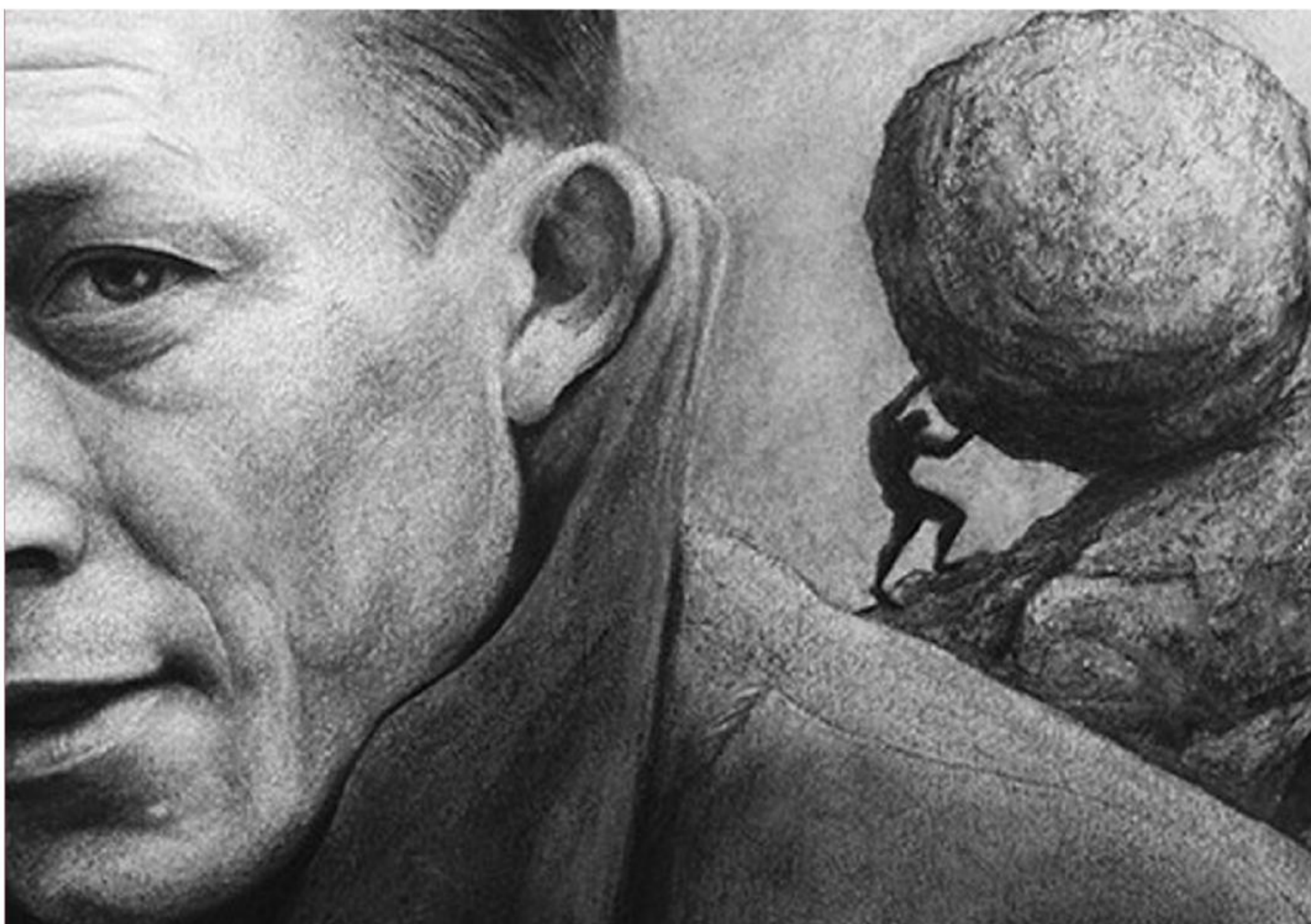
In *The Fall*, Camus explores so thoroughly the themes of good and evil, moral and immoral, right and wrong that puts the readers in a place isolated from her/his ability to form judgement and differentiate those so-called contrasting themes. It is a masterpiece of absurdism. A story of an endless guilt and sense of superiority.

Now, let's explore the novel.

“People hasten to judge in order not to be judged themselves.”

The Fall by Albert Camus is a novel in which the protagonist Jean Baptiste Clamence, begins a one-sided conversation over drinks -with someone who sits across him and never speaks- in a bar named Mexico City in Amsterdam, that later turns into a monologue. Actually, the man to whom Clamence talks to represent us, we are the nameless companion in the bar, listening to the confession of a fallen man.

Essentially, the monologue is presented as a confession to the audience, each day he tells more of the story of his *la vie en rose* life as a lawyer in Paris, not forgetting to mention the fact that he loves himself in a narcissistic manner.

Furthermore, Clamence introduces himself as once an ex-Parisian lawyer, now a judge-penitent yet does not reveal the means of his profession right away, promising later on.

This abrupt fall of his career allegorically represents the Fall of Man in the Garden of Eden.

The story of Jean - Baptiste Clamence

Once a lawyer in Paris who had decent social life, Clamence had recognition and appreciation from his co-workers and had affairs with many women. He generally took hard cases; defended from the poor to the criminal and spoke highly of the justice. According to Clamence, he was always on the right side. He also helped blind people cross the street. He pictured himself as a man who acted out of goodwill but deep inside he was a man who was disguising his selfishness by pretending to be a selfless person.

Despite his satisfactory life he was struggling to find a meaning in his life.

"J'étais à l'aise en tout, il est vrai, mais en même temps satisfait de rien. Chaque joie m'en faisait désirer une autre."

But it was the contrariwise, Clamence realizes that the man whom he illustrated to the outside world wasn't his real self, it was someone else, a hypocritical fellow pretending to be a decent gentleman, vice versa. One night, whilst crossing a bridge over the Seine river, he hears a laughter, coming from water, but sees none there. The laughter is the catalyst, breakdown of Clamence because it represents personification of judgement, he notices that people are making fun of him. He grows paranoid. He starts hearing laughter everywhere. Even the mere thought of being mocked and being judged by someone gives him goose bumps.

"The purpose of life is to avoid judgement."

And Clamence perceives that his whole life he had resisted the questioning of himself, the sense of guilt but it was waiting for the right crack to show itself, prove that he judged himself too.

Ironically, he felt free to judge others whereas also judging himself.

Eventually Clamence realises that he can never be free from his own judgement but he can ease this, gain a temporary freedom by judging others.

Hence, as a person who dislikes being judged by others he continually judges others. Isn't this hypocritical? Having seen this side of himself, Clamence moves to Amsterdam, or rather exiles himself to the 'bourgeois of hell' as he defines in the novel. We can also define this as a geographical fall of Clamence because Amsterdam is a city below the sea level.

Moreover, the actual story of the bridge scene, the turning point of Clamence is that, a night time in Paris, whilst crossing a bridge over the Seine River Clamence sees a woman getting ready to jump into the water and commit suicide, when she jumps, instead of trying to save her like a person with moral and dignity would do, he chooses not to interfere and continues on his way. As he walks away the cry of the woman who is drowning in the Seine is audible to Clamence.

Afterwards, despite telling that rescuing the lady would be heroic, he designates not to. Thus, Camus displays us the contradictory nature of Clamence one more time. Indicating that we all can be hypocrites, who say one thing but do another.

After moving to Amsterdam and realizing that he is a person with flaws, he takes another approach for the sole intention of not being judged. He judges himself so as to judge the others. That's why he is confessing to a man in a bar, to us.

How to define a judge-penitent?

Likewise, if we try to understand the meaning which lays through the word judge-penitent, we have to analyse the words separately. A penitent means someone who is regretful for having done something wrong, we can relate this to Clamence, confessing his own sins. And at the same time he is judging our misdeeds to criticize us, so he is the judge.

Yes, indeed, judging himself and judging us are the same thing.

Nevertheless, the reason why Albert Camus, waits until the end to reveal the meaning of Clamence's profession because the confession as a whole itself is self-explanatory it serves a guide to help us connect the dots. By doing this Camus generates a plot twist, by making us the client of Clamence and all the crimes he has committed suddenly becomes ours.

Epilogue

Do not be deceived by the fact that the novel is only 92 pages, it is not a quick read. Every line has a different meaning than the last. It is a complex, dense and an absorbing novel. The ideas dominate and reign your mind because we relate to the misery of the protagonist. And the best part is the mirror Albert Camus holds us, aren't we all hypocrites in one way or another?

Personally, it was a great relish reading this novel since Albert Camus portrays the true essence of what we are, a perfect depiction of the human soul. He won the Nobel Prize for a reason.

Let me finish off by a quote, hoping I woke up your inner love for Albert Camus.

"Je vais vous dire un grand secret ... . N'attendez pas le Jugement dernier. Il a lieu tous les jours."

Beste SEMİZ

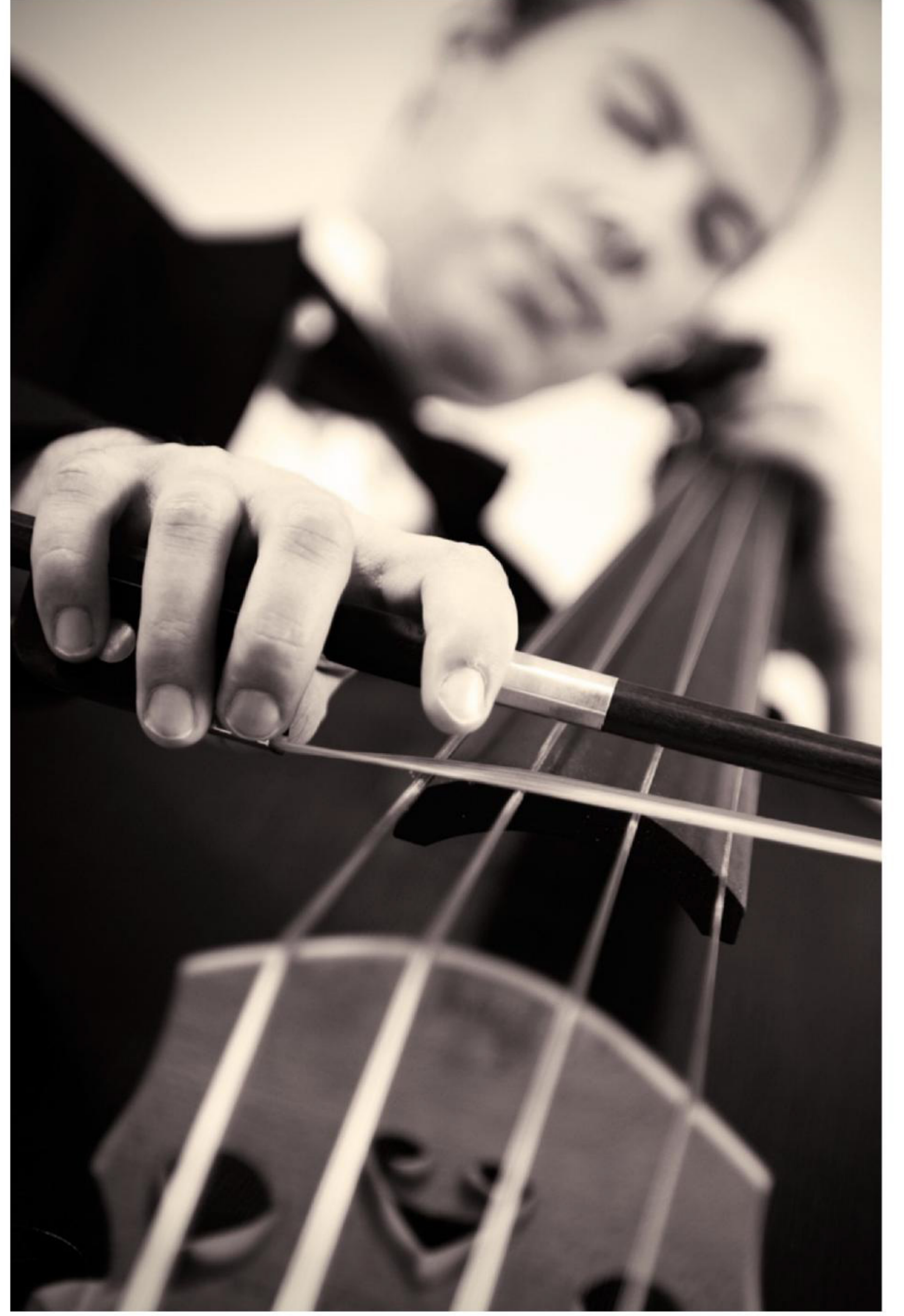
Bir Dost

Müzik, kimilerinin hayatının anlamı olmuş, kimileri farkına bile varmamış...

Hayatın bunca stresi ve karmaşası içinde bize 5 dakikada da olsa, huzuru sağlayan sanat. Sebastian Bach'ın keman konçertolarından birini dinleyin mesela. Gözlerinizi kapatın ve hayal kurmaya başlayın. Hissettiniz mi?

Aslında çoğu zaman şikayetçi olduğumuz, zorluğundan yakındığımız hayatlarımızda bir gülümsemeyi, kısa sürse bile bir huzuru yakalamak çok önemlidir. Çalışmamız, çabalamamız hep mutlu olduğumuz anları biriktirmek içindir. Müzik ise, bize bu anları yaşatandır. Küçük bir hayalin bile çok değerli olduğu bir yaşamda, o hayali kurdurandır. Bu nedenle ben müziğe inanırım. Her notanın, her sesin bize bir şey ifade ettiğini düşünürüm. Queen'in Bohemian Rhapsody'sinde bir anda tüm temponun ve modun değişmesi, bana hayatta her şeyin mümkün olduğunu hatırlatır. Chopin'in Cenaze Marşı mesela. Hepimizin içini kara bulutlar kaplar öyle değil mi? Oysa benim aklıma, yeryüzünü terk eden kişinin bana, bu dünyaya kattıkları gelir. "O gitmesin!" diye düşünmek yerine, "O iyi ki varmış!" demeyi öğretir. Yani müzik, her kötülükte bile iyi yanların olabileceğini gösterir bize. Ve biz tüm bunları, piyanistin tuşlara dokunuşu, kemancının arşeyi çekmesiyle kalbimizde hissederiz.

Bazı şarkılar vardır, dinledikçe, bizi onları ilk duyduğumuz zamana taşırlar. Belki o an maziyi hatırlar, burukça gülümseriz. Belki de "İyi ki keşfetmişim bu şarkıyı!" der, seviniriz. Bu da müziğin bize sağladığı iyilikleri göstermez mi? Birçok insan, sanata sanatçıya ve dolayısıyla da müziğe karşı olsa da, aslında bu iyiliklerle var olduğunun bilincinde değildir. İnsan, yaşamına attığı ilk adımında, müziktir. Ağlar. Ağlamak, sadece gözyaşların süzülmesi değildir aslında, aynı zamanda, seslerle bir bebeğin kendini ifade etmeye çalışmasıdır. Aradan aylar geçer, insan, rüzgarın uğultusunu, attığı adımların seslerini ayırt etmeye başlar. Tabiatımızda bulunan bunun gibi nice olaylar da müziği oluşturur zaten. Bu nedenle bitki ve hayvanlar klasik müzikle dinginleşir, bu nedenle insanlar yoğun tempolu günlük yaşamlarından uzaklaşabilmek için müziğe

başvururlar. Birine karşı yoğun hisler beslediğimizde Whitney Houston'dan "I Will Always Love You", neşeli olduğumuzda Barış Manço'dan "Süleyman", hüzünlü olduğumuzda Sezen Aksu'dan "Yalnızlık Senfonisi"... Şarkılar, notalar her zaman yanımızdadır. Bir dost gibi hislerimizi paylaşır, derdimizi ifade etmeye yardımcı olur ve bize eşlik eder. Müzik, bugün bir nota, bir kulaklık, bir ses kadar yakınımızda olan dostumuz.

Melisa ÜSTÜNDAĞ

Sevgi ve Şeker

Bir çocuk. En fazla on yaşında. Onu olduğundan da zayıf ama bir o kadar da sevimli gösteren bol, uzun eşofman üstünü çekiştirirken, sırtındaki çanta kendisinden de ağır.

Babasının yanına gidiyor hızlı adımlarla okul kapısından çıktığı gibi. Belli ki o anı beklemiş gün boyunca. Öyle bir ifade var ki yüzünde, o yaşta bir çocuğun sahip olabileceği tüm sabrı ve olgunluğu barındırıyor gibi huzurlu ve dingin.

Babası sırtındaki çantadan kurtarıırken onu, bir paket şeker uzatıyor yüzünde aynı onunkine benzeyen saf bir gülümsemeye ve mutluluğunu bekliyor.

Öyle duru bir gülüş ki ondaki; ağladığı anlardan utandırıyor insanı. Öyle bir masumiyet ki kirli hissettiriyor neredeyse. O kısacık boyuna getirinceye kadar kolundan çekiştiriyor babasını. Yanağına bir öpücük kondururken, memnuniyetini ve tatminkarlığını simgelercesine sıkıca kapatıyor gözlerini.

Babasının pür sevgisi ve elindeki şeker paketiyle sınırlıyken dünyası, ondan huzurlusu yok sanki. Ve o an, birden fark ediyorum: İnsan çok yanlış yaşıyor. Büyüdükçe sevgiyi ve şekerini kaybetmek zorunda olduğuna inandırıyor kendini. Oysa sevgi azalmaz asla, büyümek gölgeleyemez AŞKI. Ve küçükken büyük bir haz ve hevesle yenen o şekerlerin tadı başkadır belki ama açın, bir bakın avucunuza. Hala kırıntılar olduğunu göreceksiniz...

Serra BÖRÜ

...
Ekmek kııntısı bekleyen bir serçe var balkonda,
masadan aldığı ekmek kııntısını balkona değil de
odanın ortasına atıyorum. Serçe görüyor içerisini
yaşamalarını sağlayacak yem içerde, yarı karanlık bir
yerde; bu ekmek kııntısı mıknatıs gibi çekiyor onu...
Silkeleniyor... Dışarıdan çok içerde sanki; ama içerisi
karanlık, sonra ekmeğin yanı başında ben varım, bir
insan, o bilinmeyen güç! Gene de sıçırıyor eşığı, birkaç
kez daha sekiyor, sonra birden ödü patlamışçasına
uçup gidiyor... Bu küçük, bu cılız kuşta nice güçlü bir
itki olmalı ki yeniden geliyor, çevresine bir göz atıyor;
yılğınlığı gitsin diye biraz daha ekmek serpiştiriyorum
yere -elimde olmadan- kımıldamasaydım kaçmayacaktı,
gelip alacaktı ekmeği ...

(1919 Kafka'dan Milena'ya)

SAVRULAN AŞK

Milena ve Kafka 1919 sonbaharında Prag'da tanışır. Milena aslen aristokrat bir ailenin kızı olmakla beraber babasıyla sorunlar yaşamaktadır. Babası tarafından sinir hastalıkları kliniğine kapatılmış ve zor zamanlar geçirmiştir. Hayatındaki erkekler konusunda şanssız olan Milena, Ernst Polak adlı eşyle de zor dönemlerden geçmektedir. İşte bu zor dönemlerin tam ortasında

Milena'nın yüzüne şans gülmüş ve hayat onu Kafka'yla tanıştırmıştır.

Kafka Milena'yı yaptığı çeviri işinden tanır ve çevirilerindeki samimiyeti onu çok etkiler. İkilinin tanıştığı dönemde Kafka da karışık bir ilişki durumu içindedir. Daha önceden bir kere nişan atmış olduğu kadınla tekrar nişanlanma kararı almışlardır. İşte ikili böyle bir dönemde birbirlerine aşık olmuştur. Mektuplar üç yıl kesintisiz devam etmiştir. Bu dönemde Kafka Meran'da, Milena ise Viyana'da yaşamaktadır.

İlk zamanlarda yazılmış bu mektubunda Kafka Milena'dan yazdıklarından çoğunu anlamasını talep eder. Kafka'yı rahatsız eden çok sayıda talihsizlik vardır. Mektubu yazdığı sırada hastadır, bazen hastalığını mutsuzluğuna bazen de mutsuzluğunu hastalığına yorar. Tedavi altındaki Kafka'nın düşünmeye çok vakti vardır.

Mektupta bahsedilen bir diğer konu ise yavaş da olsa birbirlerine duygularını itiraf etmeye başlayan ikilinin

arasındaki yaş farkıdır. Milena 23, Kafka ise 38 yaşındadır. Yaşından daha yaşlı hisseder aslında Kafka. Eski nişanlısına çektirdiği acılar hala omzuna yüküdür ve onu yıpratırken eşit ölçüde kendi de yıpranmıştır, bir bakıma kendini ihmal etmiştir. Mektubunda aynı kadın için; "İki kadını da mutsuz kıldım." der. Zihninde nişanlısını, ilk nişanları ve ikinci sözlenmelerine bağlı olarak iki kere karakterize eder.

Kafka, nişanlısıyla özgür hissetmez çünkü ona her isteğini kabul ettirebileceğini bilir. Çoğu insan karşısındakinin sözlerine uymakla ona özgürlük tanıdığını düşünse de durum aslında tam tersidir. Karşımızdakinin bize olan bağımlılığı omuzlarımıza yük olur. Dolayısıyla bizler ancak karşımızdaki insanın bizden bağımsız olduğu kadar kendimizi özgür hissedebiliriz.

Kafka mektubunda kendini ekmek parçasını kovalayan serçeye benzetir. Aslında aşktan korkmaz fakat aşktan korkmadığı kadar yanlış kararlar almaktan korkar. Milena'yla tanıştıktan sonra, nişanlısının yanlış karar olduğuna artık kesinlikle emindir ve bu mektup aracılığıyla ona nişanlısından ayrılacağına haberini verir.

Kafka ve Milena'nın aşkı her ne kadar güçlü olsa da beraber yaşlanamamışlardır. Hayat onları farklı yönere savurmuştur. Bütün bunlara rağmen çok sevmiştir Kafka Milena'yı. Bu mektuplarsa bir zamanlar, az görüşmüş olmalarına rağmen, birbirlerini bu denli

sevebilmiş iki insanın aşkını günümüze taşır.

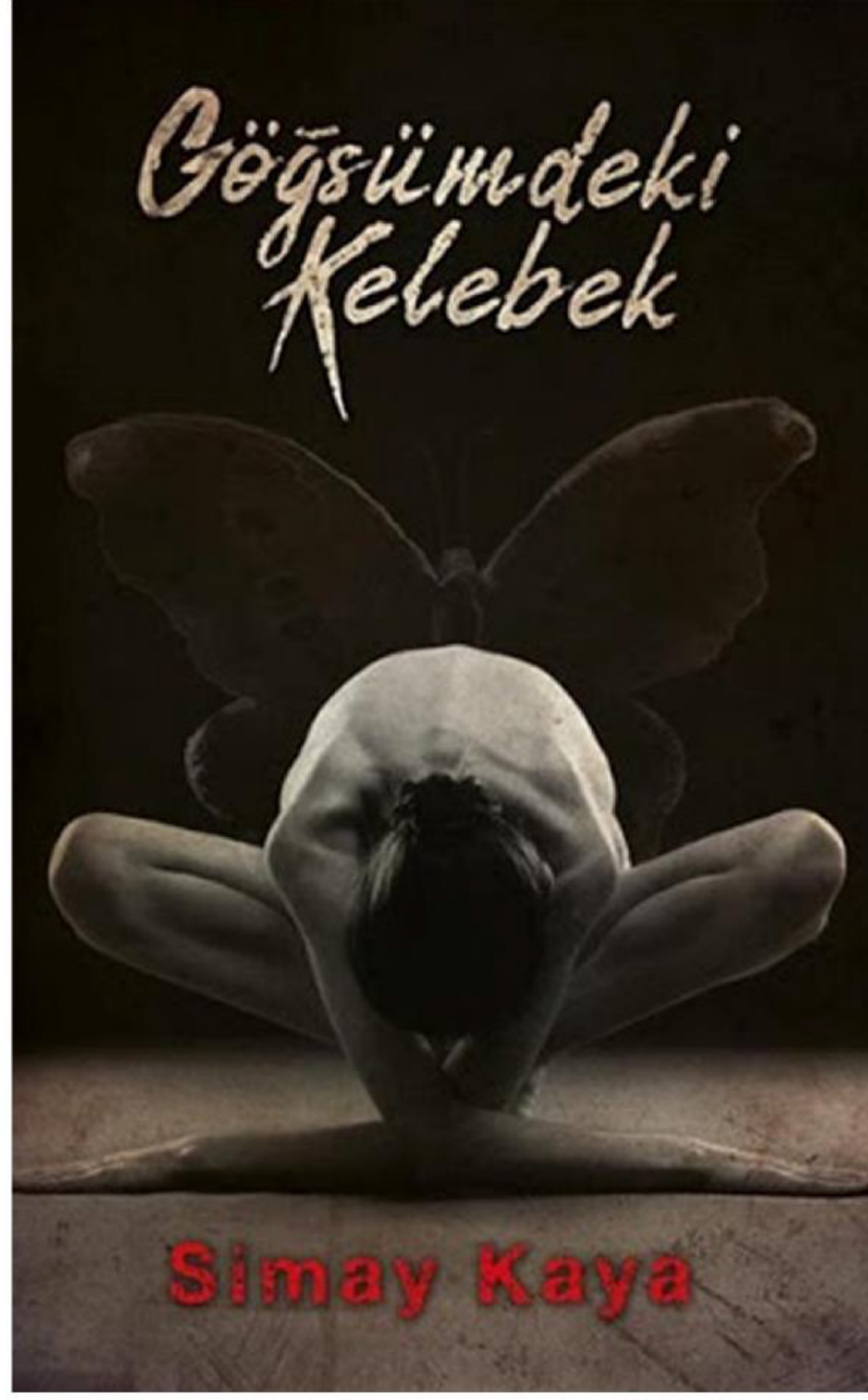
Deniz ÇONGAR

Göğsümdeki Kelebek

Kitabı yazmak, serüvenden çok hayata aktarılmış kabusu uzun uzadıya yazarken atlattığım şeydi. Her şeyi başlatan bir gece dışarıdaki yağmuru izlerken aklıma gelen küçük çaplı fikirdi. Arkadaşım, ailem hatta bir kedim bile kalmamıştı sevgimi dağıtabileceğim. Yanımda artık emektar bir külüstür diye hitap edilebilecek bilgisayarım vardı. Mutfağa geçtim, geçtiğimi bile fark etmeden; çünkü sonunda oluşan benliğim duvarlardan hayalet misali süzülüyordu. Tebrik edilmek istedim, sevilmek istedim, güvenilmek istedim ve en önemlisiyse sevmek istedim. Her şeyden kurtulmak istedim; çünkü hayatın her gün zaten küçücük olan kalbime attığı tokat artık uyandırmıyordu ve çoktan aşındırmaya başlamıştı. Kahvemi yaparken her zamanki bardağımı kullandım. Odama geri geçtiğimde

bu sefer bilgisayarı kucağıma aldım, göz yaşlarımı akıtarak klavyeye küçük çaplı kötü bitime sahip olan destanlar yazdım. O zamanlar, her gün iki kere vapura biniyordum. Yeni yetme martılar çığlık atarken yüzüne yıllar oturmuş martılar usulca kaçıyordu birbirlerinden. Her vapura bindiğimde saat 6:45 oluyordu. Sadece yayınevi ve yazar aşkımdan o saatte biniyordum. İnsanların yüzüne bakıyor ve insanlarla tanışıyordum, sonsuz bir yangını dindirmek için, yanımdan çekip gidince üzölmeyeceğim insanlarla konuşuyordum. Aldığım notlara bakıldığında 163 kere vapura binmiş ve 81 kişiyle tanışmışım. Bir yerden sonra yüz hatları oturdu insanların, bakıp kim üzdü sizi diye gidiyordum yanlarına, o sahte ve naylondan oluşan gülen maskelerini yere fırlatıyorlardı, kimi göz yaşlarını gizlemeye

başlıyordu, kimi arttırdıkça arttırıyordu sakladığı ve içine biriktirdiği tüm göz yaşlarını. Hayat artık bana Herkül'müşüm gibi hissettiriyordu. Uzun ince bir yolda uzun soluklu kısa bir nefes aldım. Bu her şeye sahip oluş ve hiç bir şeye sahip olamamamın hikayesi olmuştu. Vapur dostlarımin kimi sahaf, kimi doktor, kimi öğrenciydi. Ya erkenden büyümek zorunda bırakılmışlardı, ya ihanete uğramışlardı, ya aldatılmışlardı ya değer verdikleri insanları kaybetmişlerdi ya da hayatla boğuşmaktan sahiplendiği hayat kelimesini yaşayamıyorlardı. Mesela Faruk ağabeyim oldu, Tophane'de sahaflık yapıyor, ara sıra uğrayıp anlatıyorum, o da bana anlatıyor yüzünde oluşmuş her ince unsurla yazılmış kalın kalp kırıklığını.

Ve o an anladım hepimizin kumbaraya para atıp biriktiren küçük çocuklar olduğumuzu, sonra biri geliyordu kumbaramızı yere atıp paralarımızla kaçıyordu ve biz hala o kaçan kişiyi düşünmemekten çekinmiyorduk ve konuştuğum herkeste kendimden bir parça bulduğum gerçeğini kendime yediremiyordum. Ben hayatın "h" harfini daha öğrenmemiş olmalıydım, kalbi küçük olan biri için fazlasıyla çektiğim umutsuz erdemi protesto etmek hakkım değildi, demem o ki "istenilen kişi" olmak isteyip bunu "istediğim kişi" ismiyle örtüyordum. Ben etik olarak hiç bir şeydim. Omzumdaki aşkla şaraba adanmış Afrodit dövmesi bana gülümsemedi. Ve buradan sonra kalbimden geçen uzun hikayeler birer metaforla kitabımı süsledi. Ben seksen sayfada beni, yokluğumu, boşluğumu, insanları, onların hayatları ve bir kelebeğin bir gününü anlattım.

Ve şimdi hayatımdaki birleştirdiğim kırıntıları iftiharla sunuyorum...

Simay KAYA

Cam Kırıkları

Kelimelerin gücüne inanmışımdır hep. Her kelimenin farklı insanlar üzerinde farklı etkileri olduğunu düşünürüm. Bu etkilerin belki de en sarsıcısına en güzel şekilde değinmiştir Oğuz Atay: "Cam kırıkları gibidir bazen kelimeler; ağzına dolar insanın. Sussan acıtır, konuşsan kanatır."

Her yeni gün bir şekilde değiştiriyor hayatımızı. Yeni insanlar geliyor, bazıları gidiyor mesela. Benim gibi genellikle bardağın boş kısmını görenler için tüm sonlar yıkıcı çünkü sonlarla gelen yeni başlangıçları göremiyorlar. Belki de görmek istemiyorlar, geçmişle yaşamının bir sonucu bu. Tabii ki, her durumda mümkün olmasa da, tüm bu sonların neden olduğu yaralar iyileşiyor. Bu süreçte ise en çok kelimeler yaralıyor insanı.

Örneğin her birimizin değer verdiği insanlar var. Hatta bazılarına kendimizden bile daha fazla değer veririz. Her ne kadar bunu karşılıksız yaptığımızı düşünsek de günü gelip o değer verdiğimiz insanlar için aslında o kadar da vazgeçilmez olmadığımızı anladığımızda içimiz sızlar ilk önce. Ne kadar acı, değil mi? İşte tam bu noktada içinizde, söylemek istediğiniz tüm kelimeler birikmiştir fakat

susarsınız. Belki daha fazla kırılmamak, belki karşınızdakini kırmaktan korktuğunuz için. Oğuz Atay'ın kelimeler için yaptığı "cam kırıkları" benzetmesi o kadar doğru ki... Siz sustukça adeta ağzınıza dolmuş cam kırıkları gibi acıtır kelimeler. Oradadırlar aslında, kısacık bir anı beklerler çıkmak için: ufak bir cesaret anını. O an geldiğinde her şey söylenir: duygular, düşünceler, hatalar, keşkeler... Acının dineceğini düşünürsünüz bir an ama bakarsınız hala kırgın ve belki de sinirlisiniz. Kelimeler kanatmaya başlar. Ne tepki alacağınızı beklemek bir dert, aldığınız cevapla yaşamak bir dert. Sizi kanatan kelimelerin, karşınızdaki için bir hiç olduğunu anladığınızda bitmiştir her şey. Kanadığınızla kalırsınız oracıkta.

Kelimelerin söylenmesi gerekir acıların dinmesi için. Evet, söylenince kanatırlar fakat söylenmedikleri taktirde ise sonsuza dek sizinle yaşayıp acıtırlar canınızı. Söyleyeceklerinizi kendinize saklamak sizi içten içe bitirmekten başka işe yaramaz. Bırakın çıksınlar çünkü zamanla anlayacaksınız ki özgürlüğünüzdür onlar.

Ceyda Canan ÇAĞLAR

Sönmekte Bir Mum

Gözün alışması için en az üç dakikaya ihtiyaç duyulacak ölçüde karanlık oda. Pencerenin sağındaki duvara dayalı küçük ahşap masada aydınlatmaya mecali kalmamış bitmek üzere bir mum. Bir adam, ellili yaşlarının sonuna yaklaşmış ama yorgun ve her daim uykulu gözleri daha da ihtiyar gösteriyor onu. Elleri geçen zamana meydan okuyamayışını simgelercesine kırış kırış ama titrek değil, sıkıca tutuyor kalemi. Her gidenin ardından daha da sarılmış gibi o duygularının donukluğunu anlatan kurşun parçasına. Diğer elinde bir sigara. Kaleme aşkını inkar edercesine onu da sıkı sıkı tutmuş nasırlı iki parmağının arasında. Ama orada olduğunu unutmuş sanki. Küller kağıdı tutuşturmasa fark etmeyecek daha. Rüzgarsız kupkuru bir soğuk var dışarıda. Fakat pencere inadına sonuna kadar açılmış. En az yirmi yıllık yelegeği omuzlarında haz alıyormuşçasına özensiz duruyor.

Küçücük odanın duvarları is içinde. Kalem ve kağıt dışında varlığı reddediyor sanki gözleriyle. Ak düşmeye başlamış saçlarından bir tel kağıda düşüp bir harf çalıyor sayfadan. Fark etmiyor, sıradaki satıra geçiyor. Sokaktan gürültüler geliyor, bir yerlerden pek de hoş olmayan yemek kokuları... O yazıyor.

Uykusu geliyor, acıkıyor. Tüm bu ihtiyaçlarını kalemini daha da sıkı tutarak karşıyor, bitmesi

imkansız bir azim ve hevesle. Bir bebeğin ilk adımı, ilk kelimesi gibi saf bir arzu ondaki. Tükenmeyecek masumiyette bir açlık. Aşk, ölüm, keder, mutluluk, masumiyet, tevazu anlatıyor satırlarında.

Tek cümle yok ki yaşadıklarını anlatsın. Kederli ve çaresiz görünümdeki eli geleceği yazıyor yalnızca. Hatalarını değil, kaybettiklerini değil.

Bir saat daha geçiyor. Birkaç tel daha düşüyor kağıda usulca. Kalemin boyu yarıya iniyor. Mum bitmiş. Görmeden, tecrübesinin armağanı göz kararıyla yazıyor. Sarı sayfayı dolduruyor satırlar. Hava soğudukça atıyor yelegeğini üstünden.

Bırakıyor kalemi. Yelekten pek de yeni görünmeyen pantolonunun cebine koyuyor kağıdı özensizce. Ahşap sandalyeyi usulca itip başından beri kapını yanında onu bekleyen bavulu alıyor eline.

Yazdıklarını yaşamaya gidiyor kederini masadaki sönmüş muma teslim edip.

Serra BÖRÜ

YALNIZLIK, HUZUR MUDUR. YOKSA YENİLMİŞLİK DUYGUSU MU?

Bu dünyada herkes yalnızlıktan bahseder, yalnızlıktan kaçır, yakınır, eğer yalnızsa da yalnızlığa alışmaya, onu sevmeye çalışır. Peki yalnızlık nedir? Gerçek anlamda ruhumuzu dinlediğimiz ve gönlümüzün sesine kulak verdiğimiz anlar yalnız olduğumuz anlardır ve ruhumuzu dinlemek bilinenin aksine huzur verici bir şey değildir. Yaşadıklarımızın, yaşattıklarımızın, acılarımızın, pişmanlıklarımızın tümü hep yalnızken aklımıza gelir. Onu en dayanılmaz yapan da budur, yalnız kaldığımız anlarda geçmişin en can alıcı ayrıntılarının içimizi kemirmesi...

Bana göre onunla birlikte yaşamının tek bir amacı var, o da daha rahat ve bağımsız yaşamak. İnsanoğlu yalnızlık ve bağımsızlığı sıklıkla karıştırır, yalnız kaldığımızda özgür ve bağımsız olacağını düşünür. Bu düşüncelerin yanı sıra benim düşüncelerime göre bağımsız olmak, kendi ayakları üzerinde durabilmek demekken yalnızlık bir nevi insanın kendisiyle baş başa kalmasıdır.

Onunla yaşamak bazen bir seçim bazen de

kaderimizdir, tek olmak yalnız olmak değildir her zaman çünkü ne zamanki insan, kimsenin kendisini anlamadığını, anlaşamadığını, etrafındakiler tarafından dinlenmediğini hissederse kalabalık içindeyken de yalnız hissedebilir, yeri geldiğinde o koca kalabalık içinde kaybolmak ister bazen, kimi zaman da bir an önce kendi yalnızlığına çekilmek...

Bana göre bu durumun ortaya çıkmasının en büyük nedeni paylaşımsız olmaktır. İnsan, duygularını ve düşüncelerini paylaşmayı bilmelidir. Örneğin ihtiyacı olan duygu sevgidir, bu hayatta hiç kimsenin itiraz edemeyeceği bir gerçeklik varsa o, her insanın sevmek ve sevilme istediğidir. Sevgiyi kendimize saklamaya çalıştığımızda onu daha çok kaybederiz, bilindiği üzere sevgi paylaştıkça çoğalır. Onu kaybetmemek için sıklıkla daha fazla kayır gider avuçlarımızdan, aynı bir avuç dolusu ince kumun avuçlarımızdan kayıp gidebileceği gibi; sevgi paylaşarak korumamız gereken bir değerdir. Aksi ise sevgisizlikten ortaya çıkan yalnızlıktır.

Ceren DELİPİNAR

RENKSİZ TSURUKU TAZAKI

Japon kültürünün modern temsilcilerinden yazar Haruki Murakami'nin kitabı "Colorless Tsukuru Tazaki and His Years of Pilgrimage", çeviri adıyla "Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları" akılcı öğretisiyle hayatıma tam da girmesi gereken zamanda girdi. Geride bırakmış olduğumuz 2016 yılının ortalarında okuduğum bu kitabın bana çok keyif vermesinin yanı sıra kendi hayatım ve tutumumla alakalı pek çok şeyi fark etmemi sağladığını söylemek isterim.

Bir kitap hakkındaki düşüncelerinizin en yoğun ve en berrak olduğu an arka kapağı kapatıp kafanızı kaldırdığınız andır. O an size çok güçlü hisler hissettirir, aklınızda o hisler bir süre yaşar, zamanla etkileri azalır fakat kitabı yeniden açıp bir iki satır belki bir sayfa okuduğunuz zaman aynı hisler eski güçleriyle de size gelir. İşte bu kitabın kapağını kapatıp kafamı kaldırdığım anda başka bir insan olma yolunda çıkacağım iç yolculuk için heyecanlı ama bir o kadar da kafam karıştı. Hatta bence o kadar karıştı ki, günlerce uzak ve yakın geçmişimdeki unsurlara bu kitapla anlam kazandırmakla ve başka da bir şey düşünmemekle meşguldim. Son derece güzel örülmüş ve akıcı bir şekilde yazılmış bu hikayenin kapalı ve yoğun mesajları üzerine düşünmeye nereden başlasam, hangi birini nasıl yorumlasam, bilememiştim.

Aradan aylar geçince de anladım ki bu tür kitaplar, üzerinde konuşmaya, hakkında yazmaya sonuna kadar değen kitaplardır. İşte yazıyorum.

Tsukuru Tazaki Japonya'nın Nagoya kenti asıllı, fakat Tokyo'da yaşayan bir tren istasyonu mühendisidir. İsmi, kendisinin tanımla, bir şeyi yapmak veya inşa etmek anlamına gelir. Murakami'nin vermiş olduğu bu metafor kitabın diğer karakterleri tarafından da sık sık fark edilir.

Çocukluğundan beri tren istasyonlarına hayranlık duyan Tsukuru, üniversite hayatından sonra ona en çok huzur veren yerde çalışarak hayatını kazanmaya sonunda başlamıştır. Bu, Tsukuru'nun hikayenin asıl konusu olacak arkadaş grubundakilerin ve çevresindeki diğer insanların yadırgadığı ve anlam veremediği bir özelliğidir.

"Unceasing crowds of people arrived out of nowhere, automatically formed lines, boarded the trains in order, and were carried off somewhere. Tsukuru was moved by how many people actually existed in the world. It was surely a miracle, he thought - how so many people, in so many railroad cars, are systematically transported, as if it were nothing. How all those people have places to go, places to return to."

Tsukuru okul yıllarında dört kişiyle çok sıkı bir yakınlık kurar ve bu beş kişi on sene boyunca ayrılmaz bir bütün haline gelirler, herhangi bir tanesinin bile eksikliği söz konusu değildir. Tsukuru dışında diğer tüm arkadaşlarının isimleri Japoncada kırmızı, mavi, beyaz ve siyah anlamına gelen Aka, Ao, Shiro ve Kuro olmak üzere bir rengin karşılığıdır. Tsukuru'nun ise bu "eksikliğinden" dolayı aslında kişiliğinin sakinliğine, izole oluşuna ve kitapta direkt geçmese de cinsiyetsiz hissedişine çok uygun "renksiz" bir pozisyonda olduğu arkadaşları arasında her zaman söz konusu olur. Arkadaşlarının düşüncelerinin dışında kendisinin oldukça sıkıcı bir insan olduğunu düşündüğünü sıkça söyler.

Çocukluğu ve gençliğine dair doğup büyüdüğü Nagoya kenti ve bu beş kişi dışında bir hayatı olmamıştır ve Tsukuru bir gün kafasının daha önce hiç karışmadığı kadar karıştıracak ve yıllar boyu sürecek bir sessizliği devamında getirecek olan bir telefon alır. Hattın diğer ucundaki bu en yakın dört arkadaşından biri, artık onunla konuşmak veya görüşmek istemediklerine karar verdiklerini

Tsukuru'ya söyler. Onu bu zamana kadar tanımlayan, ona amaç ve yön veren insanların onu ani terk edişi, Tsukuru'yu intihar düşüncelerine sürükler, sebebini bilmediği ağır bir suçluluk hissettirir ve en önemlisi artık o boş, eksik ve eskisinden daha da renksizdir.

Kitapta bu noktadan sonra ,sebebini bırakın ana karakterin, benim bile bilmediğim bir durumun peşine düştüm ve en az Tsukuru'nunki kadar güçlü bir boşluk ve yalnızlık hissiyle okumaya hızla devam ettim.

Yıllar sonra 35 yaşındaki Tsukuru ve sevgilisi Sara arasında geçen bir konuşma şu şekildedir: "People change."

"True enough, people do change. And no matter how close we once were, and how much we opened up to each other, maybe neither of us knew anything substantial about the other."

"İnsanlar değişir."

"Evet, insanlar değişir. Bir zamanlar ne kadar yakınlaşmış olsak da, birbirimize ne kadar açılmış olsak da aslında belki de hiçbirimiz bir diğeri hakkında gerçek bir fikre sahip değildik."

Tsukuru, hayatına bir zamanlar anlam veren insanların böylesine bir çıkış yapmalarının peşini bir süre bırakır ama o insanlar onun peşini bilinçaltında, rüyalarında hiç bırakmazlar. Yeni sevgilisinin de teşvikiyle Tsukuru'nun üzerini kapattığı yaralar açılmaya başlar ve cevabını hiç alamadığı soruları sormak için arkadaşlarını teker teker görmeye gider. Bu yolculuk onu Japonya'dan Finlandiya'ya kadar götürür.

Murakami'nin de ifade ettiği gibi "Hayatta bazı şeyler herhangi bir dilde açıklamak için fazla karışıktır. Sadece başkalarına değil ama kendine de açıklamak için."

İşte Tsukuru'nun bu kendine dahi hiçbir dilde açıklayamadığı boşluğu tanımlamaya çalışmak, boşluğun sebebini öğrenmek ve en önemlisi bana da böylesine bir boşluğun, böylesine ustaca bir üslupla anlatılınca neler hissettirdiğini görmek beni çok etkiledi. Fakat bu şekilde hissediyor olabilmek için Tsukuru'nunkine yakın bir travma yaşamış olmak gerekmediğini düşünüyorum çünkü Murakami, sıradan bir insanın hayatında gerçekleşen sıradan bir ayrılığı anlatmaktan çok hayatın en çığ halini tüyler ürpertici ve son derece derin duygular uyandıracak şekilde gösterir.

Karakterler hakkında onlara meraklı kalmaya yetecek derecede bilgi ve özellik meydana çıkarır, fazlasını değil. Ben kendimi, bu ilginç karakterlerin ilginç durumunun içinde, onlara kafa yorarken ve her şeyi derinden hissederken bulunca son derece güvensiz hissettim fakat anladım ki bu güvensizlik kesinlikle bana yabancı veya uzak bir his değildi. Hatta son zamanlarda hissettiğim en gerçek şeydi. Murakami, yaşamın kendisini anlatıyordu. Yaşamı üzerinden anlatmaya çalıştığı durumlar ve çizdiği karakterler, bahsi geçen şarkılar ve oluşturduğu atmosfer, parçaların tek tek yerine oturmasına yardımcı oluyordu fakat yine de en sonunda düşünmek ve en önemli soruyu cevaplamak, bana kalmıştı. Ben bu cevabı hemen vermenin ne kolay olduğunu düşünüyorum ne de gerekli olduğunu. Şimdilik arkama yaslanıp düşüneneğim...

Kendinize, sizi işi gücü bıraktırap tüm gün düşünmeye iten, hayatın kendisini hissettiren yazarlar, insanlar, düşünceler bulun. Bulun ve onları hiç bırakmayın. Sizi alıp götürmelerine izin verin, sorularınızın cevaplarını beraber bulmanıza izin verin, belki de yeni sorular sormalarına. Benim tavsiyem, tüm bunları yaparken de hayatın anlamını aramaya çalışmayın.

Zeynep YILMAZ

Mavi Gözlü Dev ile Dostları

Kendine 'Mavi Gözlü Dev' derdi Nâzım Hikmet. İlk şiirini 11 yaşında kahramanlık üzerine yazmış, Moskova'da devrimin ilk yıllarına şahit olup komünizm ile tanışmıştır. İstanbul'a döndüğünde sömürülenlerin sesi olmuş, dönem için aykırı sayılabilecek düşüncelerini dergilerde yayımlamıştır. Düşünce suçlusu olarak yargılanıp altmış bir yıl altı ay ağır hapse mahkum edilmiş, genel af kanunu ile on sekiz yılını hapiste geçirmiştir. Bir arkadaşı arayıcılığıyla tanıştığı Kemal Tahir'i de düşünceleri ile etkilemiştir. Askeri isyana teşvik suçundan tutuklanan Kemal Tahir hapishanede öykü yazmaya karar verip yazdıklarını Nâzım Hikmet'e düzenli olarak yollamıştır. Nâzım Hikmet öğrencisi olarak gördüğü Kemal Tahir'i ileride kardeşim diye anacaktır.

"Kemal Tahir'e Mapushaneden Mektuplar" adıyla yayımlanan kitap içinde Nâzım Hikmet'in Kemal Tahir'e yolladığı mektupları barındırır. İlk mektup 6 Aralık 1940 tarihinde yollanmıştır. Nâzım Hikmet yedi yıl sonra tekrar Bursa Hapishanesindedir. Hala cezası bitmemiş tanıdıklarıyla karşılaşmışlar, çektikleri zorlukların yüzlerine vurduğunu fark etmişlerdir. Nâzım Hikmet'in Kemal isimli oda arkadaşı aslında Orhan Kemal adıyla tanıdığımız Mehmet Raşit Öğütçü'dür. Kendince şiirler yazan, yazdıklarıyla da arkadaşlarının beğenisini kazanan Kemal, hapishaneye Nâzım Hikmet'in geleceğini öğrenince sevinmekle birlikte telaşlanmıştır. Kader ortaklarının teşvikiyle ileride şiirlerini Nâzım Hikmet'e gösterecek olan Orhan Kemal öykü yazmaya onun önerisiyle başlayacaktır. Mektubun yazıldığı tarihte ise henüz Orhan Kemal'i Nâzım Hikmet'in başta adaş

olmaları nedeniyle arkadaşı Kemal Tahir'e benzettiği Kemal olarak tanıyoruz. Kemal Tahir'e duyduğu özlem ve çektiği yalnızlık nedeniyle Nâzım Hikmet, Kemal ile Kemal Tahir arasında birçok ortak yön bulmuştur.

Kemal'in Kemal Tahir'i eserlerinden ötürü tanıyor olması aralarındaki bağı güçlendirmiştir. Öyle ki Nâzım Hikmet Orhan Kemal'e zaman içinde resim ve Fransızca dersleri verecek ve anıları Orhan Kemal'in yazdığı "Nâzım Hikmet ile 3,5 Yıl" adlı eserinde yer bulacaktır.

Bunun yanı sıra mektupta Kemal Tahir'e Bursa Hapishanesinde rastladığı ortak tanıdıkları hakkında bilgi verir Nâzım Hikmet, Kemal Tahir'in onları kolay hatırlaması adına bu kişilerin en belirgin özelliklerinden bahseder. Onlarla da Kemal Tahir hakkında konuşur.

Nâzım Hikmet'in Kemal Tahir'e sorduğu sorularla son bulan mektuptan şairin

arkadaşının üzerine özenle titrediğini, belki de Kemal Tahir'in geçirmiş olduğu bir sağlık sorunu nedeniyle endişeli olduğunu çıkarabiliriz.

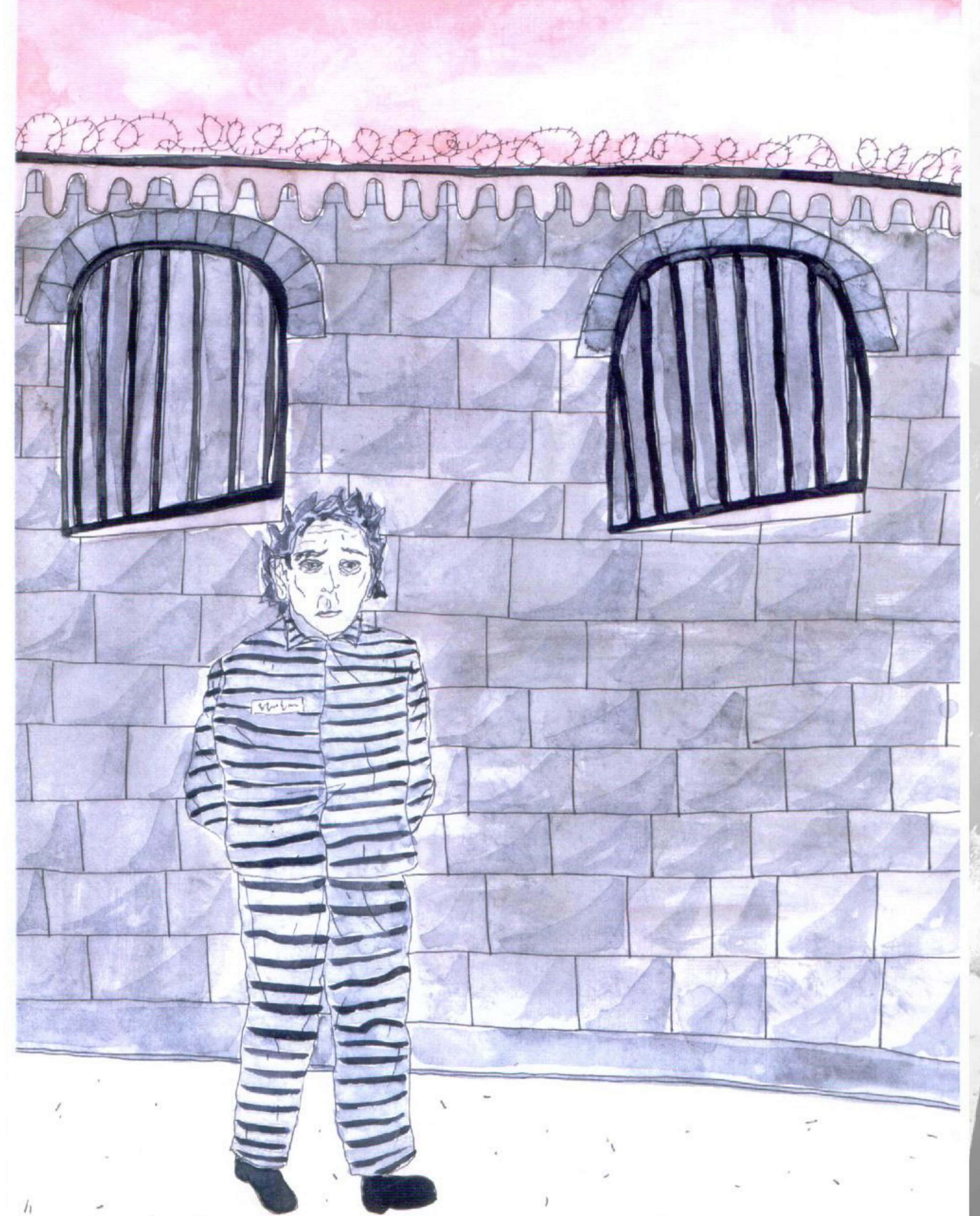
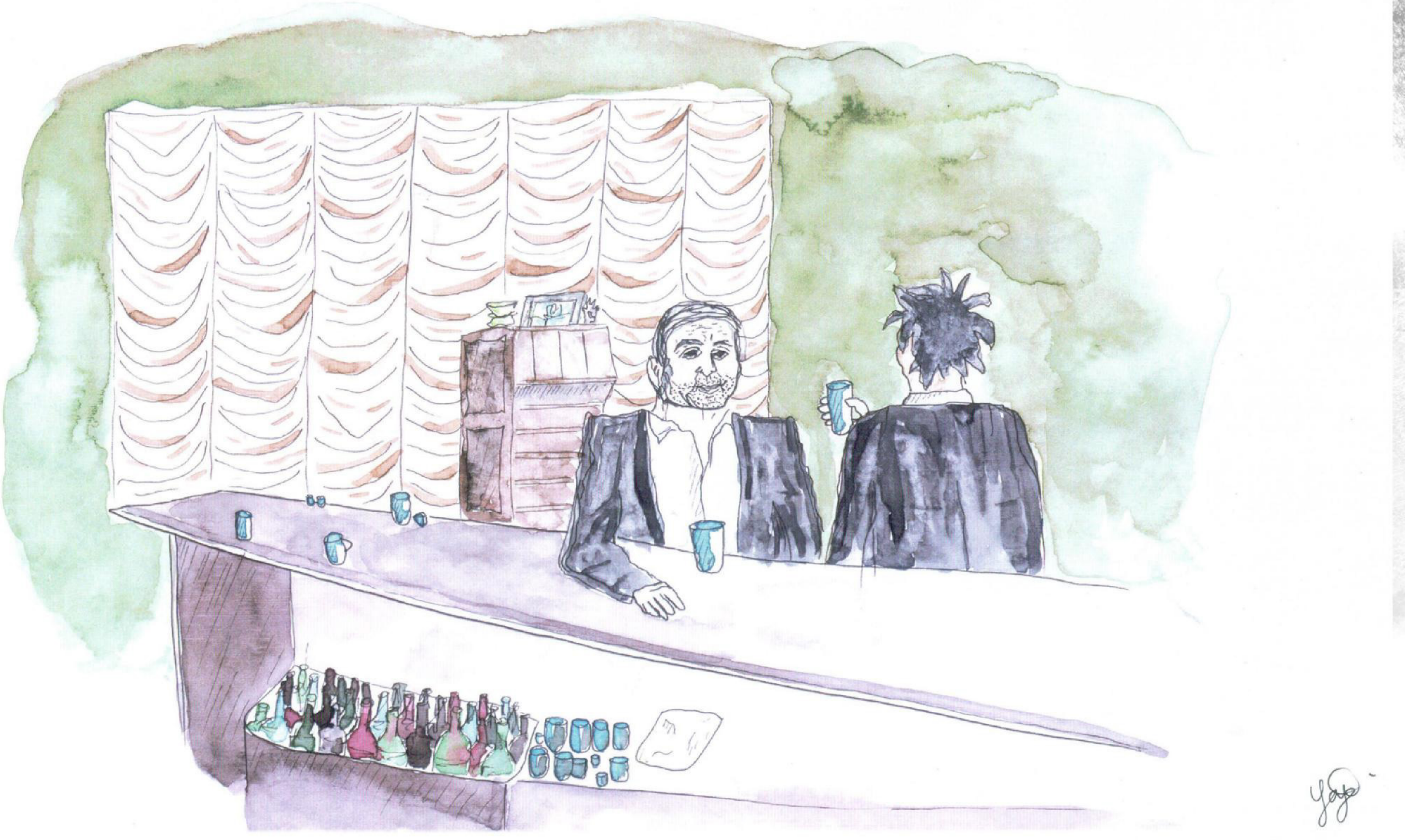
Kemal Tahir ile Orhan Kemal, Nâzım Hikmet'in çevresindekileri nasıl önemseyip geliştirdiğine dair önemli örneklerdir. Sadece sosyalist kimliğiyle tanınmaması gereken Nâzım Hikmet şairliği, resme olan ilgisi ve daha birçok özelliğiyle hayatımıza girmiştir. Yazdığı ve onun hakkında yazılan eserler günümüzde ilgiyle okunmaktadır.

Tüm bu yazdıklarımın ışığında mektupta adı geçen ve edebiyatımıza katkı sağlamış büyüklerimizi saygı ve rahmetle anıyorum.

H. Nursu SOFUGİL

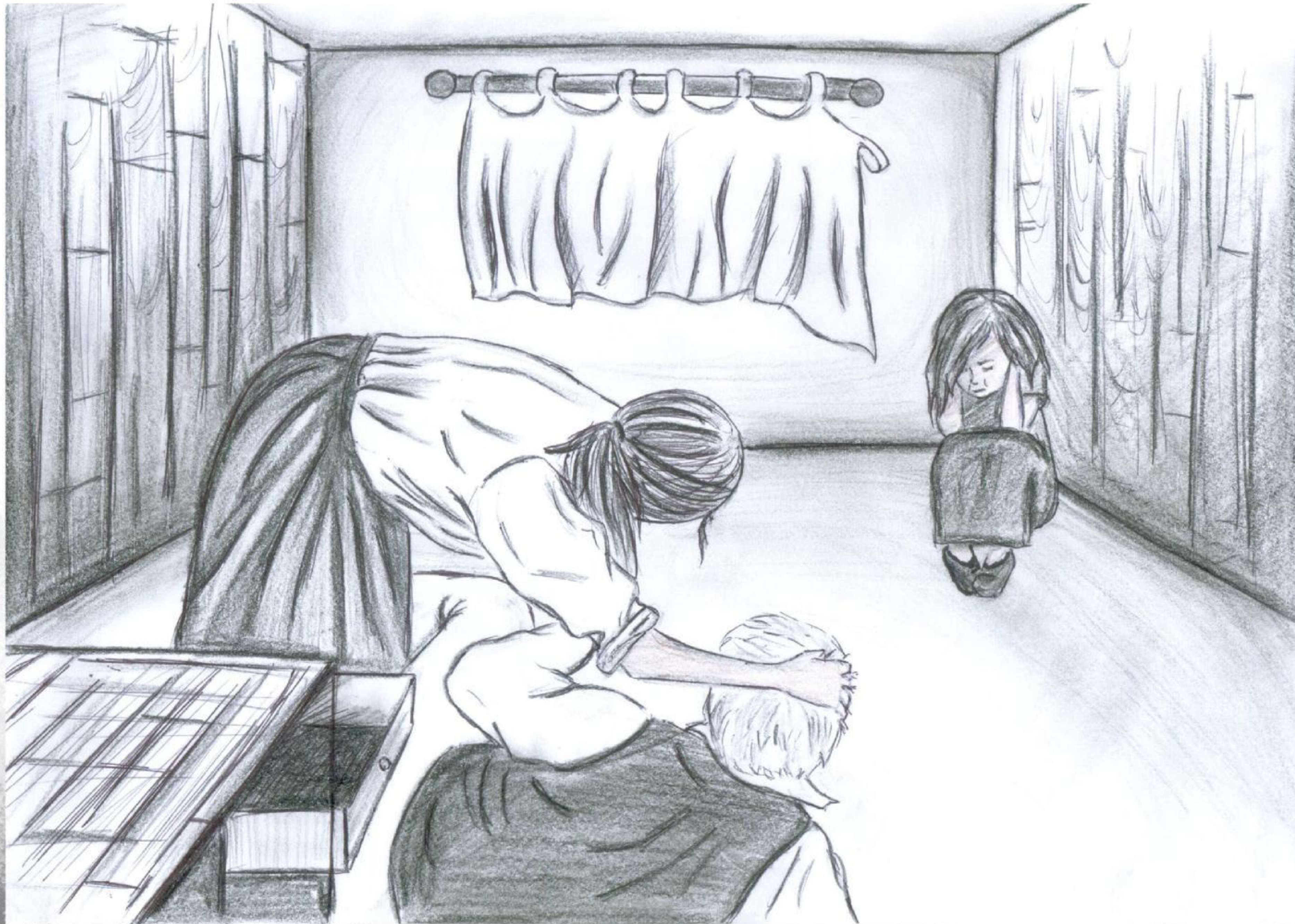

Suç ve Ceza İllüstrasyonları

Suç ve Ceza İllüstrasyonları

Vazgeç

Herkes yapma diyor. Vazgeç. Ruhumu emen bir kabullenme hali. Vazgeç gönül. Düşünme. Sadece vazgeç, vazgeç, vazgeç... Kelimeler zihnimde volta atıyor. Herkesinki burda, bense yok olmuşum. Gözlerden irak sulara süzülüyorum. Su damlacıkları bedenime hücum ediyor, dibe çöküyorum. Korkularım batırıyor beni, endişelerim ve duygularım. Cesaret doluyorum bir an. Direnmek istiyorum, tutunmak, bütün gücümle yukarı atılmak ve kendimi bu sefaletten kurtulmak. Ama bu sefer de başarısız olmaktan endişeleniyorum. Ya başarısız olursam? Ya haklılarsa? Yenilginin kırılganlığına değer mi? Pişman olur muyum gerçekten? Şimdikinden daha çok yanar mı canım? Vazgeçsem, bir daha denemesem boğulma hissine alışır mıyım? 'Yapmam gereken' in ve 'doğru olan' in ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Bilmiyorum. Belki de haklılar ve ben içimdeki herhangi bir adım atmaktan ölesiye korkan o sese teslim olmalıyım. Kendimi unutmaya zorlamalı ve önüme bakmalıyım. Kalbimin bana fısıldadıklarına kulak asmamalıyım. O ses mantığın sesi belki de kendimi ona bırakmalıyım. Boşa kürek çekmek bu, kendimi kandırmamalıyım. Ama canım acıdığı sürece, üstüme sinen kokusu gözlerimi kamaştırdığı ve aradığım onun bakışları, onun varlığı olduğu sürece ben vazgeçmem, vazgeçmemem. Korkuma boyun eğmem.

Alara Nune DURSUN

Silüet

Kovalamacı oynuyoruz biz bir süredir. Ben seni kovalıyorum, o da beni. Ben seni kaçırdıkça o daha bir yaklaşıyor bana. Ve sonunda yakalıyor. Sense çok uzaktasın artık, çizginin de ötesinde, gözlerim seçemiyor bakmaya kıyamadığım silüetini. Arkamdan sarılan kollarda aitlik bulmak istiyorum ama içimden gelen hiçbir ses yok, gömülmüşler gibi bir sessizlik. Ne kendimi bulabiliyorum ne de seni. Ağırlığıma ağırlık katan bir suçluluk hissi, üstüne seni hissedememek. Varlığımla yokluğum kararır gitmiş gibi. Pencereye yakın sağ gözümünden dökülen bir damla yaşta bir zamanlar gözümün değdiği sen varsın. Ne o ne de başkası.

Alara Nune DURSUN

**İllüstrasyonlar:
Lara BAKSU**

Sınırlar, Tanımlar ve Yolsuzluk Eğilimi

İlkel toplulukları bir arada tutan dayanışma, asabiye, biçimi Ferdinand Tönnies tarafından "doğal irade" olarak tanımlanmış, bu tanımla topluluğu bir arada tutan faktörlerin geleneksellik, kolektif ahlakla olan alakası kastedilmiştir. Rasyonalitenin bir meyvesi olan "ulus" devletlerinde ise bu faktörler, doğası gereği, daha rasyonel bir boyut kazanmış ve "rasyonel irade" olarak tanımlanmıştır. Yine kuramlarıyla sosyolojide kabul gören Emile Durkheim toplumu bir arada tutan bu dayanışmayı, işgücünün çeşitlendirilmesine yormuştur. İki sosyolog da insan kitlesini bir arada tutan faktörleri araştırmış, "bir arada olmak, birlik, beraberlik" vb. söylemlerin kışkırtıcı ve ötekileştirici anlamlarını unutmuslardır. Birlik ve beraberlik söylemleri soyutken bağlayıcı değildir. Hatta en salt anlamıyla izah edilirse, "birlik" bir olmaktan yani başkalaştırmanın zıttı manasına gelebilecek bir kökten türemiştir. "Beraberlik" söyleminin arkasında ise "öteki olanla bir arada olma, beraber yaşama" anlamı vardır. "Beraber" kavramı "öteki" imlemini önceler. Tek bir türü, şekli temsil etmiyormuşçasına bir söylem anlatır.

Söylemler, yine doğası gereği, limitleyicidir. Bir şeyi "o" olarak söylemek, "öteki" şeyin varlığını kabul etmektir. İnsan konuşabildiği ölçüde düşünebilir. Konuşurken kullandığı kelime hazinesinin arkasındaki söylemler insan aklının sınırlarını belirler.

Ulus devleti anlamak için ulus devletin çıkış amacını incelemek gerekir. Kısa bir şekilde, imparatorluğun antitezidir. Oluşumunu sermaye sınıfının yarattığı değerler çerçevesinde şekillenmiş eylemlere borçludur. Aydınlanma ve Fransız devriminde "özgürlük, kardeşlik, eşitlik" gibi söylemler evrensel nitelik taşır. Napoleon'la sınırlanmaya başlayan bu söylemler, topluluk tarafından tek ordu, tek ulus, tek kültüre bağlı değerler olarak atfetmekle başlar. Hâlbuki bir araya gelmiş insanları henüz eylem gerçekleştirilmeden tanımlamak, bir arada bulunmalarına sebep sunmak bu bir araya gelişi imler. Ulus devletlere doğduğu anda kişi vatandaş olur. Vatan kelimesine getirilen "-daş" ekiyle oluşan bu kelime daha doğduğu andan itibaren insanın zihninde bir "öteki" anlayışı oluşturur. Oysaki, bir öteki anlayışı doğada yoktur. İnsan insandır. Hangi ülkede doğduğu fark etmeksizin "homo sapiens" türüne mensup olarak dünyaya gelir. Birini tanımaya çalışırken, ilk akla gelen, "Nerelisin?" gibi sorular aslında devamlı davranışların insanın siyasi ve ahlaki anlayışındaki yerinin belirlenmesinin ürünüdür. Ulus devlet devamlılığı için tiplere, söyleme çevirmeye devam eder. Amacın meşruluğunu kimse sorgulamaz. Ama bu doğuştan imleniş, insan "ahlağına" getirilmiş büyük bir darbedir.

Doğal halinde, bu kavram kullanılırken ilkel çağlarda yaşayan avcı-toplayıcı topluluklardan bahsedilmektedir, insanların bir arada bulunmalarının sebebi hayatta kalabilmek yani yaşam fonksiyonlarını yerine getirebilmektir. O zamanki insanın, aileye, kabileye bağlı davranışı insanın belirli bir kimlik etrafından toplandığı izlenimi vermemelidir. Bu toplaniş bir ötekileştirme tanımlamaz, güvenlik amacı güder. Medenileşmiş günümüz toplumunda bu kimliklendirme,

yani vatandaşlık vb. belirlemeler, insanı bir arada tutma amacıyla "sınırlayarak", sanki bir "öteki", bir "diğeri" varmış gibi insanı imlenen benzerleriyle bir arada yaşamaya zorlar. Oysaki önceden bahsedilen bir arada ve beraber yaşama kavramları, öz anlamlarını yitirerek böylece imlenen kendi gibi olanla "bir arada" yaşamaya zorlar, çünkü ideal "bir" tanımlaması mevcuttur. Özellikle XX. Yüzyıl ve sonrası felsefede zaten dilin işaretleyici işlevi üzerinde fazlasıyla durulmuştur. Yan yana eyleme geçen insanlar önceden bir "kimlik amacı" çevresinde toplanacakları iddia edilirse bir arada bulunma eylemi de ötekileştirici bir anlam taşır. Yani her imlemeden önce insan olduğunun bilincinde olmamak, insanı aslında yozlaştırır.

Bir örnek olarak çocuk davranışını inceleyelim. Ebeveynleri tarafından yabancı olarak tanımlanmadığı sürece çocuklar aynı nezaket çerçevesinde davranma eğilimini gösterirler, bu medeni ortamda karşısındaki ne olursa olsun.

Bunların ışığında, ilkel toplumda güvenlik amacı güden "öteki" kavramı, insanı özünden uzaklaştıran, yozlaştırıcı bir söylemdir. Günümüz şartlarında söylemler ile sürdürülen bu toplumsal davranış biçimlerini değiştirmek insanın elindedir. Kimliklerle meşrulaşan sınırlandırmaları yine insan kaldırabilir, çünkü bu sınırlar hayal ürünüdür. Akıl yolu birdir. Bunu derken mutlak bir "bir" kavramından değil şartlara göre değişen "bir" kavramından söz edilmektedir. Bu evrensel "ahlak" anlayışı ise beşeri kimliklerin sorgulanmasıyla ortadan kaldırılabilir. İşte o zaman, "sınır" gereği duymadan, kendi "gibi" olanla değil, kendisiyle yani insanla bir arada, uyumlu bir şekilde yaşayabilir insan. Söylemleri kırmak bizim elimizdedir.

Biraz Sokrates'e dönelim bir önceki paragrafı anlayabilmek için belki. İnsani değerlerin ortaklığını "Ben dünya vatandaşım." sözüyle milattan önce gözler önüne sermemiş miydi?

Ecegül AYTAÇ

ANİME ÖNERİLERİ

Anime, Japon çizim sanatıyla çizilip oluşturulan bir sanat eseridir. Kelime kökeni Fransızcadır ve Japonca anlamı ise animasyondur. Genel olarak kitap halindeki mangalardan televizyon dizisi ya da film olarak uyarlanır. Televizyon dizisi olanlar ortalama 25 dakika uzunluğundadır. Halk dilinde Japon çizgi filmi olarak bilinmektedir ancak animenin birden fazla türü vardır.

Farklı türlere örnek animeler:

1) Fairy Tail

Tür: Aksiyon, Macera, Komedi, Büyü
Bölüm Sayısı: 277
Bölüm + 7 OVA + 1
OAD + 1 Movie

2) Fullmetal Alchemist: Brotherhood

Tür: Aksiyon, Macera, Dram, Doğaüstü Güçler
Bölüm Sayısı: 64 Bölüm (Fullmetal Alchemist adında konu olarak aynı ama farklı uyarlanmış başka bir serisi daha var. Brotherhood versiyonundan farklı olarak artı bir filmi vardır.)

3) Tokyo Ghoul

Tür: Aksiyon, Gizem, Psikolojik, Doğaüstü Güçler
Bölüm Sayısı: 1. Sezon 12 Bölüm - 2. Sezon 12 Bölüm + 2 OVA

4) Nanatsu no Taizai

Tür: Aksiyon, Macera, Shounen, Fantastik, Doğaüstü Güçler
Bölüm Sayısı: 24 Bölüm + 2 OVA

5) Re: Zero kara Hajimeru Isekai Seikatsu

Tür: Aksiyon, Macera, Doğaüstü Güçler, Romantizm
Bölüm Sayısı: 25 Bölüm (Parodi şeklinde 11 bölümlük bir yan serisi vardır.)

6) Noragami

Tür: Aksiyon, Macera, Shounen
Bölüm Sayısı: 1. Sezon 12 Bölüm + 2 OVA - 2. Sezon 13 Bölüm + 2 OVA

7) Bungou Stray Dogs

Tür: Aksiyon, Seinen, Doğaüstü Güçler, Mistik
Sayısı: 1. Sezon 12 Bölüm - 2. Sezon 12 Bölüm

8) Howl's Moving Castle (Movie)

Tür: Macera, Fantastik, Dram, Komedi

9) Owari no Seraph

Tür: Aksiyon, Doğaüstü Güçler, Shounen, Vampir
Bölüm Sayısı: 1. Sezon 12 Bölüm + 1 OVA - 2. Sezon 12 Bölüm + 4 OVA (Serinin aynı zamanda 9 bölümlük "Special" yan serisi vardır.)

10) Hellsing

Tür: Aksiyon, Korku, Vampir, Doğaüstü Güçler
Bölüm Sayısı: 1. Sezon 13 Bölüm - 2. Sezon 10 Bölüm + 3 OVA

11) Danganronpa: Kibou no Gakuen to Zetsubou no Koukousei - The Animation

Tür: Aksiyon, Gizem, Korku, Psikolojik
Bölüm Sayısı: 1. Sezon 13 Bölüm (Serinin ikinci sezonu oyun şeklindedir; ancak gelişen olayın öncesini -Danganronpa 3: The End of Kibougamine Gakuen Zetsubou-hen- ve birkaç yıl sonrasını -Danganronpa 3: The End of Kibougamine Gakuen Mirai-hen- anlatan iki tane sezonu vardır.)

12) Kimi no Na wa (Movie)

Tür: Romantizm, Dram, Okul, Doğaüstü Güçler

13) Sword Art Online

Tür: Aksiyon, Macera, Oyun, Romantizm, Shounen
Bölüm Sayısı: 1. Sezon 25 Bölüm (9 bölümlük "Special" yan bölümleri vardır.) - 2. Sezon 25 Bölüm + 1 Movie

14) Haikyuu!

Tür: Spor, Komedi, Shounen, Okul
Bölüm Sayısı: 1. Sezon 25 Bölüm + 1 OVA - 2. Sezon 25 Bölüm + 1 OVA - 3. Sezon 10 Bölüm

15) Magi - The Labyrinth of Magic

Tür: Macera, Aksiyon, Shounen, Büyü
Bölüm Sayısı: 1. Sezon 25 Bölüm - 2. Sezon 25 Bölüm (Animenin "Magi: Sinbad no Bouken (TV)" adında bir de yan serisi vardır.)

16) Gekkan Shoujo Nozaki-kun

Tür: Komedi, Romantizm, Shounen, Okul
Bölüm Sayısı: 12 Bölüm (6 bölümlük "Special" yan bölümleri vardır.)

17) Shigatsu wa Kimi no Uso

Tür: Dram, Müzik, Romantizm, Shounen
Bölüm Sayısı: 22 Bölüm + 1 OVA

18) Kamisama Hajimemashita

Tür: Komedi, Romantizm, Shoujo, Fantastik
Bölüm Sayısı: 1. Sezon 13 Bölüm + 2 OVA - 2. Sezon 12 Bölüm + 4 OVA

19) Kuroshitsuji

Tür: Aksiyon, Fantastik, Doğaüstü Güçler, Shounen
Bölüm Sayısı: 1. Sezon 24 Bölüm + 1 OVA - 2. Sezon 12 Bölüm + 6 OVA - 3. Sezon 10 Bölüm - 4. Sezon 2 Bölüm (OVA serisi)

20) Ansatsu Kyoushitsu (TV)

Tür: Aksiyon, Komedi, Doğaüstü Güçler, Okul, Shounen

Bölüm Sayısı: 1. Sezon 22 + 2 OVA - 2. Sezon 25 Bölüm

21) D. Gray-man

Tür: Doğaüstü Güçler, Aksiyon, Macera, Dram

Bölüm Sayısı: 1. Sezon 103 Bölüm - 2. Sezon 13 Bölüm

22) Barakamon

Tür: Komedi, Slice-of-Life

Bölüm Sayısı: 12 Bölüm (Parodi şeklinde 13 bölümlük bir yan serisi vardır.)

23) Golden Time

Tür: Romantizm, Komedi, Dram, Seinen

Bölüm Sayısı: 24 Bölüm

24) Death Note

Tür: Aksiyon, Gerilim, Doğaüstü Güçler

Bölüm Sayısı: 37 Bölüm + 1 Movie

25) One Punch Man

Tür: Aksiyon, Komedi, Parodi, Doğaüstü Güçler, Seinen

Bölüm Sayısı: 12 Bölüm (6 bölümlük "Special" yan bölümleri vardır.)

Anime seçiminde yardımlarından dolayı Beyza Burkutoğlu'na teşekkür ederiz.

Ecem Nur KALEBOZAN

Paul Auster ve Son Şeyler Ülkesinde

Bazı kitapları okumaktan çok zevk aldığınız için, bazılarını ise anlatılanlar acı ve dehşet verici olduğu için bir an önce bitirmek istersiniz. Şahsen ben hangisinden ötürü bu kitabı bitirdiğimi gerçekten bilemiyorum zira anlatılanlar ne kadar korkunç olursa olsun kitabı okumak ironik bir biçimde keyifli.

Amerikalı yazar Paul Auster'in elinden çıkan Son Şeyler Ülkesi adlı romanda bildiğimiz anlamda medeniyetin nasıl adım adım yok olabileceği gözler önüne seriliyor.

Olaylar yaşadıklarını mektuba döken Anna Blume'nin gözünden anlatılıyor. Hayatı boyunca varlık içinde yaşamış olan Anna, abisi William'ı bulmak için Son Şeyler Ülkesi'ne geliyor ve bir anda kendini etrafındaki her şeyin yok olduğu, üretim adına hiçbir şeyin kalmadığı, herhangi bir suçun artık suç sayılmayacak kadar yaygınlaştığı, devlet namına ayakta kalan her kuruluşun rüşvet ile çalıştığı ve insanın eline geçen her ümit kırıntısının dalga geçercesine elinden alındığı bir distopyada hayatta kalmaya çalışırken buluyor.

Kitabın dilinden bahsetmek gerekirse şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki kitap çok akıcı ve rahat okunuyor. Üstüne üstlük hemen hemen her sayfada ilgi çekici bir olay olduğu için bu kitabı okurken sıkılabileceğinizi zannetmiyorum. Buna bir de yazarın muazzam ve detaylı betimlemeleri eklenince kendinizi gerçekten kitabın içinde hissediyorsunuz.

Özetlemek gerekirse Son Şeyler Ülkesinde, bize her şeyin sonunun gelmesinin ne kadar da mümkün ve insanların yozlaşma, çıkarıcılık gibi kavramlardan kurtulmamaları halinde ortaya çıkacak kabusun ne kadar da acı verici olduğunu gösteriyor. Kesinlikle es geçmeyin.

Ege ÖKTEM

BİNİCİLİK TARİHÇESİ

İnsanoğlunun yaşamında tarihin ilk çağlarından itibaren yerini almış olan at, tarihi serüveni içinde birçok değişik maksatlara hizmet etmiştir. Başlangıçta bir av hayvanı olarak beslenmek amacıyla kullanılan at, insanların onun diğer özelliklerini fark etmeye başlamaları ve bunlardan faydalanmak üzere evcilleştirmeleri ile tarih boyunca birey ve toplum hayatında vazgeçilmez bir unsur olarak görev almıştır.

Binicilik tarihine damgasını vuranlar, belki de savaşlarda önemli rol oynayan, süvari de denen atlı askerlerdir. İlk süvari birliklerini MÖ 2600'de Çinlilerin kurdukları bilinmektedir. Çinliler ata binmeyi M.Ö. 3. yy.da Hunlardan öğrenmişlerdir. Ancak binicilikte asıl gelişme, 5. yüzyılda eyerin bulunmasından sonra gerçekleşmiştir. Daha önceleri çıplak atın sırtına binilir ya da atın sırtına bir kilim ve battaniye atılarak oturulurdu. Eyerin kullanılması ve atların ağızlarına gem vurulmasıyla birlikte atları daha iyi yönetme ve at üzerinde daha iyi durabilme olanağını elde ettiler. Sportif anlamda binicilik karşılaşmaları ise 16. yy'da Avrupa'da başlayıp gelişerek buradan bütün dünyaya yayıldı.

Osmanlılarda ilk at yarışları 1326 yılında Orhan Gazi zamanında yapılmıştır. Osmanlılarda geleneksel yarışlar dışında, günümüz anlayışına yaklaşan at yarışları, düzenli olarak ilk kez 1881 yılında Sultan Abdülaziz döneminde başlamıştır. Sultan Abdülaziz başarılı atların sahiplerini ödüllendirerek at ırkının iyileştirilmesini teşvik etmiştir. Türkiye'de çağdaş anlamda binicilik ise 1910'lu yıllarda başlamış, 22 Mart 1913'te Sipahi Ocağı'nın kurulmasıyla da düzenli bir kulüp çalışması olarak resmen kabul edilmiştir. 1. Dünya Savaşı'nın başlaması ile kesintiye uğrayan binicilik çalışmaları, Kurtuluş Savaşı'nın ardından tekrar başlamış ve yayılmıştır.

Atlarla ilgili birçok efsane vardır. Bu efsanevi atlardan en bilindik olan Pegasus yani kanatlı atın mitolojik hikayesi şöyledir:

"Çok zaman önce dünyanın uzak bir köşesinde korkunç bir canavar vardı. Bu canavarın üç başı vardı. Bu başların bir tanesi arslan, bir tanesi keçi, bir tanesi de ejder başı idi. Canavar, nefesiyle duman ve alev saçıyordu. Yanına gelen her bitki ve hayvanı kavuruyordu. Birçok cesur adamlar bu canavarı öldürmek istemişlerse de, hiç biri bu işi başaramamıştı.

Nihayet Bellerphon isminde genç cesur bir Yunanlı, canavarı öldürmeye niyet etti. Fakat bunu nasıl yapacağını bilemiyordu. Bir gece Bellerphon bir rüya gördü. Rüyasında bir kadın Tanrı ona mücevherlerle

parlayan altın bir dizgin verdi. Kadın Tanrı ona: — Eğer bu korkunç canavarı gerçekten öldürmek istersen, bu dizgin sana yardım edecektir. Bununla kanatlı ata, Pegasus'a, binebilirsin. Bu dizgini al, Pegasus'un her zaman su içmeye gittiği pınara git. O, su içerken bu dizgini hemen boynuna geçir ve sırtına atla. Eğer Pegasus'a binersen canavarı öldürebilirsin, dedi.

Bellerphon uyandığı zaman yanında mücevherlerle pırıl pırıl parlayan altın dizgini gördü. O zaman uykudayken bir Tanrının kendisiyle gerçekten konuşmuş ve kendisine dizgin vermiş olduğunu anladı. Derhal Pegasus'u bulmaya gitti. Pegasus'un su içmeye geldiği pınarı bulmakta zorluk çekmedi. Fakat Pegasus'u yakalamak için günlerce bekledi. Havada, yükseklerde uçan büyük beyaz atın iki üç defa pınara indiğini gördü. Fakat her defasında birisi bağırды ve Pegasus korkudan ürküp kaçtı.

Nihayet bir sabah, güneş doğarken, Pegasus pınara geldi. Bellerphon ona doğru atıldı ve beyaz atın boynuna altın dizgini geçirerek hemen sırtına atladı. Pegasus havaya uçtu. Bellerphon ömründe bu kadar hızlı giden bir ata binmemişti. Pegasus döndü, kıvrıldı, Bellerphon'u üstünden atmaya çalıştı. Fakat Bellerphon'un kendisine hükmettiğini anlayınca, çok uslandı. Bellerphon, derhal büyük canavarın yaşadığı yere gitti. Oraya vardığı zaman canavarın mağarasında olduğunu gördü.

Bellerphon ile Pegasus bütün gün beklediler. Günün sonunda, canavar büyük bir gürleme ile mağarasından dışarıya çıktı ve dolaylarındaki köylerden birine doğru ilerlemeye başladı.

Pegasus, canavara doğru uçtu. Bellerphon, keskin kılıcı ile canavarın başlarından birini kesti. Canavarın ağızlarından büyük alevler çıktı. Fakat Pegasus o kadar çabuk uçtu ki, bu alevler ona zarar vermedi.

Pegasus yine aşağıya indi. Bellerphon canavar'ın bir başını daha kesti. Canavar pençeleriyle havaya saldırdı ve büyük kuyruğu ile yeri dövdü; fakat Pegasus, Bellerphon'u yine zarar gelmeyecek kadar yükseklere uçurdu.

Canavar, kuvvetten düşmeye başladı. Nihayet Bellerphon bir ok atarak canavarı öldürdü.

Bu savaştan sonra Tanrılar kralı Jüpiter, kanatlı at Pegasus'u gökyüzünde bırakmaya karar verdi. Bellerphon yeryüzüne daha lâzımdı. Derhal atı sokması için bir sinek gönderdi. Sinek, atı sokunca, Pegasus öyle bir sıçradı ki, Bellerphon düştü. Pegasus gökyüzüne uçtu ve o zamandan beri orada kaldı."

Aslı Derin AYZ

O Dört Yıl

“... Boynunda asılı duran sorumlulukların, prangalar ve içinin bunalması, işte bütün hayatım buydu. Bu dört yıllık zaman içerisinde inançlarımla dolu ruhuma, aklıma ve kalbime neler olduğundan sana şimdi bahsetmeyeceğim. Bu acı gereklerden içime kapanıp kaçtım ama yine de bu kendime kaçış kötü sonuçlar getirdi. Şu an oldukça fazla beklentilerim ve umutlarım var ki hiç bunları önceden düşünmemiştim...”

F. DOSTOYEVSKI

Mektubun 30 Ocak 1854 tarihli olmasından ve Omsk'dan gönderilmesinden anladığımız üzere bu mektup Dostoyevski'nin kürek cezasının ardından yazdığı ilk mektuptur. Onun hayatında büyük bir yer kaplayan kardeşine, hissettikleri hakkında daha kendisi bile nihai bir karar alamamıştır. Kafası karışmıştır. Onca yıldır ona yazmaması, son mektubuna cevap vermemesi kardeşinin onu yarı yolda bıraktığı hissine kapılmasına yol açmıştır ama ne olursa olsun ona duyduğu sevgi, ona olan merakı, kendini anlatma isteği sayesinde bu mektubu kaleme alır. Mektupta idam affından sonra geçirdiği zamanı özetlemiştir. Daha detaylı anlatmak istemiş ancak anlatmamasının sebebi olarak mektubu gizli yazdığını ve çok zamanı olmadığını birçok kez dile getirmiştir. Mektubu gizli yazması aslında bize daha özgürlüğüne kavuşamadığını gösterir.

Sibirya yolcuğunda hava koşulları git gide kötüleşmiştir. Yolculuk esnasında cezasını kabullenmiş, geçmişinin geride kalışını seyretmiştir. Vatan haini diye hüküm giymesine rağmen o ve arkadaşlarını görebilmek için o dondurucu soğukta yollara çıkan insanların olduğunu görmek Dostoyevski'nin gururunu okşamıştır. Bu durumun verdiği mutluluk cümlelerinden de anlaşılır hale gelmiştir.

Duvarların ardında geçen dört yıl hiç de kolay olmamıştır. Başlarında bulunan alkolik komutanın kafasına göre davranışları iki yıl sonra üst rütbeler tarafından farkına varılmıştır. Sonuçta mahkûm bile olsa insan insandır, belli hakları vardır. O dönemde sert bir çarlık sistemiyle yönetilen Rusya'da bu durumun geç de olsa fark edilmiş olması bana göre mucizedir. Her şeyin üstüne üstlük kürek mahkûmları olan avam sınıfın soylulara duyduğu öfke Dostoyevski'nin hayatını hiç de kolaylaştırmamıştır. “Siz soylusunuz, demirden gagalarınız var ve bizleri gagalaya gagalaya öldürdünüz.” diyen mahkûmlar kendi yaşadıklarının, fakirliklerinin sorumlusu olarak soyluları gördüklerini açıkça ifade etmişlerdir. Soylular o dönemde eğitilmiş, zengin, özgür kişilerdi; sisteme karşı çıkabilir hatta sistemi kendilerine göre şekillendirebilirlerdi. Bu durumda da kolayca kendini belli eden, her yerde olan sınıf çatışması avamların sayısal fazlalığından ötürü Dostoyevski'nin aleyhine gerçekleşmiştir. Başlarda korkuyla Dostoyevski ve arkadaşları susmuş, onların davranışlarına kayıtsız kalmışlardır. Ancak mektubunun sonuna doğru kendisi de görüşlerinin ne kadar değiştiğini itiraf ederek; orda yaşadıklarını, gördüklerini, öğrendiklerini ciltlere sığdıramayacağından bahsetmiştir. Dört yıl uzun bir

süredir ama Dostoyevski için vakit kaybı asla olmamıştır. O kara hükümlülerin birçoğunun altında altın gibi karakterlerin, hikâyelerin gizli olduğunu fark etmiştir. “Avam tabakasından gelen bir sürü bahtsız, bir sürü serseri ve haydudun o kadar çok hikâyesi var ki!” cümlesindeki heyecanı, etkilenmişliğiyle kendisi de bize bütün durumu özetlemiştir. Diğer tarafta da başta söylemedikleri kalmayan mahkûmlardan Dostoyevski'den ayrılırken ağlayanlar bile olmuştur. İnsanları değiştiren karşılıklı bir etkileşimin olduğu ispatlanmıştır.

Kendi geçirdiği zorlu hayatının bir kısmını anlatan Dostoyevski'nin bu mektubunda onun da belki sonradan fark ettiği çok önemli, yıllardır insanlarda yok olamayan bir konu hâkimdir: önyargı. Soylu olmak ya da avam olmak insanın elinde olan bir durum değildir. Her soylu aynı değildir; her soylu bencil, burnu kalkık değildir. İmkânı olmadığı için okuyup yazamayan mahkûmlar onlara bunu öğrettiği için Dostoyevski'ye minnet duymuşlardır. Dostoyevski de onlara daha önceden hiç içinde bulunmadığı hayatların kapılarını araladıkları için minnet duymuştur. Bu ıstıraplı dört yıl onun Rusya'yı ve Rus halkını tanımasını ve düşüncelerinin tekrar şekillenmesini sağlamıştır.

Her şeyin yanı sıra mektubunda, her boş anında Dostoyevski, kardeşinden biraz para ve kitap talep etmiştir. “Kitaplar benim hayatım, besin kaynağım ve geleceğim!” sözüyle de onun belki de bu kadar önemli bir yazar ve insan olmasında yaşadıklarının yanında kitapların etkisinin de çok büyük olduğunu söyleyebilmemize izin vermiştir.

Ceren Deniz YÜKSEL

GÜNÜMÜZ EDEBİYATI

Her kitapçıya girdiğimde içimdeki meraklı taraf ortaya çıkar. Kitap zevkim tek bir türe yönelik değildir. Klasikten gerilime, polisiyeden felsefeye çoğu kitap ilgimi çeker. Bu yüzden etrafı inceler, her gidişimde koca bir kitapçıyı en ücra köşesine kadar dolaşır, bütün kitapları incelerim. Neden mi bunları anlatıyorum? Çünkü uzun zaman önce beni bu gözlemi yapmaya iten ve bazı şeyleri farkına varmaya iten şey kendi huylarımdı.

Teknoloji gelişti, e-kitaplar, bloglar akla ne gelirse internet üzerinden, sanal ortamda okunuyor, bunlar paylaşıyor. Bir de bazı siteler var, yediden yetmiş herkes kendi yazdığı "amatör" hikayeleri yayınlatabiliyor, bu hikayeler uzayıp bir kitap olabiliyor. Bu çok güzeldi, nice edebiyatçılar keşfedilecekti. Ben de durmadım girdim tabi bu siteye. Farklı türler, farklı insanlar, farklı hikayeler vardı. Cümlelerinin içinde kaybolduklarımız, sizi tarihin içine gömenler; yazım kurallarını arayan gözlerimizin yanmaya başladığı, "Bu şimdi Türkçe mi yazmış?" dediklerimiz ve başka insanların hikayelerini tabiri caiz bir biçimde çalan hikayeler vardı. Tam bir kitapçıyı andırıyor değil mi? Hoşuma da gitmişti bu ama insanoğlu değil mi, zamanla bu ortam da bozuldu. Hiçbir hikayenin orijinalliyi kalmadı, her olay, her karakter, her hikaye birbirinin aynısı oldu. Beğenilen bir kitap - ki bu kitapların edebi değerleri apayrı seviyelere inebiliyordu- arkasından altı nesil kitap getiriyordu. Hepsi o kadar birbirinin aynısı ki, size hemen bir hikaye yazabilirim ve siz bunun aynısını istediğiniz yerde bulabilirsiniz. Ah, o "kötü çocuklar" yok mu beni benden alan. Ergenliğe yeni girmenin sonucu mudur bilmem, bir hava katıyor insanlara böcekmiş gibi davranmak, kavgalar etmek, yasadışı işler yapmak ve en sevdiğim, sigara içmek... Öyle kutsallar ki, yolda kulak kesilirseniz daha on bir yaşındaki bir kızın böyle kitap karakterleri hakkındaki yorumlarına, yan masadaki iki katı yaşındaki gence attığı bakışlarına tanık olabilirsiniz. "Çocuk işte, bırak peşlerini." Diyebilirsiniz ama benim bahsettiğim de bu zaten. Bu yaşlarda insanlar başkalarına özenip onlar gibi olmaya çalışır, çevreye göre düşünceleri çerçvelenir, işler de burada karanlıklaşıyor zaten. Aynı siteye bir daha girdiğimde karşıma "Psikopat Sevgilim", "Yakışıklı Mafya", "Tecavüzcüme aşık oldum" gibi isimler çıkmaya başladı karşıma, çok okunan, en sevilen

kategorisinde. Kimsenin hakkını yememek için girip yine bir inceleyeyim, bir şans vereyim dedim, belki de psikolojik romanlardır, değil mi? Öyle olmadı, burada resmen insanlar tecavüzcülerine aşık oluyordu, gençlerimiz de "Çok yakışıklı!" gibi bir yorum yapıyordu. Ekranı saatlerce bakıp nedenini sorgulatacak kadar saçmalıyordu bu insanlar. Bunların arkasından berdeller, töreler çıktı ki evlerden irak. Her gün yüzümüze bir tokat gibi çarpan bu insanlık dışı olaylar, çocuk oyuncağı olmuş gidiyordu. Böyle hikayeleri beğendikten sonra karşıma gelip bu olaylara karşı çıkanlara ne yapayım ki ben, "Aferin! Tam bir entelektüelsin, sen her şeyi biliyorsun, otur, 100." mü diyeyim, demeyeyim tabi ki. Nasihat verir gibi okunacak nice yazarlar, nice yazarlarımız olduğunu mu söyleyeyim. Zorla gidip Dostoyevski, Jane Austen, Yaşar Kemal mi okutayım? "İsteyen okumasın, gençliktir" -dedi 15 yaşındaki bir yetişkin- istediklerini okusunlar. Ama eleştirip gerçek yüzlerini göstereyim şu okuduklarımdan dedikçe işin içinden çıkamadım. Basitlikleri mi, klişelikleri mi, insanlık suçlarını meşrulaştıranları mı yoksa Türkçe adı altında kargacık burgacık olmalarına mı yanayım, bunların hepsinin sırf çok okundukları için kitapevleri tarafından birinci sıraya konup kitap olarak basılmasına mı?

Diyeceğim şudur ki, yaklaşık iki yıldır yaptığım gözlemden, okuyup bitirdiğim, ilk cümlesinden kapadığım, katlanamayıp uygulamayı (evet uygulaması da var) sildiren onlarca hikayeden sonra, kendimi oldukça garip hissetmekteyim, tabiri caizse kafayı yemiş olabilirim. Feminizmin ayaklar altına alınması (bir hikayede kıza gelen "Feminist misin sen?" sorusuyla yazık kızcağız ağlayacak hale gelmiş, katiyen erkeklerden nefret etmediğini ve lezbiyen de olmadığını savunmuştu, evet, tam da sözlük anlamı gibi bir açıklama), erkeklerin sert tavırlarıyla masum kızları egemenlikleri altına almaları, gençlerimizin bu hikayelerde övülmesiyle belaya, kötü ortamlara özenmeleri, meşrulaştırma amacı güden insanlık suçlarını normalleştiren senaryolar yazılmasıdır, işte, karşınızda, günümüz edebiyatı. Size buradan esenlikler dilerim, en yakın zamanda karşınıza en güzelinden bir kitap çıkması dileğiyle.

Simay ÇELİK

"Il ne resta que la mer et le clair de lune"

Au fur et à mesure qu'on s'éloignait du petit pont leurs silhouettes devinrent plus sombres. J'entendais le bruit des vagues qui touchaient le petit bateau. Je ne voyais plus les visages de mes amis, je ne distinguais que mon grand-père qui me saluait. Les lumières de la lune se reflétaient derrière eux. Maintenant ils n'avaient plus l'air humains, ils ressemblaient plutôt aux fantômes qui sont perdus dans l'obscurité du temps. Leurs ombres se mélangeaient avec celles de petites maisons. J'entendais le bruit des moteurs et les bips de contrôle mais je ne pensais qu'à la mer qui s'allongeait au dessous de la navette. Quand on quitta la sécurité du port, on accéléra. À ce moment-là mes chéris que je laissai derrière moi se perdirent dans le noir. Il ne resta que la mer et le clair de lune. Je regardais une montagne derrière la fenêtre du bateau qui voyageait vers l'infini.

Pınar BİNAY

"Je suis sur le bateau une fois de plus"

Je suis sur le bateau une fois de plus. Pour les habitants d'Istanbul, l'utilisation de ces bateaux est devenu une habitude, comme manger et respirer. Ils font partie de notre vie. Mais contrairement aux autres habitants, ce que j'aime le plus de ces petits voyages entre deux continents, n'est pas la vue sur le Bosphore ou les rives d'Istanbul, mais les gens qui sont sur ce bateau avec moi. Ils ne savent pas qu'ils sont aussi merveilleux que la vue qu'ils regardent avec admiration. Le trio d'étudiants à droite qui chante et joue de la guitare juste pour le plaisir et pour rendre un peu plus heureux les autres passagers pressés d'arriver de l'autre côté de la ville. Les jeunes et les vieux couples qui sont assis au fond du bateau pour profiter de ce petit voyage tout seul et dans l'amour. Les familles de trois ou quatre assis au centre du bateau, qui vont probablement de l'autre côté de la ville pour rendre visite à un grand parent ou passer une journée en famille en se promenant sur la rive ou en pique-niquant quelque part. Les voix des enfants se mélangent aux rires des mouettes lorsque les touristes les nourrissent avec des bagels turcs (simit). Le vent coule à travers les cheveux de la jeune fille assise en face de moi. Le bruit du bateau quand il frappe l'eau surprend le bébé derrière et il est excité comme s'il avait juste entendu la plus belle chose de toute sa courte vie.

Et à la fin du voyage, tous ces passagers quittent le bateau pour continuer leur vie chaotique mais tolérable comme tout le monde à Istanbul.

Sinem BAŞAR

"Voyage dans l'espace"

Maintenant c'est trop rapide, c'est trop rapide comme la flèche de Cupidon. Tout d'abord je vois Jupiter, une planète qui est célibataire. Puis, il y a Saturne avec le bruit d'un oiseau nocturne. J'entends la chanson de la Lune écrite pour son amant Neptune. Tout à coup, je remarque les autres personnes qui sont derrière moi. J'étais heureuse dans cet endroit mais ils ne l'étaient pas. Ils ont commencé à crier et aussi à pleurer. Comme je l'ai dit, c'est trop rapide. Je ne peux pas voir clairement, il y a juste les étoiles et le ciel noir. Les étoiles chantent une chanson comme un grand chœur. Je vois les étoiles filantes et j'ai envie de les boire. À ce moment je suis renversée, je fais des culbutes et regarde les planètes en pensant à la vie de Marie Antoinette. Enfin on a fini notre voyage, il est où mon maquillage ? L'employé est venu et il a ouvert la ceinture de sécurité, à ce moment-là l'aventure de Space Mountain à Disneyland s'était terminée.

Serra ÖZSOY

"Je remarque le conflit entre l'Occident et l'Orient.."

À travers ma fenêtre, je vois des bateaux et des caïques de pêcheurs qui passent. En bas, il y a une trentaine d'arbres d'espèces différentes et en haut, le ciel infini. À travers ma fenêtre, j'ai la chance d'observer Istanbul dans son ensemble. De gauche à droite les anciens palais, les vieilles mosquées, les îles des princes et la péninsule historique se rangent comme un collier. D'un côté je vois des gratte-ciels tandis que d'un autre côté je vois des mosquées. Je remarque le conflit entre l'Occident et l'Orient. En regardant la mer et le ciel qui ne finissent jamais, je me sens libre, dans un lieu d'éternité. Devant les oiseaux qui passent sans arrêt, le soleil qui brule et la mer à un jet de pierre, je me sens béate, tellement chanceuse de vivre dans une ville si belle et vivante. Mais en ouvrant la fenêtre la situation change. Je reviens à la réalité de la vie avec les voix que j'entends. Il y a les voix que j'aime et celles que je déteste. Il y a les voix qui dérangent la perfection de cette scène et d'autres qui l'embellissent. En ouvrant la fenêtre je me sens comme les écrivains réalistes, je m'éloigne de mes sentiments et je reviens à la réalité de la vie quotidienne. Le temps des rêves est fini. Je comprends qu'il faut continuer à vivre...

Deniz EKMEKCI

"La vraie source d'inspiration venue d'en haut."

À travers ma fenêtre, je ne vois plus la grande source d'inspiration du mouvement orientaliste. Je ne vois plus les fleurs magnifiques qui fleurissent avec joie, la "grande bleue" qui fait balancer mon âme entre l'attraction et la répulsion à cause de son mystère, les arbres couverts d'une multitude d'oiseaux multicolores, le ciel avec les étoiles et les rayons brillants de la lumière, la sublime beauté céleste... Je ne sens plus la douceur du vent qui vient à travers la mer de Marmara, les parfums suaves et odorants des fleurs... Dès le début du redéploiement de l'agglomération stambouliote, des camions chargés de débris de blocaille des chantiers, la poussière générée par les coups de pelleteuse, des arbres abattus, des publicités de grandes entreprises du bâtiment et des appartements construits selon les normes antisismiques ont commencé à remplir ma vue. Malgré tout cela, j'ose rouvrir ma fenêtre. Les gaz nocifs pénètrent dans mes poumons. Ignorant le bruit des chantiers, j'essaie d'entendre les gazouillements des oiseaux. Le chant sacré des créatures infiniment libres... Malgré le temps qui passe, les oiseaux restent toujours pour les êtres humains comme la vraie source d'inspiration venue d'en haut.

Beril BELLİ

"À travers les yeux de l'ancien"

Je me suis penché vers la fenêtre en bois qui avait été laissée à peine ouverte, comme si elle attendait que quelqu'un la ferme. La vitre de la fenêtre était si délicate que même en la touchant de mes faibles doigts, je risquais de la briser en morceaux. Je me suis surpris à regarder à travers cette fenêtre poussiéreuse et fragile. Comment était le Bosphore, si mystérieux ? La côte asiatique remplie de bâtiments qui réunissent plusieurs siècles et plusieurs histoires, les nuages de cendres grises qui dansent joyeusement avec la mer comme si c'était un jeu, les feuilles des arbres qui flirtent doucement avec le vent... Il était évident que le gris avait gagné sa course ultime contre le vent. Même le Bosphore a accepté la défaite et se recouvre d'un voile gris. Le soleil avait tellement peur de la couleur ambitieuse qui se cachait derrière les nuages. Cela me surprend vraiment de vivre dans une ville qui retient mon souffle chaque fois que je regarde à travers la fenêtre. Est-ce simplement la chance d'un vieil homme comme moi ?

Defne ANLAŞ

**"J'ai trouvé
la réponse
quand j'ai vu
mon ombre
devant moi"**

À cause de la grande vitesse de la voiture, la vue était comme un film accéléré. Au bord de la mer, les gens qui se promenaient, passaient très rapidement devant la fenêtre de la voiture et je ne les apercevais qu'un instant. Un chien, des amants, une femme vieille, un enfant et d'autres encore... Un moment d'action et c'était fini. Ils occupaient une place éphémère dans ma mémoire. Je ne pouvais jamais découvrir ce qu'ils allaient faire au moment suivant. J'étais assise au milieu du siège arrière. C'est la meilleure place pour observer toutes les directions. À droite, j'ai vu la mer et ses vagues obéissantes et je me suis sentie comme si j'étais dans une vidéo d'une chanson mélancolique. Cette direction était un peu désespérée. À gauche, il y avait des immeubles et des constructions. La société appelle ce fait la transformation urbaine, je l'appelle la démolition. Non, j'étais mécontente de cette direction aussi. J'ai regardé au loin : la route et des voitures, voitures, voitures. Je n'ai plus su où je pouvais regarder afin d'avoir une vue apaisante. Alors, j'ai trouvé la réponse quand j'ai vu mon ombre devant moi. Je me suis retournée et j'ai regardé le ciel à travers la lunette arrière de la voiture. Le soleil brillant était là et les nuages passaient autour de lui. Il n'y avait aucun doute que chaque nuage était amoureux du soleil orgueilleux. C'est pourquoi ils ne l'abandonnaient jamais au cours de cette journée et en quelque sorte, ça m'a donné la joie de vivre car la nature était toujours ici, avec nous.

IŞIL ÜÇÜNCÜOĞLU

**"J'écoute
Istanbul, les
yeux
fermés"**

J'écoute Istanbul, les yeux fermés, dit Orhan Veli, le poète de cette ville pittoresque. Je fais la même chose. Au bord de la mer, je sens le vent sur mon visage. L'odeur de l'iode et du poisson se mélangent. J'ouvre les yeux. Le Bosphore me regarde et m'envoie ses vagues fâcheuses. Je tourne le dos et je prends mon vélo que j'avais laissé à côté de la banquette. Je monte la rue en face du port. Au fur et à mesure, je me trouve dans des rues vides. Les chiens aboient en me montrant leurs dents comme s'ils allaient me mordre. Je continue à monter avec mon vélo. J'arrive dans une rue dont le sol est couvert de pavé albanais. Quelle nostalgie ! Auparavant, presque dans tous les quartiers, il y avait le pavé albanais. Dans cette ville qui commence à perdre son identité, c'est surprenant. C'est quand même difficile de conduire le vélo sur le pavé. Mais étrangement, c'est amusant d'y trembler. Je me souviens des jours où tous les enfants jouaient dans les rues, moi aussi. Les jours où je conduisais le vélo avec ma meilleure amie et où je tombais à chaque fois, les jours où j'oubliais le temps. Ô mon enfance ! Je passe devant des manoirs biscornus de différentes couleurs. Un peu plus loin, je vois l'épicerie du quartier. Malgré les années qui passent, l'épicier est encore là, cette fois-ci avec ses cheveux blanchâtres. Je laisse l'épicier et continue. Soudain, je m'arrête. La maison où j'ai passé mon enfance est en face de moi, et je me sens heureuse. Je vois les fleurs partout et le saule qui ballote ses cheveux. Je respire. C'est à ce lieu que j'appartiens. Pas Nişantaşı, ni Etiler, ni Kadıköy. Malgré tous les changements et l'urbanisation, j'appartiens à ce quartier qui ne perd rien de son caractère. Parmi tous les quartiers d'Istanbul, depuis mon enfance mes sentiments ne changent jamais à Emirgan.

Naz BAŞOĞLU

SIMURG

Işığın uzun zamandır uğramayı unuttuğu, tertipten bahsetmenin mümkün olmadığı salonumda oturuyordum. Üst üste yığılmış kitaplara şöminenin sıcak ışığı yansiyordu. Günlerdir el değmemiş bulaşık dolu mutfaktan gelen rahatsız edici kokular evin her tarafını kaplamıştı. Bense elimdeki bordo kalemlerle önümdeki eskimiş kağıda daha önce kendime bile itiraf edemediğim şeyler yazmaya çalışıyordum. Aslında buna uzun zaman önce karar vermiştim; fakat yazı yazma düşüncesi bile midemi yakmaya ve içimi titretmeye yetiyordu. O yüzden olabildiğince erteledim bunu ancak artık dayanamıyordum bütün bu sızılar her geçen gün beni içten içe kemiriyordu.

Saatlerdir bu masanın başındaydım; ancak yaptığım tek şey sonunu getiremediğim cümleleri buruşturup atmak oluyordu. Sürekli dikkatim dağıldığından cümlelerimi toparlayamıyordum. Suçlu belliydi: Şu aptal kuş bütün gün salonun bir köşesinden beni izliyor ve adeta günümü mahvetmek için yaşıyordu. Ben her ne kadar istemesem de karımın ısrarları sonunda almıştık bu kuşu. Kendisi öldükten sonra da atmaya fırsatım olmamıştı. Her düşünceye dalışımda gagasını açmasıyla yerimden sıçramam bir oluyordu. Durmadan ötüyordu, bana rahat vermemek anlamsız hayatının tek gayesi olmuştu sanki. Şömineden gelen sıcak hava, nefes almamı engellerken bu kuş da düşünmemi engelliyordu. Aklımdan onu çıkarmam, sakinleşmem gerekiyordu. Bu yüzden elimdeki kalemi bırakıp derin nefesler almaya başladım. Bu sefer de yüzümdeki terlerin verdiği kaşınma arzusuna karşı koyamadım ve cebimden çıkardığım ipek mendilimle havanın alnımda oluşturduğu damlacıkları silmeye başladım. Çok geçmeden bembeyaz mendilin kan rengi almaya başladığını fark ettim, kabahatli belliydi; kuş yüzünden alnımı fazla sert kaşımıştım. Bu artık onun bana yaptığı son kötülük olacaktı.

Bir hissimle yerimden kalktım ve kuşun kafesini açtım. Bedenini avuçlarıma arasına aldım, küçücük kalbinin deli gibi çarptığını hissedebiliyordum, düzensiz aralıklarla ve bir insaninkine göre fazlasıyla güçsüz çarpıyordu. Bir an onun o çelimsiz ve aciz vücuduna acıyacak ve aklımdan geçen fena düşünceleri savuracak gibi oldum; ancak kuş o kulak tırmalayan sesini bir kez daha çıkardı ve nefret ettiğim o ses salonun duvarlarında

son kez yankılandı. Kuşun cansız bedenini alıp çöpe attım, gömülmeyi veya yakılmayı bile hak etmiyordu. Hiçbir şey olmamış gibi tekrar yazıma odaklandım, saat sabahın dördü olmuştu. Gittikçe ağırlaşan göz kapaklarıma daha fazla karşı koyamadım ve sonunda bitirdiğim yazının üstünde uyuyakaldım.

Uyandığında saat beşe geliyordu hava daha aydınlanmamıştı. Tanıdık bir ses beni uyandırdı; ancak uyandıktan sonra bir daha duymadım bu yüzden çok üstünde durmadan odama geçmeye karar verdim. Tam mutfağın önünden geçerken o sesi bir daha duydum, o ses karımın kuşuna aitti. Öldükten sonra bile peşimi bırakmamıştı. Doğruca çöpe yöneldim, cesedini aldım ve kontrol ettim, gerçekten ölüydü. Tekrar ötmesine izin vermeyecektim. Onu hızlıca güçsüz bir şekilde de olsa hala yanmakta olan şöminenin içine fırlattım; fakat sesi kesileceğine daha da yüksek gelmeye başladı. Çıldırarak üzereydim, o kuşu külleri bile kalmayana kadar yakacaktım. Ateşi kuvvetlendirmek için balkonda bulunan odunlardan birkaç tane aldım, şömineye fırlattım. Alevler yükseldikçe sesler de yükseldi ve o rahatsız edici sesler, karımın öldüğü gece çıkardığı çığlıklara dönmeye başladı.

Bunlar bana hiç yaşanmaması gereken o geceyi hatırlatmıştı. Onu kurtarmam gerekiyordu. Ellerimi alevlerin arasına soktum ama cesedi bulamadım. Korkunç bir acı hissederek elimi geri çektim ve bir anda yanık et kokusu odayı kapladı. Kollarımın bana verdiği acı ve hala devam eden çığlıklar kendimi kaybetmeme neden oldu. Yanmış ellerimle kulaklarımı yok edercesine kapattım, dizlerimi karnıma çektim ve olabildiğince bağırıyordum ama sesler hala geliyordu.

Bir süre sonra omzumda bir el hissettim, arkama döndüğümde karşı komşum ve bir polis memuruyla karşılaştım. Bana dehşete düşmüş bir şekilde bakıyorlardı. Onları telkin edercesine bir problemin olmadığını sadece panik atak geçirmiş olduğumu anlatmaya çalıştım ve kibarca gitmelerini rica ettim. Sözlerime ikna olmamış görünüyorlardı. Ben ne diyeceğimi düşünürken polis memuru etrafı incelemeye başladı. Bir süre sonra masadaki kağıt dikkatini çekti. Kısaca bir göz gezdirmeden sonra itirafımın ilk cümlesini yüksek sesle okudu: "Her şey karımı öldürdüğüm gece başlamıştı."

Şartlı Var Oluş

Bugün 4 Mart. Havanın ısınmasıyla bu eziyet biraz daha çekilir hale geliyor. Buraya geldiğimden beri 13371 gün geçti, buradan ayrılacağım gün duvarım kaç çizik daha yemiş olacak onu bilmiyorum. Bu günler, burada geçirdiğim zaman sayılardan ibaret aslında; çünkü burada ben, ben değilim. Ben burada sadece bir et yığınıyım. Sahip olduğum özelliklere bakılarak insan cinsine mensup bir canlıyım. Canlı bir ölüyüm. Çarkın dönmesini sağlayan minik bir parçayım. Asla emirlere karşı çıkmayan, her koşulda itaat eden bir robotum.

Bir topluluğa bütün duygulardan yoksun makinelermiş gibi bakmayı beceremezseniz onları yönetemezsiniz. İnsani duygularınızı bir kenara atmanız gerekir. En kötü senaryo onlara acırsanız yaşanır. Onlara acırsanız bir kıvılcım doğar içinizde bir yerlerde. Empati kurmaya çabalar, onları anlamaya çalışırsınız. Buna izin vermemek gerekir tabii ki de. Hem ayrıca eğer buradaysanız duygusuz nesnelere olarak görülürsünüz. Yarı insan gibi, tamamlanmamış.

Her sabah güneşin doğuşuyla uyanmamız gerekiyor burada. Bu saati kaçırsanız sonuçlarına katlanmak durumunda kalırsınız ki bu pek popüler bir seçenek değildir. Çoğu durumda bütün hayatınız boyunca süren köleliğiniz sırasında sizinle aynı kaderi paylaşan yoldaşlarınız olur. Bu yoldaşlar tıpkı sizin gibi rastgele dizilmiş, üstüne de bir anlam yüklenmiş harf bütünleri ile çağırılırlar. Bütün yoldaşlar aynı cehenneme mahkum olduklarından benzer duyguları paylaşırlar. Buna rağmen burada teksinizdir. Kimliği olarak kabul ettiği bir harfler bütününü ve yalnızlığını biraz olsun dindiren önemsiz düşünceleri. Sistemde duyguya olmadığı gibi düşünceye de yer yok anlayacağınız gibi. Herkesin rahat ve güvenli bir ortamda düşüncelerini paylaştığını düşünsenize! Savaşlar böyle çıkıyormuş. Burada yaptıklarımız, bize sunulanlar, gösterilenler hemen içeri alınmalı. Onları sistemimize almadan güvenlikte bekletmek düzeni alt üst edebilir. Düzen alt üst olursa korku doğar, sonra karmaşa adlı bir bebek getirir dünyaya. Karmaşa da annesine neredeyse tıpatıp benzeyen endişeye hayat verir. Ama eğer düzenin bozulmasına ve dolayısıyla insanların korkmasına fırsat vermeden, onları siz korkutursanız, bütün hayatları boyunca güvenli bir hayat yaşadıkları

illüzyonunu başarıyla oluşturursunuz. Bizi bu illüzyona hazırladılar geçmiş senelerde. Tabii eğitim yaşam boyu sürmeli, bu illüzyonun parçası olmanın güzellikleri her fırsatta dile getirilmelidir.

İnsan her yaşında farklı yoğunluklarda, çeşitli duygular deneyimleyebilir. Bu duyguların başında gelen coşku ise en tehlikelidir. Her yaşta görülebilen bu tehlikeli rahatsızlığın ilk belirtileri görüldüğünde kişi karantina altına alınmalıdır. Yoksa bu virüs bir salgınmışçasına birinden bir diğerine kısa süre içinde aktarılır. Coşku paylaşımı, paylaşım birliği, birlik isyanı ortaya çıkarır. Şu an kullandığıma bakmayın, isyan yasaklı kelimeler arasındadır.

Burada seneleriniz güçsüz, yenik ve önemsiz varlıklar olduğunuz her gün, her saat ve her dakika hatırlatılarak geçip gidiyor. Her bir gün diğerinden farksız, her bir yoldaş diğerinden değersiz. Belirli bir sistemin içine doğuyorsunuz. Kim olduğunuzu keşfedmeden "öldürülüyorsunuz". Daha şartları okumaya vakit bırakılmadan anlaşmayı imzaluyorsunuz. Öğreniyorsunuz ki, burada ikamet edebilmek için fanusun dışını bırakın görmeyi, merak bile etmemeniz gerekiyormuş. Beni her seferinde yerimden zıplatan bu güçlü sesle düşüncelerimi bir kenara atmak durumundayım. Özgür hissettiğim tek yerden şimdi ayrılıyorum. Yoksa işe geç kalacağım!

Yasemin Güney ERTEN

Kuşların kanatlarına en büyük umudumu bağlayıp
Ayuçlarımı açarak gökyüzüne uçurdum.
Rahat etsinler tüm çocuklar bu dünyada, idi bu büyük umudum.
Doğan güneşin sıcaklığı umudumu yeşertsin,
Eşsiz sevinçlerini hiçbir şer engellemesin.
Layık çünkü tüm çocuklar her şeyin en güzeline,
En çok yakışan gülümsemedir gözlerine.
Ne zaman uçan kuşları görsem umudumun yaşadığı gelir hep aklıma...

Mert GÖKÇEN

Beyaz Kırmızı

Kırmızıya sordun mu, aşkın sembolü derken?
Aşk olmak istiyor muydu kırmızı?
Sadece aşık olmak istiyordu.

Kırmızıya sordun mu; canlı, parlak, cesur derken?
Sakindi, zarifti, sadeydi kırmızı.

Kırmızıya sordun mu; onu oje, ruj yaparken?
Bir kemer olmak istiyordu,
İnce, narin, saniyesinde bükülen.

Kırmızıya sordun mu,
Kırmızı olmak istiyor muydu?
Ben sordum.

Kırmızıya sordun mu,
Kırmızı olmak zor muydu?
Sorsaydın da söylemezdi zaten.

Simay KOÇMAR

Kendini Kandıran "Zeki" Ağacın Öyküsü

Dikilmiş gerektiği gibi fidan
Çünkü dikilmektir işlevleri fidanların.
Güneş ona güldükçe
Ayna misali o da gülümsüyormuş.
Aralarındaki bağ kuvvetlenmiş,
Bizim fidan boylanmış poslanmış.
Ağaç olmanın verdiği işlevsel mutluluk mudur nedir,
Onu hayata bağlayan,
Bilinmez.
Ancak o yeşiline yeşil katarken
Farkında olamamış gölgesinde çürüyen çimenlerin
Ve toprağa karışmışlar ağaç sebebiyle karanlığa
hapsolanlar.
Ağaç kendini öyle bir kaptırmış ki ışığa
Çok geçmiş onun için
Güneşin yerini bulutlar aldığında
Ve bulutlar fırtınaya dönüştüğünde
Gölgesinde bütün bitkiler son nefesini vermiş olduğundan
Onu batmaktan kimse alıkoyamamış.
Bağırmış güneşe, çağırmış güneşi
Ama nafiye.

Kendi karanlığına sürüklenmiş sadece
Farkında bile değilmiş ki gölgesinde kalan bitkilerin.
Köklerinin onu fırtınalarda koruyacağını
Bir elin nesi, iki elin sesi var.
Ama ağacın gölgesinde kalan bitkiler
Işığı ve dolayısıyla seslerini yitirmişler.
En bağırılması gereken anda ağaç,
Kendinden başka kök kalmadığını anlamış
Hepsi ışığın yokluğunda kurumuşmuş.
Onlar kururken ağaç, ışığın ve yeşilin bolluğunda
sarhoşmuş.
Yokluğunda ayılmak zorunda kalmış,
Alışmamış, sendelemiş düşmüş,
Onu tutacak kimse kalmamış, ölmüş.
Belki de ışığa olan açlığını bastırabilseymiş,
İmdatına koşabilecek bir iki bitki olurmuş o düşerken.
Ve batmış ağaç
Eninde sonunda o da toprağın bir parçası olmuş.

Ecegül AYTAÇ

İnsan Öleceğini Bilen Tek Canlıdır

Herkes kaybolmuş,
Hem bulunmayı bekliyor,
Hem bulmayı.
Kapatıyor gözlerini,
Sadece devam edebilmek adına.
Beraber kör olabileceği birini istiyor.
Cevapları onda bulmak,
Belki de soruları onunla unutmak...
Maskeli cehennemde sürüklenirken,
Sanata sığınıyor.
Vahşi gerçeklikle yüzleşirken,
Müzeler barınağı oluyor.
Kötülüğe haykırıyor.
Sahtelik kokan,
Bayağı bir ses duyuluyor.
Çünkü trajedi,
Ona bir tat sunuyor.
Acı da olsa,

Ondan bolca tüketiyor.
Ölümlü saklambaç oynuyor.
Bir ölüm onu kısıtıyor,
Bir o ölüme meydan okuyor.
Kendisinin dışına çıkmak istiyor.
Derisini atmak,
Benliğinden kurtulmak...
Rüyasında biriyle tanışıyor.
Bir adamla,
Karanlıktan korkan bir adamla,
Karanlıktan korkan kör bir adamla.
Uzun uzun ağlaşıyorlar sadece.
"Yaşamak ince iş!" diyor adam.
Yaşamak en ince iş.

Yasemin Güney ERTEN

Hayat

Kimine göre yepyeni başlangıçlarla doluyken,
Kimine göre bir çok şeyin bitişi olabiliyor.
Güneşin bir doğuşuyla tüm günümüz birden aydınlanırken,
Batışıyla içimizdeki benlik bir süreliğine kenara çekiliyor.

Belki bir serçenin su birikintisinden içtiği su,
Kimi zaman da bir kedinin gelip bize sürtünüşü,
Kimi zaman köpeğimizin yüzümüzü yalayıp bizi uyandırışı,
Bütün bunlar hayatımıza renk katıyor.

Eşit şartlarda olmasa da bir şekilde yaşıyor herkes,
Dünyanın en uç yerinden bile selamlaşabiliyor herkes,
Sadece bir anlık olaylarla değişebiliyor herkes
Zamanın kıymetini bilen yaşıyor hayatı.

Bir anda yüzünü güldürse,
Kimi zaman seni ağlatsa da
Hayatın içinde olmak ve yaşadığını hissetmek
Her anıyla hayatı tatmak insana güç veriyor.

Sıkıntılarını dertlerini paylaşarak azaltmak,
Mutluluk ve sevinçlerini paylaşarak çoğaltmak,
Gözünü bir anda çevirip minik bir ayrıntıya bakmak,
Kendini sana yeniden hissettiriyor, seni ayağa kaldırıyor.

Hayatı doya doya yaşamak
Her güzel güne huzurla başlamak,
Annenin sıcak günaydın sözüyle uyanmak,
Yaşamının güzelliğini vurguluyor.

Fatma Pınar ÜNER

Bu Hayat

O kelebeklerden biri gibi,
Eline alana kadar çok güzellerdir.
Hafif bir yaz esintisi gibi,
Fırtınaya dönüşene kadar iyi gelir.

Eminim kayan bir yıldızda oturuyorsundur,
Durmadan kendi kendine mırıldanarak.
Ve gece yarısında söylenenleri hatırlıyorsundur,
"Neden seveyim ki, yaptığı tek şey kalbimi kırmak."

O insanlardan biri gibi,
Kalmak için her şeyleri vardır ama gitmek isterler.
Kırgın bir çocuk gibi,
Sonu gelmeyen ağlamalar ve çılgın yalanlar...

Etrafında bir sürü insan varken gökyüzüne bakıyorsundur,
Ama biliyorum gördüğün tek renk koyu gri.
Ve kendi etrafında dönmeye başlarsın,
"Neden aşk acıtmak zorundaydı, kalbimi kırdı."

Eski bir aşk mektubundaki bir dize gibi,
Kimsenin hiç yazmadığı.
Uzun bir akşam yemeğindeki bir yabancı gibi,
Sanırım bu hayat.

Simay KOÇMAR

LE POETE INCONNU

J'ai décidé d'écrire un livret de sonnets sous l'influence des cours de littérature qu'on a faits en classe. J'ai été toujours intéressé par la poésie mais je n'avais pas essayé d'en écrire une, surtout en français. Cette idée m'a semblé agréable car, je ne sais pas pourquoi mais, j'ai pensé qu'écrire des sonnets était facile. Plus tard, j'ai compris que j'avais tort.

Les dix sonnets dans le livret racontent l'amour d'un poète envers une jeune fille.

J'ai choisi comme titre « le poète inconnu ». Il faut que j'explique les sens de l'adjectif « inconnu » dans cette expression : Au premier sens, notre poète n'est pas assez connu, donc il n'est pas assez riche. C'est le sens le plus général. D'autre part, il est « inconnu » car la fille dont il est amoureux ne le connaît pas. Selon elle, il reste anonyme, même inexistant. Finalement, du point de vue plus philosophique, le poète cherche toujours quelque chose dans la vie ; soit de l'amour, soit lui-même. Ça veut dire qu'il est inconnu à lui-même aussi. Au fur et à mesure que vous lirez les sonnets, vous remarquerez que je n'ai jamais utilisé un nom propre ni pour la fille ni pour le poète. Par contre j'ai souvent utilisé l'expression « le poète inconnu »

LE POETE INCONNU

Le bal du Roi, là-bas, j'étais invité, honoré,
En même temps, inquiet, comme un arbre sans fleur.
Je ne peux mettre de luxe, c'est ça le malheur.
Comme j'écris pour ma vie, je n'ai ni or ni blé.
Dur d'être poète mais ma plume est mon épée,
L'essence de la vie n'est-il pas le bonheur ?
Même si je suis beau, il est très seul mon cœur,
Mon temps s'écoulera, jamais il ne sera aimé.
Donne et tu recevras, comme l'a dit, Platon,
Je donne mon amour et elles m'aimeront.
La vie est limitée, son bout inattendu
Ne pas chercher l'amour dans les terres lointaines
J'espère que ce bal deviendra une aubaine,
Et quelqu'un aimera ce poète inconnu.

Dans le sonnet entier, le poète hésite entre l'espoir et le désespoir. D'abord il dit qu'il est pauvre puis qu'il est fier de lui, que sa plume lui suffit. Cependant, il est un peu âgé et il craint qu'il meure seul. Il décide de s'adresser son environnement pour trouver quelqu'un. Comme un dernier espoir, il pense qu'il aura de la chance au bal de Louis XIV

AU BAL

Tout le monde est saint dans la galerie des glaces
Les hommes et les femmes dansent chaleureusement
Même le Roi Soleil danse, condescendant
Ce n'est qu'une illusion, ce bonheur est fugace

Ils jouent comme s'il n'y a aucune menace
Ils vivent comme si celui-ci est le seul moment,
Quand même, ils connaissent comment être content,
Être heureux comme eux, pour moi, c'est efficace.

Dans les broussailles fleurit un bouton de rose
Si belle, elle peut guérir une vie virose
Je veux la cueillir, mais elle se tient bien.

Avec sa robe rose, brille dans la folie,
Elle doit être ma cure, elle est jeune et jolie
Par malheur, son monde est très différent du mien.

Le bal est organisé dans la galerie des glaces, dont deux côtés sont couverts de miroirs. Cela cause l'effet d'illusion infini. De plus, on sait que l'époque de Louis XIV était pleine de réussite jusqu'à un certain moment. Cette bonne situation était également une illusion.

LA RÉVER

Au printemps de sa jeunesse, à la fleur de sa vie,
Une rose s'ouvre, toute rouge, rien lui nuit,
C'est une plante dont l'amour sera le fruit
Elle est délicieuse, une belle ambrosie.

Sa beauté monumentale serait choisie
Je pense à elle, la rêve chaque nuit
Chaque nuit, je peux la regarder sans bruit
Mariée avec moi, elle serait ravie.

Je pourrais tout donner pour la revoir
Passer avec cette fille encore un soir
Une des jolies merveilles que Dieu a créées

Joyeuse et adorable comme un oisillon
Je serais le corbeau chassant le papillon
Je suis chasseur, elle, la gazelle sacrée.

Notre poète est amoureux de cette jeune fille, il n'en a aucun doute.

LE POÈTE INCONNU BRÛLE À MORT

Moi, le poète inconnu, souffre du flanc
Vous, le beau miracle, je vous aime
Moi, je répète, chaque jour c'est le même,
Vous, la jeune beauté, m'évaporez le sang

Béat, volage, frappé d'un coup violent
Je suis sûr, je vous aime, il n'y a aucune dilemme
Ne pas vous apprécier est un blasphème
Qui m'a implanté dans cœur cet amour insolent ?

Vous possédez une richesse céleste
Je ne possède qu'une plume, qu'une veste
Je n'ai jamais touché une telle splendeur

Que Vénus soit mon témoin, ma majesté,
A qui aucun héros mortel n'a résisté
Le poète inconnu brûle à mort par l'ardeur

Encore une fois, le poète parle de son amour envers cette jeune fille. En fait, il exagère : il la rend très sacrée en utilisant les mots « blasphème, céleste, majesté »

C'est dans ce sonnet que j'ai introduit les divinités dans mes poèmes. Mon inspiration était le cours de littérature sur la tragédie classique : C'est les Dieux qui rendent les protagonistes amoureux et qui veulent lui faire mal.

Fransa'da Eğitim

Şüphesiz ki son zamanlarda okulumuzdan yurt dışına giden öğrenci sayısında önemli ölçüde bir artış var. İngiltere, Fransa, Kanada ve Amerika en çok tercih edilen ülkelerin başında geliyor. Öğrenciler lise sonuna yaklaştıkça tedirginleşiyor, stres altına giriyorlar ve ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlar fakat kafalarında karar vermelerini zorlaştıran bir sürü soru işaretleri bulunuyor. Saint Joseph mezunu olan ve şu an üniversite eğitimine Fransa'da devam eden Roysi Eskenazi'yle konuşarak Fransa'da eğitim hakkında biraz bilgi alacağız. En azından Fransa'da eğitim hakkındaki sorularımızın bir kaçına da cevap bulmuş olacağız.

Merhaba. Öncelikle sizi tanıyabilir miyiz?

Tabii, adım Roysi Eskenazi. 20 yaşındayım. Saint Joseph Fransız Lisesi mezunuyum. Üniversite için farklı bir program seçtim. 2 yıllık Fransa eğitimimden sonra Amerika'ya giderek üniversite eğitimimi orada tamamlayacağım. Şu an için Fransa'da ikinci yılım. Fransa'daki eğitimime, Menton adlı çok şirin ve küçük bir kasabada bulunan Sciences Po'da devam ediyorum.

Sizce Fransa'da okumanın avantajları nedir?

Bir Fransız lisesi mezunu olarak, en önemli avantajı

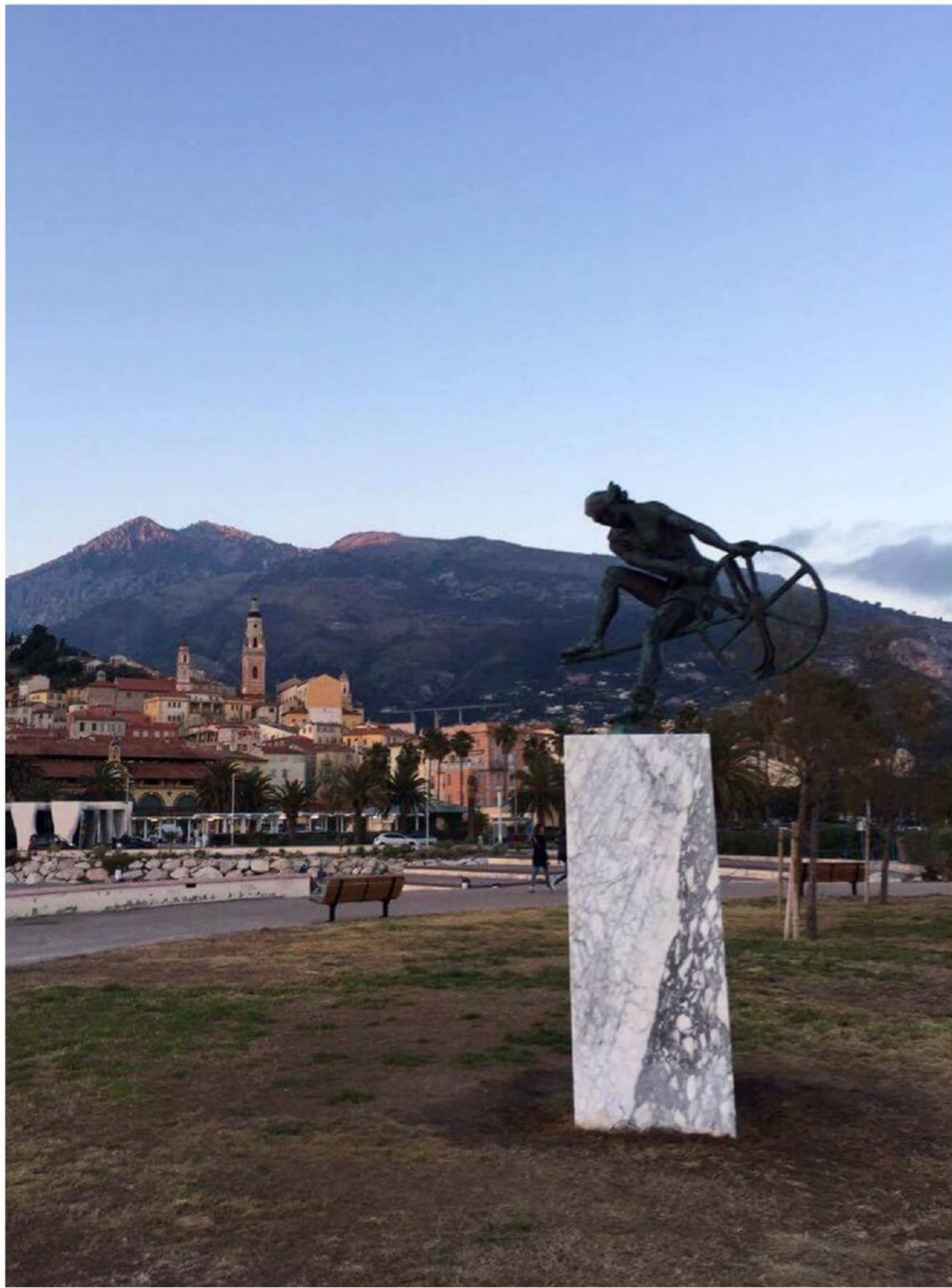
beş sene boyunca eğitimini aldığım Fransız dili ve kültürünü daha yakından tanımak olduğunu düşünüyorum. Tabii bunun yanında, Türkiye'ye ulaşımın ve Türkiye ile iletişimin daha kolay olması önemli bir faktör; Fransa'dan Türkiye'ye uçakla sadece 3 saat sürüyor. Herhangi bir sorun olduğunda hem ailemin yanıma gelmesi hem de benim Türkiye'ye dönmem daha kolay. Aynı zamanda saat farkı Amerika'ya, Kanada'ya göre daha az. Bir diğer avantaj ise iklimi, iklimi Türkiye'ye benzer olduğu için büyük bir farklılık hissetmiyorsunuz.

Fransa'ya gelmeye nasıl karar verdiniz? Neden Sciences Po?

Aslında, aklımda pek Fransa'ya gitmek yoktu, daha çok Amerika'yı düşünüyordum. Amerika'daki üniversiteleri araştırırken Columbia Üniversitesinin Sciences Po'yla yaptığı bu program gözüme çarptı ve ilgimi çekti. Bu programın avantajlarını düşündüğümde bana uygun bir program olduğuna karar verdim. İki farklı üniversite, iki farklı ülke, iki farklı deneyim, iki farklı diploma, iki farklı ortam ... Avantajları saymakla bitmiyordu. Bu nedenle ben de bu program üzerinde yoğunlaşmaya başladım.

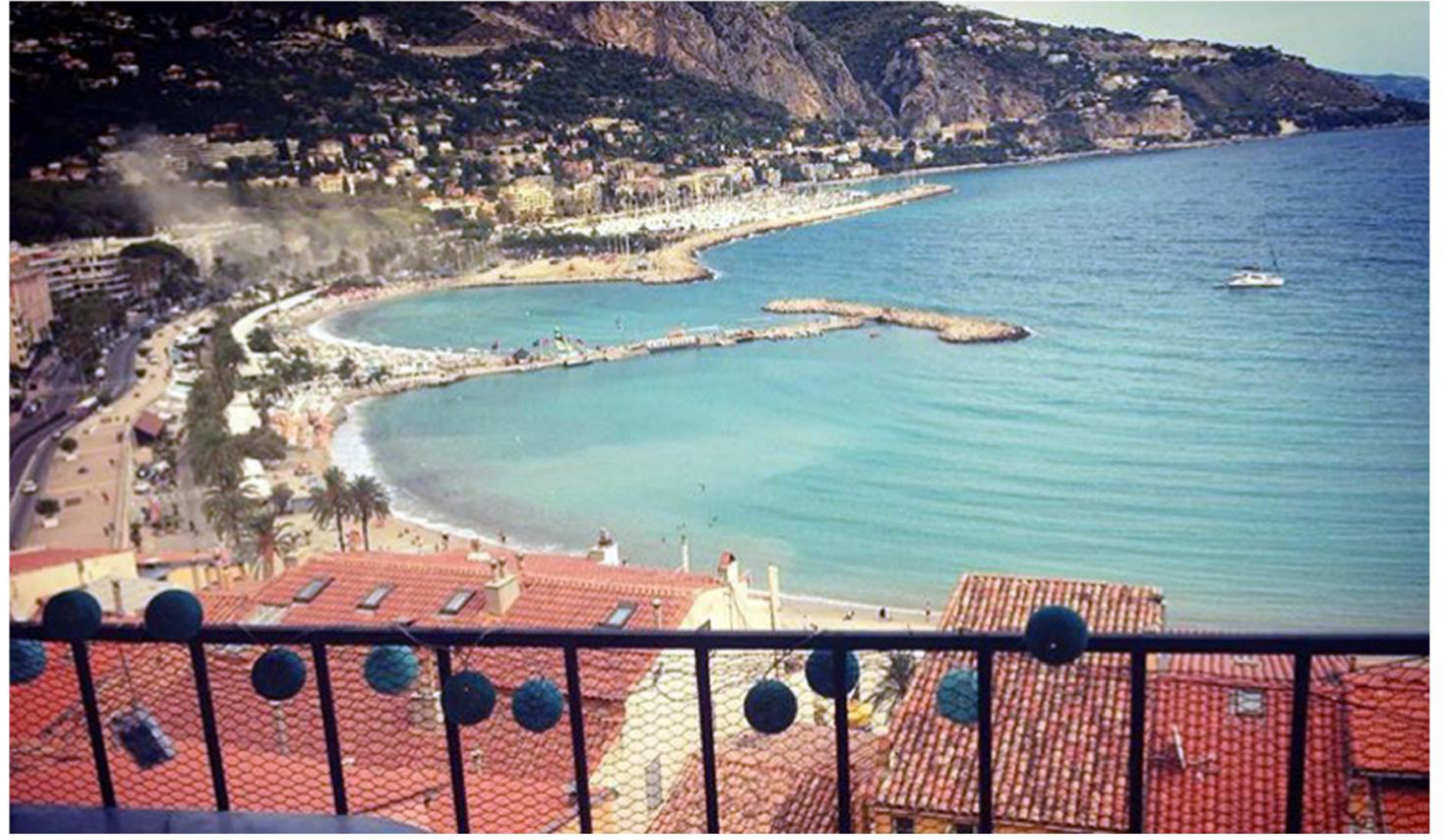
Peki, okulunuzdan memnun musunuz, buraya gelmeyi düşünenlere Sciences Po'yu tavsiye eder misiniz?

Sciences Po çok güzel bir okul fakat biraz zorlayıcı bir eğitimi var. Bu eğitim üç yıl sürüyor ancak sadece iki yılınızı bu üniversitede geçirebiliyorsunuz, son yılınızda ise okulun anlaşmalı olduğu farklı bir ülkede eğitim alıyorsunuz. Genelde üçüncü senelerinde öğrenciler, isteğe bağlı olarak, politikadan farklı bir

sosyal bilim alanına yöneliyorlar. Dolayısıyla çoğu öğrenci dört yılda tamamlaması gereken politika eğitimini bu okulda iki senede tamamlamaya çalışıyor, bu nedenle bu iki sene gerçekten de çok yoğun ve zorlayıcı geçiyor. Ama kesinlikle ilgi alanı politika ve ekonomi olan öğrenciler için ideal, hayata farklı yönlerden bakmayı, her konuda kendi fikrinizi oluşturmayı ve onu savunmayı öğreniyorsunuz. Üniversitenin hem Fransızca hem de İngilizce bölümü var. Fransızca bölümü biraz daha katı ve zor, ben Amerika'ya gideceğim için İngilizce okumayı tercih ettim. Menton'daki Sciences Po Kampusu Orta Doğu Politikasına yoğunlaşıyor ve ben kişisel olarak Arapça dili için bu kampusu seçtim. Ancak, Sciences Po'nun Fransa'da dünyanın farklı bölgelerinin politikalarına yoğunlaşıp ele aldıkları bölgelerin dil eğitimlerini veren toplam yedi kampüsü olduğu için öğrenciler kendi ilgi alanına hitap eden bölgeninkini tercih edebilir.

yürüyerek ulaşmak mümkün. Burada pek araba tercih edilmiyor, ulaşım daha çok bisikletle veya yürüyerek sağlanıyor. Menton'da taksi sayısı parmakla sayabileceğiniz kadar az. Evim kasabanın tam merkezinde, ulaşım her yere çok kolay. Okula yürüyerek en fazla 10 dakika sürüyor.

Menton'a ilk geldiğinizde nasıl bir süreçten geçtiniz? Okulun kendi yurtları var mı?

Öncelikle, Menton İtalya sınırında bulunan kesinlikle görülmesi gereken bir kasaba. Denizi, insanları, ortamı gerçekten harika. Her ne kadar Fransa dışında çok tanınmasa da, şehrin lakabı Fransa'nın İncisi. Çok samimi bir kasaba olduğu ve herkesle iç içe olduğu için Menton'a alışmak benim için bir sorun olmadı açıkçası.

Okulun kendi yurtları var, ekstra bir para ödeyerek okul yurdundan yararlanabilirsiniz fakat gerçekten kullanılmaz halde. Özellikle kız yurdu çok eski ve okula uzak. Bu nedenle çoğu öğrenci gibi ben de minik bir dairede kirada kalıyorum.

Yaşadığınız evden memnun musunuz peki? Tek başınıza yaşamak sizi zorluyor mu?

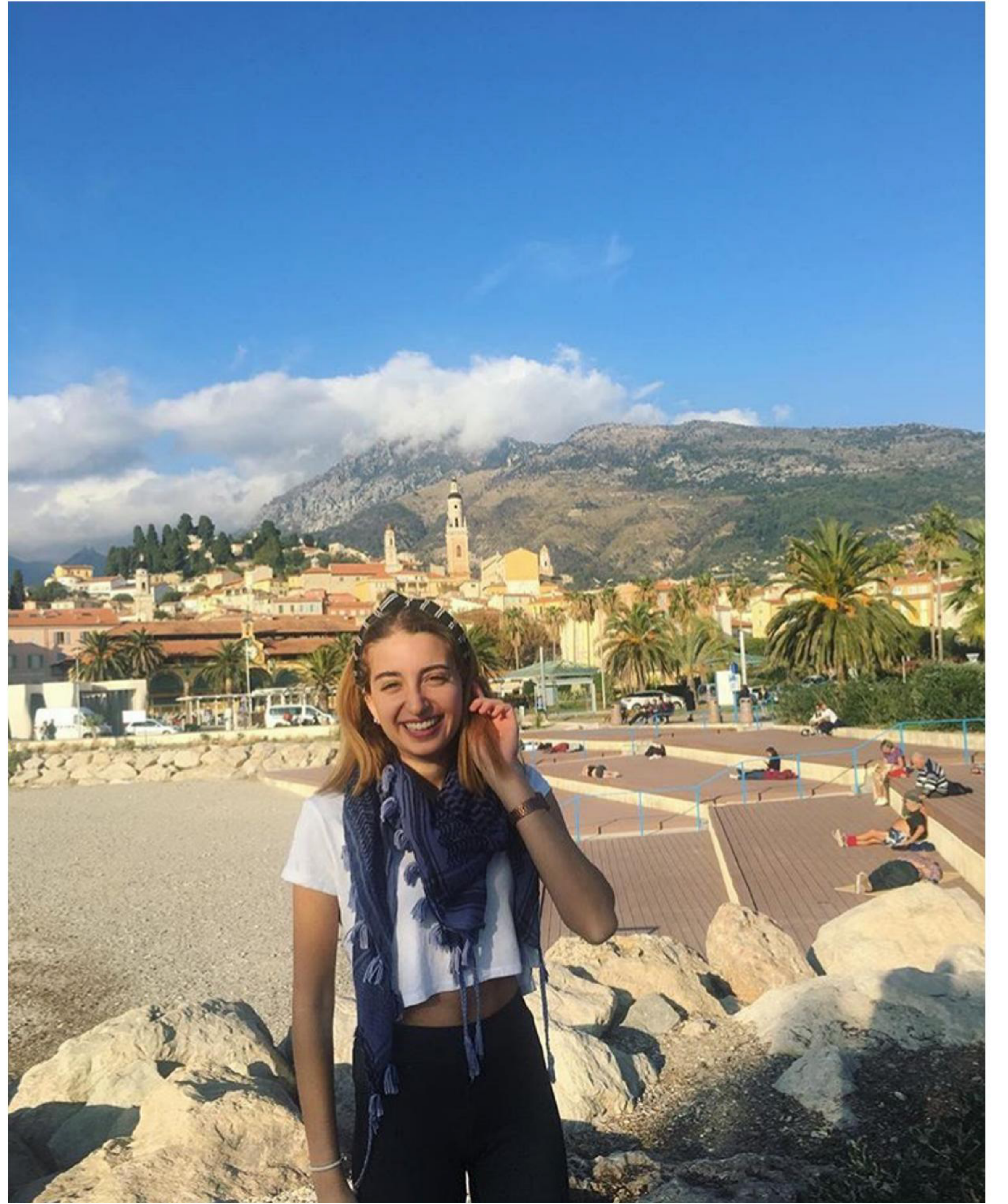
Ev biraz eski ama onun dışında gayet rahat, hiçbir sıkıntım yok. Herhangi bir sorunum olduğunda zaten ev sahipleri bana yardımcı olmaya çalışıyor. Ben tek başıma kalmayı tercih ettim ama bir evi iyi anlaştığınız arkadaşlarınızla da kiralama şansınız var. Bu size kalmış bir şey, ancak ikisini de denemiş biri olarak ev arkadaşıyla oturmanın bir insanla yaşamayı öğrenip uyumlu olmak açısından, tek olmanın ise kendi kendinize kalmayı öğrenmek açısından mutlaka denenmesi gereken iki farklı tecrübe olduğunu söyleyebilirim. Tek başıma yaşamak da aslında beni zorlamıyor çünkü Menton çok küçük kasaba olduğu için arkadaşlarımla evime gidip gelmesi çok kolay. Bu nedenle kendimi hiç bir zaman yalnız hissetmiyorum.

Menton'da ulaşım nasıl sağlanıyor? Evinizin okula uzaklığı ne kadar?

Menton o kadar küçük bir yer ki her yere

Bu güzel sohbetiniz için çok teşekkür ederiz, sizin gibi Fransa'ya gitmek isteyenler için gerçekten çok yararlı bir sohbet oldu. Ben teşekkür ederim.

Vedya ESKENAZİ

KAPALIÇARŞI

Kapalıçarşı gezimize Mercan kapısından başladık. Karşımıza çıkan ilk şey kuyumcuların bulunduğu Kalpakçılar Caddesi idi. Çarşının en geniş ve en ferah caddesi olsa da yine de adım atacak yer yoktu. Fotoğraf çekerek yürüdüğümüz Kapalıçarşı Sokaklarında esnafların farklı dillerde dikkatimizi çekmeye çalışarak konuşmaları çok eğlenceliydi. Hatta elimizdeki telefonlar oradakilerin bizi turist olarak görmesine neden oldu. Çarşının içine biraz daha girdikçe karşımıza lokumcular çıktı. Turistlerle birlikte farklı türden meşhur lokumları tattık, bir kısmını da alıp evdekilere tattırdık. Dükkanların önündeki satıcılar müşteri avındaydı. Bazıları turistleri ele geçirmiş dükkana sokmaya

çalışıyordu, iş ödemeye geldiğinde ise pazarlık devreye giriyordu. Bir kumaşçıda bizi yolumuzdan alıyordu. İpek şallarını çabucak bize pazarladı çarşıya göre fiyatları uygun ve çeşitleri boldu.

Gezimizin sonuna doğru Kapalıçarşının ünlü çeşmelerinde elimizi yıkadık. Kolayca kaybolunan bu çarşıda bildiğimiz tek şey girdiğimiz ve çıkmak istediğimiz kapıydı. Ne kadar içerisinde kaybolup yolumuzu bulamamış olsak da, yardım istediğimiz her esnaf bize gülerken yol gösterdi. Adım adım gezdiğimiz Kapalıçarşı gezisinde yaşadığımız şehrin bilmediğimiz ya da gezme fırsatı bulamadığımız yerlerinden bir tanesini daha görüp tanımış olduk.

Ada SİRKECİOĞLU

İllüstrasyon: Ladin KAZMAN

Une Café spécial: DownCafé

“Nous ne sommes pas malades, nous sommes seulement différents.” C’est le slogan qui inspire les travailleurs du Café Down que nous avons rendu visite au mois de juin. Premièrement nous avons choisi de faire la visite de ce café pour notre projet annuel. Après notre visite, notre professeur de biologie M. Laurent Chapdelaine nous a demandé si nous pouvions organiser une visite pour nos camarades. Les professeurs ont choisi des volontaires et nous sommes allés avec notre professeur de biologie Handan Kesim. Après avoir déjeuné et goûté aux plats préparés par leurs mères, nous avons parlé avec quelques employés. Ils étaient vraiment heureux de faire ce travail.

Au Café Down, les employés sont des gens qui ont le syndrome de down, l’autisme et ceux qui ont des handicapes. Quelques mères de ces jeunes les aident volontairement dans la cuisine. Ce café a été fondé en 2010 par Saruhan Singen qui avait une fille handicapée. Elle voulait que les personnes comme sa fille soient intégrées dans la vie active de la société. Aujourd’hui 29 jeunes y travaillent. Chaque jour un groupe travaille au café et les autres vont à l’école. Ils travaillent de 09 heures à 16 heures 30.

Comment pouvons-nous les aider? Comment est-ce que nous pouvons y contribuer?

Tout d’abord nous pouvons visiter le café qui se trouve à Mecidiyeköy, manger, boire et en plus prendre des tableaux qui sont à vendre pour contribuer financièrement. En plus, nous pouvons organiser des exposés à ce sujet et rendre notre entourage plus content. Le syndrome de down n’est pas une maladie mais bien un état. Les enfants, les adolescents et les adultes trisomiques sont avant tous des êtres uniques avec leurs demandes, leurs exigences et leurs compétences. Ainsi, ils ont leur place non seulement parmi nous, mais surtout avec nous!!!

Irmak İNCEDAYI
Selin PAMİR

Özden Özgürdal

Merhaba Sevgili Okuyucularımız, Kardelen dergimizin bu bölümünde sizlerle oyuncu, tiyatro sanatçısı, sanat yönetmeni ve aynı zamanda benim de öğretmenim olan Sevgili Özden Özgürdal ile yaptığım röportajı paylaşmak istiyorum...

Öncelikle tiyatroya nasıl başladınız, sizi bu alana iten şey ne oldu ?

Ben tiyatroya başlamadım aslında, o kadar hazırды ki tiyatro, benim ayağıma geldi. Çocukluk yaşlarımda, o dönemin çok değerli tiyatro ve sinema sanatçıları olduğu bir muhitte yetiştiğim için ister istemez kendimi tiyatro alanının içinde buldum diyebilirim. Önce bir çocuk oyunculuk dönemim oldu benim "Yeşilçam" denilen yerde, sonra tiyatrodaki ortam olarak kendiliğinden doğdu. Dolayısıyla her şey hazırды yani sadece olay ailemin onaylamasına kalmıştı, onlar da bana her zaman destek oldular.

Oyunculuk eğitiminizden biraz bahsedebilir misiniz ?

Şimdi bizim işimizin çok önemli bir özelliği var; teori ve pratik elele kolkola gittiğinde daha çabuk geliştirebiliyoruz. Ben eğitimde usta-çırak ilişkisine çok fazla inanan biriyim. Ustalar olmalı, çıraklar olmalı, birbirleriyle elele verip yetişmeliler. Günümüzün çırakları biraz sabırsız, biz daha sabırlıydık. Onun için eğitim süzgecinden geçerken öğrendiklerimizi hemen aktarabileceğimiz alanlar ve bizi yönlendirecek ustalarımız vardı, şanslıydık. Öyle ki, bu aynı zamanda bizim için ekstra bir okul oluyordu. Çünkü ne kadar teorik olarak bilgilenirseniz bilgilenin, kendinizi asıl ifade edebileceğiniz alan sahne ya da kamera önü. Birilerinin size bir şey anlatmasıyla ya da bir iki cümlele sizi yönlendirmesiyle olacak bir iş değil. O yüzden, öğrenirken aynı zamanda uygulayabilen oyuncularından biriyim, şanslıyım.

Peki kaç yıldır bu alanın içindesiniz?

Profesyonel olarak soruyorsanız, 80'li yılların başlarına denk geliyor, yani ben artık 82 yılından itibaren sadece tiyatrodan ve sinemadan para kazanan biriydim... 35 seneyi devirdik yani.

Bir rol modeliniz var mı?

Olmaz olur mu, rol modellerim var aslında. Profesyonel olduğum ilk dönemlerde, özellikle Genco Erkal bizim gençliğimiz için çok önemli bir roldü; ama ben biraz önce de söylediğim gibi usta-çırakta iletişiminde ustalardan birçoğu ile tanışma, konuşma, paylaşma fırsatı buldum. Tabii ki bir Ali Poyrazoğlu, Ercan Yazgan, Müşfik Kenter, Metin Akpınar gibi isimleri çok farklı yere koyarım.

Peki sizin "üzerimde en çok onun etkisi var" diyebileceğiniz bir eğitmeniniz var mı?

Ercan Yazgan, o kadar baba, ağabey gibiydi ki yani o kadar güzel yol gösterirdi ki benim üzerimde gerçekten

çok büyük emeği vardır. Ama tabii ki şöyle bir geçmişe dönüp baktığımda iyi ki çalışmışım dediğim bir çok isim var: Tefik Gelenbe, Tuncay Özinel... Adile Naşit ile, Ayşen Guruda ile, Halit Akçatepe ile aynı sahneyi paylaşmış olmanın, kamera karşısında bir şeyler üretmenin çok büyük bir şans olduğunu düşünüyorum.

Peki şu anda size en çok destek olan meslektaşınız kim?

Ya yine bakıyorum sağıma soluma eşim, yani Ayşe Erbulak, biz birbirimize çok fazla destek oluyoruz. Diğer yandan insanlar birbirlerinin başarılarının yanında çok fazla olmak istemiyorlar; nedense daha çok destek değil, köstek olmak gibi bir durum söz konusu. Çok önemli bir sözdür o, "İyi günde kötü günde...". İnsanlar kötü günde yanında olması önemli ama ben açıkçası iyi günümde yanımda birilerini isterim, yani ben alkışlandığımda, ödüllendirildiğimde, başarımda da dost dediğim insanların yanımda olmasını isterim. Ama bizde nedense bunu bir türlü sağlıklı yaşayamıyoruz, oturtamıyoruz. Birtakım kırılmalar, kopmalar hep var. O yüzden dönüp dolaşıyorum, bir tek hem meslektaşım hem de hayat arkadaşım Ayşe'den bu desteği alıyorum. Biz birbirimizi çok güzel eleştiririz, eleştirilere de açığız. Bazen mesleki kavgalar oluyor ama bu kavgalar da her şey daha iyi, daha güzel olsun diye... Hani öyle birbirimizin egolarına saldırı anlamında değil, daha başarılı olalım diye..

Tiyatronun insan hayatında ki yerini tek bir cümleyle özetleseniz ne olurdu?

Dokunuyor... Her şeye dokunuyor... O dokunuyor ve siz o dokunmayla birlikte her şeye dokunmuş oluyorsunuz çünkü tiyatro içinde her şey var; edebiyat var, insan var... İnsanın hissedebileceği her türlü duygu var, paylaşım, sevgi var... Çok şey öğreniyorsunuz, gerek kuliste gerek provalarda gerek sahnede...

Ben seyirci olarak da tiyatrodan çok keyif alan biriyim. İzleyici koltuğuna oturduğumda bu işten anlayan biri gibi değil, tamamen o salondan içeri giren biri olmaya çalışan biriyim.

Bir de şöyle bir şey var, bu iş gerçekten öğrenci olmakla ilgili bir şey. Siz istediğiniz kadar donanım sahibi olun, bir tarafınızda hep öğrenci kalmalısınız ki, gelişebilsin. Yoksa hep bir şeyler bir şeyleri kısıtlıyor.

Siz kendinizi sahnede mi daha rahat hissediyorsunuz, kamera önünde mi?

Bunu çoğu zaman bende kendime sordum, bilemiyorum... Galiba kamera için şunu söyleyebilirim; kamera da ekibi çok sevmek, yaptığınız işin ekip çalışması olduğunu unutmadan hareket etmek gibi bir zorunluluğunuz var, yönetmenle olan diyalog çok önemli, rol arkadaşlarınızla olan durum çok önemli... Bazı set ortamlarında kendimi üvey evlat gibi hissettiğim anlar oldu. Çünkü şartlar sizi sürekli çok steril kılmıyor; bazen sürekli bir yarış içinde hissediyorsunuz kendinizi, o bakımdan galiba tiyatro daha bir sığınak, daha bir mabet, daha bir okul, daha başka bir enerji benim için... Yani ben projeye göre cevaplasam bunu, yine de sanırım tiyatro daha ağır basacaktır. Tiyatroda daha çok var olduğumu hissediyorum, daha zengin hissediyorum... Zaman zaman zaten düşündüklerimizin kısıtlanması olarak bakıldığında sinema karşısında biraz tökezleyebiliyoruz, bu her profesyonel ya da amatör oyuncunun vereceği bir cevaptır sanıyorum. Ama öyle iyi projeler, öyle güzel ekipler var ki, an ve an sürekli hatırladığım... O projelerde kendimi mutlu, rahat hissetmişimdir; ama öyle projeler vardı ki hakikatten saatime bakıp "Ay bir an önce bitse de evime gitsem" dediğim de olmuştur, hani samimiyetle söylüyorum.

Peki şimdiye kadar canlandırdığınız karakterlerden sizde en çok iz bırakan, etkileyen hangisi?

Benim için rolün küçüğü büyüğü yoktur, hatta ben hammaliyet dediğim bazı rollerin dışındaki rolleri daha çok severim. Hani 2 perdelik bir oyundur bu ama, 2.perdenin ortasında çıkarsın, bülbül gibi şakırsın, alkışını alır gidersin. Ben o tip rolleri daha çok seviyorum aslında. Burdan bakıldığında şeyi severim, "Avrupa Yakası" diye bir dizi vardı, orada oynadığım "Sıtkı" karakterini çok seviyorum. Yarım kaldı aslında, ben o rolü daha da şekillendirebilirdim, daha da taşıyabilirdim... Bir şeyler yarım kaldı, sonrasında zaten proje bitti. Ama Avrupa Yakası yaptığım işler içerisinde içinde bulunmaktan gerçekten çok keyif aldığım, çok mutlu olduğum işlerdendir. Ve Sıtkı'yı çok seviyordum, deli dolu bir adamdı... Bizim sektörde de bir dolu Sıtkılar vardır hala... Tatlı bir yönetmen, o yüzden Sıtkı'yı özlüyorum zaman zaman, keşke bir yerlerde tekrar edebilsem...

Bir de Dağver rolünü çok severim, bir yarım akıllı, gidip gelen bir karakterdi...

Tiyatro anlamında da benim içimde bir müzikal heyecanı var... Gerçek anlamda müzikaller bizim ülkemizde çok fazla yapılamıyor çünkü bir prodüksiyon işi bu. Şehir ve devlet tiyatroları bunlara daha müsait, onların imkanı daha geniş, özel tiyatrolarda çok fazla bu tarz projeler üretmek mümkün değil, yok denecek kadar az... Ama hani beni heyecanlandıran müzikal rolleri, keşke ben oynasam dediğim karakterler var elbette.

35 Yıllık kariyerinizde dönüm noktası diyebileceğiniz bir yer var mı?

Amerika'ya gidecektim ben, hemen hemen her şey hazır. Oyunculuk eğitimi için, yani artık bir nevi kendimi oraya çok hazırlamıştım, ama arka arkaya yaşanan kayıplar -özel hayatla ilgili- ister istemez benim burada kalmamı gerektirdi. Bu benim için bir dönemeçti... Bir de

tabii o yaşlarda alacağınız hiç bir karar için bu kadar mantıklı düşünemiyorsunuz, 19-20 yaşlarında her şey çok daha farklı. Şimdiki aklım olsaydı, evet giderdim.

Peki gitseydiniz şu an nerede olmak isterdiniz?

Hiç bir şey de olmayabilirdim, yani aktörlük çok ciddi bir serüven... Hollywood da kapıyı açmış ardına kadar beni beklemiyor, sonrasında yurt dışına gidip döndüğümde gördüm. Orada da köşe başları dolu, orada da bir dolu sınavlar var; o sınavları, o engelleri aşım "bakın ben buradayım" demek o kadar kolay değil... Ama döneminde gitmedim işte, gidemedim, o ister istemez içimde bir sızı...

Gitseniz orada mı kalırdınız, yoksa döner miydiniz?

Bilmiyorum ama orada oluşturabileceğim kariyerimle ilgili, sonuçta birbirimizi kandırmayalım, oradaki imkanlarla buradakiler tabii ki farklı. Ama sorunun başında da söylediğim gibi, kim beni ne kadar ister, orada ne kadar var olabilirdim, o yarışın içinde ne kadar dışlanırdım... Sonuç itibarıyla bunu bilemezsiniz, bu yüzden kendi ülkemde bunun savaşını veriyorum. Ama iyi ki, iyi ki böyle bir seçim yapmışım. Dünya'nın en büyük lüksüne sahibim, sevdiğim işi yapıyorum bir de üstüne para kazanıyorum. Mutlu olmak lazım, insanın sevdiği işi yapması lazım...

Kendi yaşamınızda uyguladığınız bir felsefe var mı?

Müdanasızlık... Biraz müdanasızım, yani somut bakıyorum... Hayallere eyvallah ama şimdi hayalleri kurarken de biraz gerçekçi olmak lazım. Somutçuyum, ekip çalışmasına çok inanırım ve inandığım işi yapmaya çalışıyorum. Kendimdir önemli olan aslında, ben yapmak istiyorsam o önemlidir benim için, çok öyle emrivakiyle, ricayla hareket etmem işimde. Yani başka alanlarda evet, bana zorla bir şey yaptırabilirsin, hani bir nebze... Daha doğrusu benim yakınlarım, sevdiklerim bana daha çok bunu yaptırabilir. Ama mesleki alanda bana ricayla, hadi nolurla falan yok... Benim inanmam lazım, o yüzden ikna olabileceğim ben ikna olabilirim, hani yapsak, etsek gibi gazlara gelen biri değilim açıkçası. Öbür türlü çok kez bu yanılgıları yaşadığım için çok uzun zamandır önlem aldım. Gerçekten arzu ettiğim bir şey yapıyorum. Bu da çok büyük bir zenginlik, büyük bir lüks. Zaten hele ki bizim işimizde istemeden olabilecek hiç bir şey yok. Yaptığımız iş bir spor dalı, başka bir şey değil, bu gerçekten keyif alınca yapılabilecek bir şey. Bir oluşumun hayatımda yer alabilmesi için benim gerçekten inanmam gerekiyor, öbür türlü olunca keyifsiz, kavgacı oluyorum... "Benim burada ne işim var?" diyorum.

Bu alana yönelmek isteyen gençlere bir tavsiyeniz var mı?

Var. Gençlerle ve çocuklarla çok uzun süredir elele kolkolayız, onlar çok önemli, onlar gelecek. Onların koşu koşu arkamızdan gelmeleri beni çok mutlu ediyor; fakat coşa coşa gelmiyorlar çoğunlukla, enteresan bir mutsuzluk, bir kaygı hakim gençlerde. Onları da anlıyorum, sabırsızlar, çarçabuk olsun istiyorlar her şey... Öyle olmuyor, sabretmek, dinlemek, öğrenmek lazım... O yüzden gençlere çok inanıyorum, güveniyorum, çok güzel şeyler yapacaklar... Hiç bir zaman tiyatronun biteceğine, bir sonu olacağına inanmıyorum, Eski Yunan'dan bu yana tiyatroyu hiç bir şey bitirememiş, bitiremez... Daha nice nice gençler başarılarıyla seyircilerle buluşacak burada ya da orada fark etmez...

Bu değerli röportaj için Sayın Özden Özgürdal'a çok teşekkür ediyorum.

Zeynepnaz BEHRAM

FURÛĞ

Furûğ Ferruhzâd, 1935'te, içinde tutsak hissettiği bir toplumun içinde dünyaya geldi: despot ve asker bir baba, geleneksellikte takılı kalmış baskıcı bir eş, nesneleştirilmeye çalışılan ve çoktan nesneleşmiş kadınlardan oluşan bir toplum, kadın kimliğini yok eden bir bakış açısı, muhafazakâr bir yaşam algısı, babaerkil bir çağ. Evde erkek kardeşlerine öncelik verildi. Evdeki askeri disiplinden dolayı kaçma arzusu ve isyan duygusuyla dolu bir çocukluk geçirdi. İsmi Farsçada "ışık" olan Furûğ 16 yaşında, aşık olduğu, kendinden yaşça büyük, Tahran'ın ünlü simalarından Perviz Şapur'la evlendi, iki yıl sonra oğlu Kâmyâr doğdu.

1954'te o dönemin koşullarında gözüpek sayılabilecek bir kararla kocasından boşandı. Kocasını ve ailesi, ki o zamanlardaki çoğu aile gibi ataerkillerdi, Furûğ'un bu asi tavırlarını, toplumun ikiyüzlülüğüne başkaldırışını pek hoş karşılamadı ve şeriat yasası yüzünden boşanma sonrası çocuğun velayeti babaya verildi ve ona o canından değerli oğlunu bir daha göstermediler. İşte bu olay, Furûğ'un hayatının dönüm noktasıydı. Doğurduğundan zalimce koparılmıştı. Onu şiire yönlendiren acıları bu esirgeyiş verdi. Ölmeden ölmüştü Furûğ, Sisifos gibi. Kalbinde gün geçtikçe daha derine inen bu soğuk kurşunu, onu içten içe yiyen bu acıları içinde tutamadı, o da şiire döktü iblislerini.

"....
seni istiyorum ve biliyorum
asla koynuma alamayacağım
sen o aydın ve pırıl pırıl gökyüzüsün
ben bu kafeste bir tutsağım
...."

(Tutsak)

Kayboldu Furûğ, kayboluş motiflerini işledi şiirlerine. Bu kayboluş hem karanlık, hem aydınlıktı. Hem aşk, hem ölümdü:

"....
ansızın bir uyku alıp götüreceğim beni
acının çiğliğinden boşalacağım
...."

"....
benden sonra adımları yağmur ve rüzgar
taşın yüzünden yıkayıp silecek yavaşça
adın sanın efsanesinden arınıp
mezarım adsız kalacak yol kenarında
...."

Furûğ'un trajedisi daima kişisel bir durum değildi, toplumun kadınları nesneleştirmeye çalışması, özgürlüğün bazı kesimlere uzak olması onun için başlı başına bir keder nedeniydi. Haklıydı maalesef. Kadının toplumdaki yeri bellidir, önceden tasarlanmıştır, tanımlanmıştır, kadının seçme hakkından söz edilemez. Daha doğmadan onlar için başkaları tarafından oluşturulan bu minik çemberin dışına

çıkma akıllarına bile gelmez. Evcilleştirilmiş ruhlardır. İtaatkârlardır. O, bu vahşeti, kimi zaman özgürlük üzerinde durarak üstü kapalı anlatmıştır şiirlerinde.

"gecenin sonundan söz ediyorum ben
karanlığın sonundan
ve gecenin sonundan söz ediyorum ben

eğer evime gelersen ey sevgili
bir lamba getir bana
ve küçük bir pencere
ki oradan
mutlu sokağın kalabalığını seyredeyim"

Furûğ bu acınacak derecede modernleşmeden uzak toplumu anlamaya çalıştı, bazı şiirlerinde kendi sesi yerine toplumun sorunlarını duyurmaya çalıştı. Şiiriyle ezilen ve ayrımcılığa ağır derecede maruz kalan İran kadınının sesi oldu. Bu süreçte şiirleri başka bir boyuta geçti, yepyeni anlamlar ve derinlik kazandı. Basit kafiyeleri dışladı, geleneksel İran şiirini arkasında bıraktı, evrensel temaların yanı sıra o dönemin İran kadınlarının dile getirmeye korktuğu konuları korkusuzca ele aldı, güzellikleriyle işledi. Fakat bunlar tartışmalara yol açtı, eleştirilere konu oldu. Hatta bazı şiirleri erotik ve uygunsuz bulunduğu için sansüre uğradı. O dönemde, o toplumda görünür olmak erkeklerin ayrıcalığıydı. Aykırı kimliği nedeniyle 1 yıl psikiyatri kliniğinde kaldı.

Şiiri olmasaydı Furûğ'a ne olurdu?

Şiir, varoluş savaşı veren Furûğ için bir direniş halidir. O, yazdığı şiirlerle yaşama tutunmayı denemiş, hayatın dikenli yollarında güller açtırabilmiş bir kadındır. Fakat yaralı yüreğini asla ve asla iyileştiremeyecektir Furûğ; bunun yerine teselliye sözcüklerde buldu, ona dayatılan hayatın eksiklerini şiirle doldurmaya çalıştı.

"Benim için en önemli şey şiirdir. Ve şiir, kendime ve kişiliğime karşı duyduğum en büyük sorumluluktur. Hayatıma vermek zorunda olduğum yanıtların en önemlisidir aynı zamanda."

Furûğ şiirin, resmin ve yazarlığın yanı sıra, sonradan büyük aşkı olacak yazar ve yönetmen İbrahim Gülistan'la tanıştıktan sonra sinemaya da ilgi duymaya başladı. Almanya'da düzenlenen Oberhausen Şenliği'nde birincilik ödülüne değer görülen bir filminin çekimi sırasında tanıştığı küçük Hüseyin'i evlat edindi. Adı sadece kendi yaptığı filmlerde değil, ona yapılan film ve belgesellerde de geçti. Gittikçe tanınmaya, beğenilmeye başlamıştı. Şiir kitapları estetiğini tam anlamıyla aktaramasa da birçok dilde yayımlandı. Ölümü de arka arkaya sığırdığı kitapları, aşkları, travmaları gibi seri oldu. Bir kaza sonucu hayatını kaybettiğinde daha 33 yaşındaydı. Furûğ "ahlaksız"dı, eril zihniyeti çıldırttı. Hayatını alt üst eden "Günah" şiirinden sonra baba evinden reddedildi. Mollalar cenaze namazını kılmak istemeyince namazı bir yazar kıldırdı. Son şiir kitabı olan "İnanalım Soğuk Mevsimin Başlangıcına", öldükten sonra yayımlandı.

"....
zaman geçti
zaman geçti ve gece akasyanın çıplak dallarına düştü
gece pencere camlarının ardında kayıyor
ve soğuk diliyle
geçmiş günün artıklarını içine çekiyor.

ben nereden geliyorum?
ben nereden geliyorum?
böyle bulaşmışım gecenin kokusuna?
mezarımın toprağı tazedir hala
o iki genç yeşil elin mezarını söylüyorum...

"...."
(İnanalım Soğuk Mevsimin Başlangıcına)

Hayat Bir Sahne Gibi...

*Var Olmanın Dayanılmaz Ergenliği... "Ergenim" Çok yaşa!

Albert Camus; "İnsan, kendisine bir mânâ vermeye çalışan tek mahlûktur." der. Ergen ; çocukluğun sonu, yetişkinliğin başlangıcı, yeniden doğum, kendini keşfetme, bilimsel olarak frontal lobun gelişmeye başlaması, somuttan soyuta geçiş... Ergenlikle birlikte kendini tanımaya, etrafa anlam yüklemeye, sorgulamalara ve düşüncelerin aktif olmaya başlaması. Fiziksel gelişim zaten malum. Karşı cinsi keşfetme ve inceleme evrelerinin başlangıcı vs. İkilemler, gelgitler, aşırı duygusal dalgalanmalar, kanın kaynaması, enerji patlaması, içe çekilme, aileden uzaklaşma, akrana yaklaşma, grup kurma, dahil olma çabaları, sorumluluklar.. Bunların hepsinin lise başlangıcına denk gelmesi, yeni ortamlar, fiziksel kaygılar, grup içinde var olma, aile içinde ben de varım çabaları uzadıkça uzayan tanımlar. Neticede insanın dünyaya gözünü açtıktan sonra, var olma çabasını gösterdiği ikinci hayata "hey ben de buradayım" deme gayretidir.. Dışlanma korkusu, içe kapanma ve yalnız kalma isteği. Ve sonrasında yaşanan bildik şeyler.

Françoise Dolto, ergenliği ikinci doğum olarak tanımlar ve ergenlerin de tıpkı yaşamın ilk döneminde yaşama alışmaya çalışan yeni doğan bebekler gibi kırılgan ve dayanıksız olduklarını düşünür ve onları kabuk değiştiren yengeçlere benzetir. Yengeçler, kabuk değiştirdikleri dönemde zayıf ve savunmasızdırlar. Eğer bu dönemde yaralanırlarsa, bu yaranın izini tüm yaşamları boyunca taşırlar.

Talat Parman, Ergenlik ve Merhaba Hüzün adlı kitabında fetüsten bebekliğe geçiş olan doğumu ilk dönüşüm, çocukluktan erişkinliğe geçişi ise ikinci dönüşüm olarak tanımlamaktadır.

Saint-Joseph'in misyonu kendi ülkelerine faydalı "iyi" bireyler yetiştirmektir. Bunun için de gerek öğretmenler ve gerekse yöneticiler için güven ortamı oluşturmaktır. Ekip olmak ve diğerine güvenmek esastır. Güven karşı güveni doğurur.

İyi ve sorumlu bireyler yetiştirmek için ne yapılmalıdır?

En önemlisi, özgüvenli bireyler yetiştirmektir. Özgüven, gençlere, işleri tatmin edici bir sonuca ulaştırmak için gerekli olan kararlılık gücünü verir. Özgüveni eksik olan kişi tek başına karar vermede ve sorumluluk almada çoğu zaman zorlanır. Yetenekleri olan, başkaları tarafından kabul gören ve sorumluluk alan kişi, geleceği için iyi bir temel atmış olur.

"Bunu yapacağından eminim" diyen anne-babalara, çocukları, "evet haklısın bunu yapabilirim" diye cevap verirler. Güven, özgüveni güçlendirir.

Bazı araştırmalar, çoğu gencin zor ve sorunlu olmadığını, fakat problemin özellikle batı toplumunda anne-babaların onlara nasıl tepki verdiği ile ilgili olduğunu göstermektedir. Çocuk ergenlik çağına erdiğinde, anne-babalar da davranış ve duygularında çok fazla bir değişime uğradıklarını ve ebeveyn olarak bu dönemde giderek daha fazla strese girdiklerini öne sürmektedirler.

Veliler ve Öğretmenler;

Yeni deneyimler kazanmaları için onları cesaretlendirin. Müzik, spor, yazı yazmak vs.

Temel becerileri kazanmak için ona zaman ayırın, yemek yapmak, ateş yakmak vs.

Gayretin dışında süreklilik de önemlidir. Sürekliliğini destekleyip gayretini takdir edin.

Sadece başarılarını değil, çabalarını da öğrenin.

Çalışan hata da yapar. Gençler hatalarından dersler çıkarmayı ve bunlarla olgunlaşmayı öğrenmelidirler. Hata yapmalarına imkan sağlayarak olumlu geri bildirimle onların hatalarından öğrenmelerini sağlayın.

Çocuğunuzun olumlu yönlerini önemseyerek destekleyin. Eleştirilecek bir sebep varsa, çocuğunuzun davranışlarını eleştirin, şahsını değil.

Sonuçta ayakları yere basan, bilimsel düşünen, ülkeye olumlu katkı sağlayacak bireyler yetiştirmek için; ergenlik çağında kişilerin kendilerini güvende hissedecekleri, destek görecekları, hata yapmalarına izin verilip olumlu geri beslemeyle kendilerini geliştirmelerine olanak sağlanacakları ortamlar yaratılması önemlidir. Çocuklar, aktif günün neredeyse tamamını okullarda geçirirler. Bu sebeple okulların, gelişme çağında olan çocuklara iyi ortamlar ve karakterlerinin olgunlaşmasını destekleyecek yerler sağlaması önemlidir. Öğretmenlerin rolü de gencin hayatında ve dolayısıyla toplumun geleceği açısından oldukça önemlidir diyebiliriz.

Bunun için de öğretmenler olarak keyifli ve eğlenceli dersler tasarlayarak öğrencileri eğitimin ve hayatın içine çekmeli, onları sorgulamaya yöneltmeliyiz. Hem öğretmenler hem de veliler kendilerine sorular yöneltebilirler.

"Çocuğumun okul hayatından keyif alması ve mutlu olması için nasıl davranmalıyım?"

"Gençlerin kendilerini geliştirmeleri, okuldan keyif almaları için dersimi nasıl anlatmalıyım?"

Gençler de ne olursa kendimi daha mutlu hissederim, bunun için nasıl hareket etmeliyim? , diye sorgulamaya başlar ki ergenliğin temelinde zaten sorgu vardır. Ergen, çocuk değildir artık ama anne babası ve diğer yetişkinler gibi de olmak istememektedir. O farklılık istemektedir. Sorgulayarak hayal gücünü geliştiren bir bireydir. Talat Parman, Oscar Wilde'dan esinlenerek "Ergenler yıldızlara bakabilen ve hayal edebilenlerdir." demiştir. Bu coğrafyada yıldızlara bakmak, hayal kurmaya devam etmek ve hayalleri gerçekleştirmek dileğiyle.

H. Tolga ÇAKIROĞLU
Psikolojik Danışman-Rehberlik Servisi

Kaynaklar:

- *Başlıkta Milan Kundera' nın kitabından esinlenilmiştir. Ergenler ve Gençlerle Psikolojik Danışma, Kathryn &David Geldard, 2013.
- Ergenlik ya da Merhaba Hüzün, Talat Parman, 2000.
- Ergenlik Çağı ve Kişilik Gelişimi, Yaşam Becerileri Eğitim Programı, Kılavuz Kitabı, Lions Quest, 2014.

UNUTULMAYACAĞAK BİR DENEYİM

Öncelikle yazıma " MUN nedir? " sorusuyla başlamak istiyorum. Bu aktiviteye yıllarını feda eden ve gerçekten MUN çalışmış olanlar bu yazıyı yazıyor olmama biraz içerleyebilir belki... Henüz iki yıldır MUN çalışmalarına katılmama rağmen böyle bir soruyu benim cevaplamam nasıl olur acaba ? Belki de çok deneyimli birine göre daha az deneyimli (yani o ben oluyorum) ama yeni yeni bu hobinin püf noktalarını kavramış, belli yerlere gelmiş bir kişinin cevaplaması MUN'u tanımayanlar için daha aydınlatıcı olabilir. Gerçekten nedir bu MUN ? Okulumuzun İngilizce MUN kulübünün bir üyesi olarak gerek kulüp gerekse bireysel deneyimlerim(-iz)den biraz bahsetmek istiyorum bu soruyu yanıtlamadan önce.

Ben bu kulübe çoğu adayın hazırlıkta katıldığı eleme ile girmedim.(Hazırlık sınıflarına ikinci dönemde iki veya üç etaplı eleme münazarası yapılıyor ve her etapta adaylar elenerek bir sonraki senenin kontenjanına göre öğrenci alınıyor.). Hak kazananlar 9.sınıfta bu kulübü seçebiliyorlar. Ama ben hazırlıkta elemeye girmedim; çünkü İngilizce seviyemi yeterli bulmuyordum ve açıkçası bana gereksiz bir uğraş gibi geliyordu. Diğer yandan, bir olay fikrimi tamamen değiştirdi ve ben biraz bundan bahsetmek istiyorum: Her yıl Ankara'da düzenlenen MUNESCO adlı konferansın bizim aramızda bir kutsallığı vardır. Bu konferansın çok kaliteli ve önemli olduğundan değil (bu arada uluslararası en büyük konferans "THIMUN" onay belgesi olan gerçekten üst düzey bir konferanstır.) bizim kulübün kendi içinde ve diğer okullardaki MUN kulüpleriyle arkadaşlık bağının temelini oluşturmasındandır.

Bu etkinlikte neler mi yapıyoruz? Şöyle ki, Ankara'da yapıldığı için 3-4 günlüğüne otelde konaklayıp konferansa katılıyoruz ve MUNESCO'nun bazı otellerden indirimli fiyat alması da çoğu okulun birlikte kalmasına olanak sağlıyor. İşte bu noktada daha önceki konferanslarda görüp de konuşmadığınız veya tanıyıp da yakın olmadığınız insanlarla birden dost oluyorsunuz. Konferans içinde, dışında, otelde ve her yerde birlikte olup hoş vakitler geçiriyorsunuz. Kendimden örnek verecek olursam birçok

okuldan pek çok arkadaş edindim. Bence MUNESCO sırasında ve en önemli sonucu da İngilizce MUN kulübümüzün 11. ve 10. sınıf seviyesindekiler olarak birbirimizi orada tanımamız ve şimdiki arkadaşlıklarımıza sahip olmamızdır.

9.sınıfta bu kulüpte olmamama rağmen kontenjanın imkan vermesiyle MUNESCO'ya ben de katıldım ve 9. sınıftayken hazırlıklar için yapılan elemeye dahil olarak 10. sınıfta bu kulübe girdim.

Hala soruma cevap vermiş gibi hissetmiyorum kendimi; çünkü sözlük tanımı veya Vikipedi'den "kopyala-yapıştır" yaparak cevap vermek istemiyorum. Eğlenceli anılarımın kaynağı olan bu kulüpte yaptığımız her şeyi neden yapıyoruz. sorusuna biraz daha açıklık getirmek istiyorum.Örneğin, neden arkadaş edinmek için takım sporu veya sosyal yardım projesi yapmıyoruz? MUN aslında hem bir takım sporu hem sosyal yardım etkinliği hem de uluslararası bir kaynaşma ortamıdır, diyebiliriz. Bir MUN konferansının nasıl işlediğinden çok MUN kulübümüzün amaçlarını anlatmak daha faydalı olur diye düşünüyorum; çünkü ilgilenenler konferansların nasıl ilerlediğini internetten araştırabilirler. Birleşmiş Milletler'in gerçekten var olan komitelerinde tartışılan konuların bir "model" ini uyguluyoruz ve farklı ülkeleri temsil eden delegeler aracılığıyla fikir alış verişini yaparak tartışılan konuya çözümler üretiyoruz. Daha deneyimli olanlar da bu komitelerde başkan olarak görev alıyor ve bir bakıma komitenin her işinden sorumlu oluyorlar. Kulüp olarak amacımız da birlikte konferanslara katılmak, bunun öncesinde hazırlıklar yaparak konferans sırasında olabildiğince aktif ve yararlı olmaktır. Delege olarak katılanların her konferans öncesi bir "resolution" yazması gerekiyor. "Resolution" denilen kavram ise komitenin konuyla ilgili yazılan çözüm önerisi, önlemler vb. konuları kapsıyor.

Anlaşıldığı gibi kulüp olarak her katılımcımızın araştırma yaparak elinde belli dokümanları ile katılmasını hedefliyoruz ki okulumuzu gittiğimiz yerde iyi bir şekilde temsil edebilelim. Kulübümüze sonraki senelerde katılmak isteyen herkesi bekliyoruz ve bu deneyimi yaşamalarını özellikle tavsiye ediyoruz.

Sevgilerimle,
Tan DEDEBAŞ

2016-2017 Fenerbahçe Parkı Topluluk Bahçesi ve Permakültür Kulübü Çalışmaları

Geçen sene okulumuzun permakültür kolunda, özellikle de Fenerbahçe Parkı Topluluk Bahçesi'nin oluşum aşamasında yaptığımız atılımın ardından, yeni senenin çalışma planını tasarlamak üzere kollarımızı sıvadık!

Danimarka'da katıldığımız çevre konferansından döndükten sonra, **topluluk bahçesi projemizi kalıcı kılmak** üzere neler yapabileceğimizi tartıştık. Biz öğrencilerin ders yoğunlukları, üniversite hazırlıkları, okul dışı aktiviteleri topluluk bahçesine her hafta düzenli olarak gitmemize engel oluyordu. Bu nedenle, bahçeye sahip çıkabilecek, en azından haftada 1-2 defa gelerek bahçede yapılması gereken işlerin bir ucundan tutabilecek gönüllülere ihtiyacımız vardı (Gönüllü derken Kadıköy çevresinde oturan, hafta içleri sabahtan akşama kadar profesyonel bir işle uğraşmayan ve toprağa elini bulamaktan keyif alan kişilerden bahsediyorum.). Sayısı az da olsa, bu kişilere ulaşmanın peşine düştük böylece. Yaz döneminin sonlarına doğru, facebook sayfamızda, 900 kişiye yakın takipçimiz arasından gönüllü olabilecek kişilerin ilgisini çekmek amacıyla bir yazı yayınladık. Bu yazı üzerine bizimle iletişime geçen kişilerle topluluk bahçemizde bir buluşma düzenlemeye karar verdik.

24 Eylül günü gerçekleştirdiğimiz buluşmada gönüllülerin uygunluklarını, bahçeye ne sıklıkta gelebileceklerini ve ne kadar yakında oturduklarını öğrenerek bunları not aldık. Günün en önemli kısmı bir **"permakültür gönüllülük ağı"**nın oluşturulmasıydı. Bu gün itibariyle, çalışmalarımıza dışarıdan katılan gönüllüler gönüllülük grubunun içine dahil edildiler. Böylece, kurduğumuz mesajlaşma ağı üzerinden, boş vakitlerinde bahçeye gitmek üzere birbirleriyle randevulaşmaya başladılar. Bahçeye gidildiğinde yapılacak çalışmaları da her hafta düzenli olarak bildirmeye başladık.

Aynı zamanda bu gün, bahçenin **yeni sezona hazırlanması** için yapılması gereken çalışmaların neler olduğunu konuştuk. Taner Aksel ufak çaplı bir permakültüre giriş bilgilendirmesi yaptı. Daha sonra, bahçemizin içindeki tavuk kümesinin tasarımını ve solucan çiftliği hazırlıklarını tamamladık (Özel bir tür olan kaliforniya solucanları, boş bir küvet içerisinde, bir miktar toprağın ve organik yemek atıklarının yardımıyla çok verimli olan "vermikompost" gübreyi oluştururlar; elde edilen gübrenin suyu bitkilerde

sıvı yaprak gübresi olarak kullanılırken, gübrenin kendisi de mineralce zengin bir fide toprağı besinidir.). Bunun yanında, sıcak kompost malzemelerinin toplanması, tohum çıkarma, bitki yataklarının yeni fide yatakları haline getirilmesi çalışmalarını da keyifle tamamladık.

İkinci **"Permakültür Uygulamaları Atölyesi"** günümüzü 8 Ekim cumartesi olarak belirledik. Bu hafta sonu oldukça kalabalık bir öğrenci grubu vardı bahçede. Öğretmenimiz Ali Yılmaz eşliğinde birkaç arkadaşımız, yaz boyunca bakımsız kalan korkulukları onarma çalışması yaptılar ve üç saat içerisinde rengarenk, yepyeni korkuluklar çıktı ortaya. Bir başka grup öğrenci ise arap sabunu, sodyum bikarbonat ve su birleşiminden oluşan doğal böcek ilacını yaptılar ve bitkilerimizi ilaçladılar. Diğer arkadaşlarımız da toprak düzeyindeki bitki yataklarını kürek yardımıyla ters düz edip çapaladıktan sonra sonbahar yeşilliklerinin tohumlarını ektiler.

Aynı zamanda, bu seneki planlarımızın en büyük parçası olan **"okullar ile birlikte çalışma"** hedefimizi Ekim sonunda harekete geçirdik. 27 Ekim günü Küçük Ağaç Anaokulu - Zürafalar sınıfı miniklerini bahçemizde ağırladık. Her daim çalışmalarımızda aktif rol alan gönüllümüz Raife Hanım eşliğinde çocuklar sonbahar-kış yeşilliklerinin tohumlarını ektiler. Bahçeyi dolaştılar, domatesleri dalından kopardılar ve tattılar, bahçecilikle ilgili küçük bilgiler edindiler. 3 Kasım günü Milenyum Anaokulu'ndan; 5 Aralık günü de Nihat Işık İlkokulu'ndan bir grup öğrenciyi daha ağırladık aynı şekilde. Bu çalışmaları düzenlemekteki en büyük amacımız, **çocuklara doğal yaşam bilincini kazandırmaktı**. Ne yazık ki yeni nesil büyük şehirlerde yetişiyor; şehirlerin de **yeşil yerleşkeler** üzerine sağladıkları alanlar ve imkanlar kısıtlı olduğu (yok edildiği ya da kirletildiği) için çocukların ve gençlerin büyük bir kısmında doğal ürün yetiştirme, toprakla ilgilenme fırsatının neredeyse hiç elde edemiyorlar. Bizler bu sorundan yola çıkarak, merkezi sayılan bir alanda, zamanımızın bir kısmını okullara ayırarak kooperatif çalışmalar yapmaya özen gösteriyoruz.

Ayrıca, okulumuzun 12-20 Kasım haftasında tatil olmasından yararlanarak, bahçeye gün aşırı gitme imkanını bulduk. Gönüllülük ağıımızdan bize destek vermek için gelen

gönüllüler ile birlikte bu günlerde 3-4 saatlik çalışmalar yaptık. Domates sırkalarını ve biberleri söktük, kompost malzemelerini düzenledik, bitki yataklarımızda çıkan ıspanak, maydanoz, çin yeşillikleri, marul gibi bitkilerimizi diğer boş bitki yataklarına aktardık.

Bunun yanında, bahçemize yeni ve daha derin bitki yatakları geldi, bu yataklarda daha çok kış bitkisi yetiştireceğiz. Yetiştirdiklerimizin bir kısmını bahçenin yanındaki anaokuluna, çocukların **doğal ve temiz gıda** ile beslenmesi için vereceğiz.

Bununla birlikte, 20 Kasım günü ailemle birlikte katıldığım ve babam Taner Aksel'in konuşma yaptığı **"Sürdürülebilir Yaşam Film Festivali"**nden bahsetmek istiyorum. Kartal Belediyesi'nin öncülüğünü ettiği bu festivalde **"Demain"** adlı

Fransız yapımı, belgesel şeklinde çekilmiş bir film izledik. Başından sonuna kadar çok iyi düşünülerek çekilmiş, ilham verici ve etkileyici bir film. Şehirdeki modern hayatlarımızda ve kısıtlı imkanlarımız da olsa "Ben çocuklarımın geleceği ve çok daha iyi bir dünya adına ne yapabilirim?" sorusuna, dünyanın her köşesinden ilham verici örneklerle cevap veriyor. Bu filmin ulaşabildiğimiz kadar çok kişiye izletilmesi görüşümdedir. (Demain - Cyril Dion, Mélanie Laurent)

Kasım günü ise, Başak Durgun adlı **"İstanbul'daki yeşil alanların ve kent bahçelerinin insan davranışı üzerindeki etkisi"** hakkında doktora tezi yazan bir öğrenci ile röportaj yaptık. Topluluk bahçemizin oluşum hikayesini aktardıktan sonra, bu gibi projelerin insanlarda nasıl bir etki yarattığı üzerine tartıştık ve belediyelerin bu projelere karşı olan tutumunu konuştuk.

Bilim ve Sanat Haftası'nda, 5 Aralık pazartesi günü. ve 4. ders saatleri arasında topluluk bahçemizde kulüp öğrencileriyle çalışma düzenlendi; 7 Aralık çarşamba günü ise 3. ve 4. ders saatlerinde Taner Aksel "Hava, Su, Toprak, Enerji" üzerine bir sunum yaptı. 8 Aralık'ta Şükran Toy ve Yeliz Eraslan'ın organizasyonu ile "böcek ilacı, kompost ve konserve yapımı atölyesi" düzenlendi.

En sonunda ve son olarak, Permakültür Kulübü öğrencileri ile yaptığımız çalışmalara geldiğimizde, okuldaki küçük permakültür bahçemize yeni bir tasarım yaptığımızı ve bahçeyi sil baştan oluşturacağımızı söylemek gerekir. Sene başında Müdürümüz Sayın Paul Georges ile yaptığımız görüşmede, çalışma alanımızın büyütülmesi kararı alınmıştı. Bahçemizi büyüttüğümüz için de yeni alanımızda iki farklı tasarım kullanmayı uygun gördük: **keyhole** yani anahtar

deliği dediğimiz bitki yatağı tasarımı ile bahçenin kuzey yönüne bakan **sera** şeklinde üstü kapalı iki derin bitki

yatağı inşaası. Güneş görmeyen küçük alana da kütükler üzerinde **mantar yetiştirme sahası** oluşturacağız. Bahçemizin her iki yanına ayaklı ahşap panolar koyacağız, üzerlerinde "Permakültür nedir? - Amaçlarımız - Kompost nasıl yapılır?" bilgilendirmeleri yer alacak. Aynı zamanda, öğrencilere Taner Aksel'in çiftliğinden gelen doğal ata tohumları verilecek ve öğrenciler bunları kendi evlerinde saksılarda fide haline getirecekler; bu fideler daha sonra bahçemizdeki bitki yataklarına aktarılacak. Öğrenciler ek olarak evlerinde çay ve kahve posaları, yumurta kabuğu, asidik olmayan meyve-sebze kabukları gibi malzemelerden kompost yapıp bahçemizde kullanmak üzere okula getirecekler. Kulüp saatlerimizde ise hava bahçede çalışmamız için elverişli olmadığında sınıfta permakültür üzerine sunumlar ve bilgilendirmeler yapılacaktır.

Okulumuzda **temiz enerji** kullanımına özen göstermek amacıyla Müdürümüz Sayın Paul Georges ile görüştüğümüzde, okuldaki binalarımızın bir kısmında güneş panellerinin kurulabileceği üzerine konuşmuştuk. Bu güneş panelleri, **"eko-okul"** yolunda atılan ilk adım olacak belki de. Temiz enerji üzerine danışman şirketlerle görüşmeler hala sürmekte...

Defne AKSEL

Caretakers of the Environment International 2016 Çevre Konferansı

1986 yılında kurulmuş, bağımsız bir çevre eğitimi organizasyonu olan Caretakers of the Environment International, 50'den fazla ülkeden öğretmen ve öğrencilerine yönelik bir çevre bilinci ağı oluşturarak, ortak projeler yardımıyla birbirlerini ve başka canlılarla paylaştıkları çevreyi daha yakından tanımalarını sağlayıp çevre sorunlarına duyarlılığı arttırmayı amaçlayan, konferanslar düzenleyen organizasyondur. Öğrenciler konferanstan, tüm coğrafyaların çevresel sorunlardan haberdar olmak, çözüm önerilerini üretmek, kültürleri tanımak, iletişim becerilerini güçlendirmek gibi bilgi ve deneyimle dönmekteler.

Öğrencilerimiz Defne Aksel (11A), Serra Özsoy (12E) ve Melis Severcan (12E) Haziran ayında, Danimarka'nın Aalborg şehrinde düzenlenen uluslararası "Caretakers of the Environment International '16 (CEI)" adlı bu organizasyonda, okullarını ve ülkelerini Fenerbahçe Topluluk Bahçesi ile okuldaki permakültür bahçesindeki uygulamaları doğaseverlere aktarmak üzere birçok tecrübe edindiler ve projelerini yüzlerce öğrenciye sundular.

Bunun yanında, organizasyonun kendi düzenlediği çeşitli atölye ve etkinliklere katıldılar. "Doğal diş macunu yapımı atölyesi", "yulafli, meyveli, böcekli kahvaltı hazırlama atölyesi", "çöp ve geri dönüşüm fabrikasına gezi", "basit güneş enerji yapım atölyesi", "ulusal park gezisi" katıldıkları etkinliklerden sadece birkaçıydı. Daha sonra Aalborg, Kopenhag ve Oslo şehirlerini gezerek, sürdürülebilirlik üzerine yapılan çalışmalarını gözlemlediler. Güzel tecrübeleri, anıları ve fotoğrafları ile geri döndüler.

Şükran TOY
Coğrafya Öğretmeni

LOCA LIBERA

Ocak 2017

Saint Joseph ÖZEL

Danimarka Gezimiz

Bu Filmleri
Kaçırmayın: 2016

Neden **MasterChef** İzlemeye
Başlamalısınız?

Evsiz İnsanlara
Dağıtılan 100
Fotoğraf
Makinesi Bu
Karelerle Geri
Döndü

Tarif Zamanı:
Karidesli
Kuinoito

Harika bir
Mekan:
FilBooks

Aleyna Doğan

Serra Özsoy

https://d.fastcompany.net/multisite_files/

360

DANİMARKA

Aalborg daha önceden Havaalanı'ndayken hep uçuş saatine, kapı numarasına bakarken en tepede gördüğüm bir destinasyondur ve daha fazlasını bilmiyordum. Yazın katıldığım çevre konferansı ile birlikte bu şehirde bir askeri üste kalıp bir hafta boyunca burada vakit geçirme imkanım oldu. Öyle ahım şahım bir özelliği yok ama mimarisi ve doğasıyla çok güzel bir Avrupa şehri.

Burada gördüğümüz yerlerden bir tanesi de Vikinglerden kalma bir ören yeri idi, her ne kadar Vikingleri savaşçı olarak bilsek de burada yaşayan Vikingler savaşın aksine tarımla ilgilenmişler ve hayatlarını bu şekilde, daha sakinçe yaşamışlardı. Bu alanda Vikinglerden kalma mezarları gördük ve etkinlik yerine geçtik.

Aslında güzel planlanmış bir alan, gruplar sırasıyla yaklaşık beş farklı araziye geziyor ve Vikinglere ait farklı şeyler yapıyorsunuz. Benim en çok ilgimi çeken kısım farklı mesafelerdeki maket geyik ve ceylanların bulunduğu alanda okçuluk yapmaktı. Bunun dışında ateş başında otantik tahta tabaklarda yine Vikinglere özgü yemekler yedik ve günü bu şekilde tamamladık.

Aalborg'daki diğer günlerimizde biraz daha turistlikten uzak olacak yerlere gittik. Bunlardan bir tanesi de Geri Dönüşüm Fabrikası oldu. Sürdürülebilirlik konusunda en gelişmiş ülkelerden biri olan Danimarka, geri dönüşüm konusunda da oldukça başarılı.

Şehirde herkes çöplerini gruplara ayırıyor ve bu sayede geri dönüşüm kolayca yapılıyor bu fabrikada. Plastikler, metaller, camlar derken her şey gruplanıyor ve içlerinden işe yarar olanlar da fabrikanın içindeki satış alanına dezenfekte edilip koyuluyor. Burdaki eşyaların bir kısmını bağışlıyorlar, geri kalanını ise halk satın alıyor. Biz de gidip baktık ve içlerinden bayağı işe yarar şey var; koltuk takımları, dikiş makineleri, plaklar, CD'ler, ev eşyaları gibi 2.el birçok şey..

Bir sonraki güne midyelerle ilgili bir araştırma merkezindeydik, çok ilginç bir yerdi. Istakoz ve midyeler hakkında bilgi alıp deniz ürünleri ikramlarını yedikten sonra midye toplama

tekneleriyle yola çıktık. Hem hava soğuktu, hem yağmur yağıyordu ilk başta bayağı söylensek de sonra denizden midye çıkarıp yemeye başlayınca o gün de güzel geçti.

Çevre ve sürdürülebilirlik açısından Danimarka'yı bir turist olarak değil de ileride işime yarayacak bilgiler edinip arazi çalışmaları yapan -bir bakıma araştırmacı- biri olarak geldiğim için çok memnunum. Bu iki gün de çok eğlenceliydi.

Danimarka'da hava neredeyse gece yarısı kararıyordu, ama o kararmak da tam kararmak değil yine de bir aydınlık var havada. Norveç'e geçince bu daha da arttı. Ama bu sayede çok güzel gün batımları oluyordu.

Bir başka güne Aalborg Zoo gezisi vardı. Ben pek hayvanat bahçelerini sevmem hatta desteklemem de ama buradaki fikir çok hoşuma gitti; hayvanları tamamen parmaklıklar ardına koymaktansa zararsız olanları bir nebze de olsa

doğal hallerinde insanların onu sevip besleyebileceği şekilde bırakmışlar. Bu sayede pony'ler, atlar, keçiler hatta maymunlar yanınıza gelirse maymunlar, lamalar gibi birçok hayvanı sevmek ve beslemek mümkün.

Washington'a gittiğimde ordaki yaz okulunda gezi olduğu için söylene söylene gitmişim, orası acaip büyük ve çok daha kapsamlıydı ama böyle bir "sev&besle" politikaları yoktu.

Bir başka güne şehir merkezindeydik, Danimarka her ne kadar süper pahalı bir yer de olsa burada Sushiler çok ucuz! Şansımıza öğlen saatleri olduğu için açık büfe Uzakdoğu mutfağı vardı, biz de kişi başı 10 euroya istediğimiz kadar kalamar, midye, noodle, Çin böreği ve sushi aldık. Günlerce askeri üste kalmamızın üstüne o kadar acıkmışız ki o yemeği hatırladıkça hala saygı duruşunda duruyoruz.

BU FILMLERİ KAÇIRMAYIN: 2016

OYUN

American Horror Story dizisinin oyuncusu Emma Roberts ve senaristi Jessica Sharzer'i yeniden bir araya getiren Oyun filminin yönetmenliğini Paranormal Activity serisinin 3. ve 4. filmlerini yönetmiş olan Ariel Schulman & Henry Joost ikilisi üstleniyor. Anlayacağınız oldukça gerilimli... Roberts'ın baş karakter Vee'yi, Dave Franco'nun ise Ian karakterini canlandırdığı film sanal oynanan bir Doğruluk-Cesaret oyununu temel alıyor. Ve oyunda ilerledikçe attığı adımların kimliği belirsiz "izleyiciler" tarafından yönlendirildiğini fark ediyor.

Oyun artık oyun olmaktan çıktığında, hala devam etmek ister misiniz? Peki ya kazanmaktan başka seçeneğiniz kalmadıysa?

WAR DOGS

Başrollerini Miles Teller ve Jonah Hill'in paylaştığı Todd Phillips filmi gerçek bir hayat hikayesinden esinlenerek yazıldı. Bu iki aktörün beraber film çektiklerini görünce çok merak etmişim nasıl bir şey karşımıza çıkacak diye. İki genç adam, David Oackouz ve Efraim Diveroli Pentagon'la 300 milyon dolarlık bir anlaşma imzalarlar. Ne için mi? Afganistan'daki Amerikan yandaşlarına yardım etmek ve silahlandırmak için.

DOCTOR STRANGE

Gelin yakın bir tarihe bakalım. Harika bir aktör, harika bir karakter, muhteşem bir film. Marvel'a Scarlet Witch'ten sonra sihirli büyülü bir şeyler geliyor. Kalkanlar, zırhlar ve oklardan sonra biraz daha mistikleşiyoruz.

Marvel aleminin sevilen süper karakterlerinden biri olan Doctor Strange'in öyküsünü perdeye taşıyacak olan film, kariyeri oldukça parlak ama çok kibirli bir cerrah olan Stephen Strange'in hayat öyküsünü ve bir süper kahraman olarak yaşadığı ilginç dönüşümü beyazperdeye aktaracak. Filmde Doktor Strange'i İngiliz oyuncu Benedict Cumberbatch canlandırırken filmin yönetmen koltuğuna Scott Derrickson geliyor.

Aleyna Doğan

Neden Master Chef izlemeye başlamalısınız?

1-Sadece bir yemek programı değil.

Evet biliyorum televizyonda hepimizin denk geldiği ve gözümüzün takıldığı bol kavgalı bol çirkefli bir sürü program ama kalitesiz yemekler var. Emin olun MasterChef öyle değil. İsmine baksanıza isminde bile asalet var. Hem gerçekten de sadece bir yemek programı değil. Yarışmacıların Amerika'nın dört bir yanından başvuruyor ve bunun üzerine yüzlerce kişi arasından elenerek finallere kalıyorlar. Bu finallerde 3 jüriden 2'sinin onayını alanlarsa yarışmanın kadrosuna girmiş oluyor.

Üstelik MasterChef olmak demek kafaya göre en iyi yemeği yapmak demek de değil.

Yarışmalar şu şekilde "Mystery Box"ta çıkan ürünlerle bir yemek yapmak, takım oyunları, takım oyunlarında yenilenler için "Pressure Test"ler, Michelin yıldızlı

restoranlarda ya da Dünyaca ünlü otellerin

mutfaklarında kısa bir sürede çok yemek yapmak, tüm bir düğünün

yemeklerini yapmak, bir orduyu doyurmak, stadyum için yemek hazırlamak,

Glee dizisinin setinde tüm ekip ve oyunculara yemek sunmak vb.. Yani

programı izlerken sadece yemek yapılışını ve yemekleri izlemiyorsunuz, acaip

bir heyecan ve akıcılık var. Üstelik konuk olarak gelen ünlüler ve şefler de

ekstrası!

2- Yarışmacılar da jüriler de harika.

Toplam 3 sezon izledim ve gerçekten de her sezonda izlediğim yarışmacılar, yarışmacıların kavgaları, yaptıkları yemekler ve hatalar hala aklımda. İster istemez sizin de favorileriniz ve sinir olduğunuz kişiler oluşuyor ama izlemeyi bırakamıyorsunuz ve daha da devam ediyorsunuz. Jürilerse benim izlediğim 3

sezon boyunca Graham Elliot, Joe Bastianich ve Gordon Ramsay'di. İlerki

sezonlarda Joe ve Graham gidiyor sanırım ama emin olun Gordon zaten tek

başına programı götüren kişi. Ama yine de Joe ve Graham'ın kendine has

komik yanları var. Sonuçta üçü de Michelin

yıldızlı restoran sahibi, Dünya'nın sayılı

şeflerinden. Tabii ki de harikalar!

3-Yemekler inanılmaz derecede güzel.

Yarışma süresince Dünya'nın en zor mutfaklarının en zor yemekleri yapılıyor ve tat ne kadar önemliyse sunum da bir o kadar önemli. Programın bir diğer iyi yanı da farklı dünya mutfaklarını ve ünlü şeflerin yemeklerini, kaliteli yemek standartlarını görebiliyor olmak.

4-Tatlılar inanılmaz derecede güzel.

Yemekler her ne kadar büyük bir rol oynasa da yarışmada tatlılar da eksik olmuyor. Kimi zaman Amerikan klasiklerinin yapılması istense de jürilerden Joe'nun İtalyan olmasıyla birlikte çoğu zaman tatlılarda da İtalyan esintileri görmek mümkün.

Üstelik yarışmacıların genelde en az birkaçı yapması gereken tatlının yapılışını bilmiyor, hatta adını bile duymamış olanlar oluyor. Ama yapmasına yapıyorlar hatta gayet de güzel oluyor. Ee sonuçta MasterChef olmaya aday hepsi. Elbette yapacaklar, sonuçta iddia sahibi onlar!

5- İki kelime : Gordon Ramsay.

Kendisi sadece MasterChef jürisi değil aynı zamanda programın yapımcılarından biri ve MC dışında hem İngiltere hem de Amerika'da yayımlanan bir sürü televizyon programı var. Ve kendisi birden çok Michelin yıldızlı dünyanın en güzel yerlerindeki restoranlara sahip. Kendisi Aşçılık Dünyası'nın çoğu kişinin gözünde bir numarası. Ve program boyunca küfretmeyi çok seviyor. Yarışmacılara karşı kimi zaman sert davranırsa da hem yarışmacılar hem de izleyenler Gordon'ı çok seviyor.

EV SİZ İNSANLARA DAĞITILAN 100 FOTOĞRAF MAKİNESİ BU KARELERLE GERİ DÖNDÜ

2012'den beri İngiliz girişim Café Art evsiz insanları toplumun geri kalanıyla fotoğrafçılık ve sanat yardımıyla etkileşime sokuyor. Evsizlerin ortaya çıkardıkları işleri şehrin farklı noktalarındaki kafelerde sergiliyor. Çalışmalar böylelikle geniş bir kitle

tarafından görünüyor. Ayrıca satışlarından elde edilen gelir hak sahibi evsizler arasında paylaşılıyor.

Son olarak geçtiğimiz Temmuz ayında bir projeye daha imza attı Café Art. 100 adet Fujifilm tek kullanımlık fotoğraf makinesini Londra'daki evsiz insanlara dağıttı. Temel fotoğraf eğitiminin verildiği bir atölyenin ardından katılımcılardan "My London" (Benim Londram) temasında fotoğraflar çekmeleri istendi.

100 fotoğraf makinesinden 80'i 2 bin 500'ün üzerinde fotoğrafla geri döndü. İçlerinden 20'si 2016 yılı için hazırlanan takvimde de yer alacak birbirinden güzel fotoğraflar binlerce seyirciyle buluştu. Şimdi Kickstarter'da fonlanan takvim için toplanan para basım masraflarına, fotoğraf sahiplerinin ödüllere, gelecek projeler için gerekli malzemelerin teminine harcanacak.

Projeye katkıda bulunan evsiz fotoğrafçılardan Tovey, kampanyanın videosunda şunları söylüyor: *"İlk yıl yarışmaya katıldığımda kimselere bakamadım, kimseyle konuşamadım bile. İçeri girdim, gözlerimi ayaklarımdan ayıramadım. Bir fotoğraf makinesini aldım ve hiçbir beklentim olmadan dışarı çıkıp fotoğraf çekmeye başladım. O andan sonra hayatım değişti. Tek kullanımlık bir fotoğraf makinesinin insanın öz güvenini yerine getirmesi inanılmaz bir şey."*

LOCALIBERA.COM

Karidesli Kuinotto

Malzemeler (10 kişilik) :

Kuinoa - 2,5 bardak

Kuru soğan - 2 adet

Sarımsak - 1 diş

Kimyon - 1 tatlı kaşığı

Tereyağ - 3-4 çorba kaşığı

Acı biber salçası - 1-2 çorba kaşığı

Yeşil ve kırmızı biber - 2'şer adet

Karides - 500 g

Bezelye - 1 bardak

Sebze suyu - 3,4 bardak

Krema - 3/4 bardak

Parmesan peyniri - 100g

Hazırlanışı: Tereyağını bir tavada erittikten sonra, küçük doğranmış soğan, sarımsak, kimyon, acı biber salçası, ince doğranmış biber, kabukları soyulmuş karides ve biraz tuzla 5-10 dk kadar soteleyin. Yanlışlıkla biraz fazla kimyon koydum, dikkat edin! Sonrasında aynı yağla devam ettiğimden beyaz kinoa kullanmıştım ve rengini koyulttu biraz.

Sotelemiş olduğunuz sebze ve karides karışımını yağı tavada bırakarak başka bir kaba alın. Aynı tavaya

Kuinoa'yı koyun, 1-2 dakika yağda çevirdikten sonra 1 bardak sebze suyu ekleyin ve karıştırarak pişirmeye başlayın. Her seferinde, 1 bardak sebze suyu ekleyerek,

yavaş yavaş rizotto gibi pişirmeye devam edin. Kuinoa şeffaf olana kadar pişirmeye devam edin, sebze suyunuz biterse su da

katabilirsiniz. Ben sebze suyu bulamadığımdan direkt su ile yaptım ve oldukça güzeldi. Çok dert değil yani.

Piştirme sona erdiğinde tekrar sebze ve karidesleri, kremayı ve rendeleyeceğiniz parmesanı katın ve karıştırın. Kuinotto servise hazır! Tamamen sağlıklı ve güzel bir akşam yemeği!

Aleyna Doğan

FilBooks

FilBooks tatlı mı tatlı, huzur dolu, orijinal ve Avrupa'da gördüğümüz kafelerin standartını aşmış bir yer. Facebook kullananlarınız Insider'ın paylaşımlarını okuyordur, ben de Insider'ın "Avrupa'nın En İyi 7 Kafesi" yazısını okurken duydum buranın adını ve Aleyna'yla gitmeye karar verdik.

Karaköy'de yer alıyor ama biraz gizli saklı bir köşede, gizli saklı dediysem alakasız bir yerde de değil tabii caddenin üzerinde bir köşede yer alıyor. Dışarısı mavili yeşilli tonlardan sandalyeler masalarla çevrelenmiş, kolayca tanıyabilirsiniz.

Konsept olarak da aslında book store gibiler özellikle de fotoğrafçılığa dair kitaplar, eşyalar satıyorlar ki ben de dayanamadım kendime defter aldım. Üst kattaysa salıncaklı bir köşe var, her yer cici kitaplarla kaplı ve ders çalışmak için, bir şeyler karalamak için birebir. Siz sormadan yazıyım evet wifi de var :)

Karaköy'de geçireceğimiz bu günü birkaç mekanda değerlendirmek istedik ve bu yüzden de burada tatlı türünden bir şeyler yemeye karar verdik. Red velvet kekleri mükemmel görünüyordu biz de ondan sipariş ettik, aklınızda bulunsun bu çok büyük bir kek o yüzden iki kişi paylaşmakta fayda var. Lafın gelişi demiyorum gerçekten zor bitirdik..

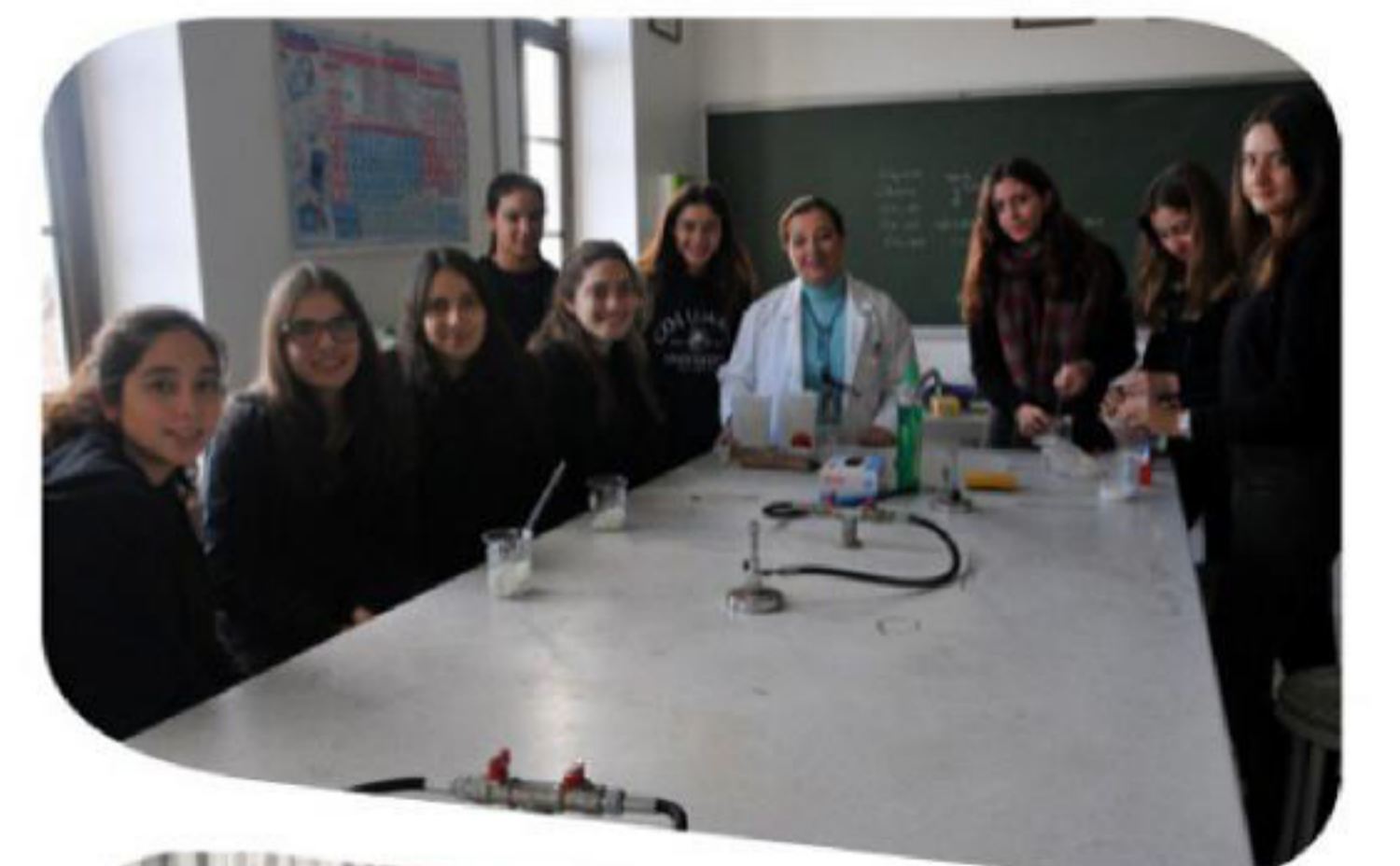
Pastamıza bayıldık bir de ben karamelli latte istedim, Aleyna da limonata içti ki onlar da bir o kadar iyiydi. Uzun lafın kısası bu sevimli mekan gerek konseptiyle gerekse tatlılarıyla ve içecekleriyle tam ders çalışmalık, kitap okumalık, salıncakta sallanmalık bir yer! En kısa zamanda ziyaret etmeniz dileğiyle.. Adres : Kemankeş Karamustafa Paşa, O-1 No:1, 34425 Karaköy Beyoğlu/İstanbul

Bilim Haftası

Semaine Des Sciences

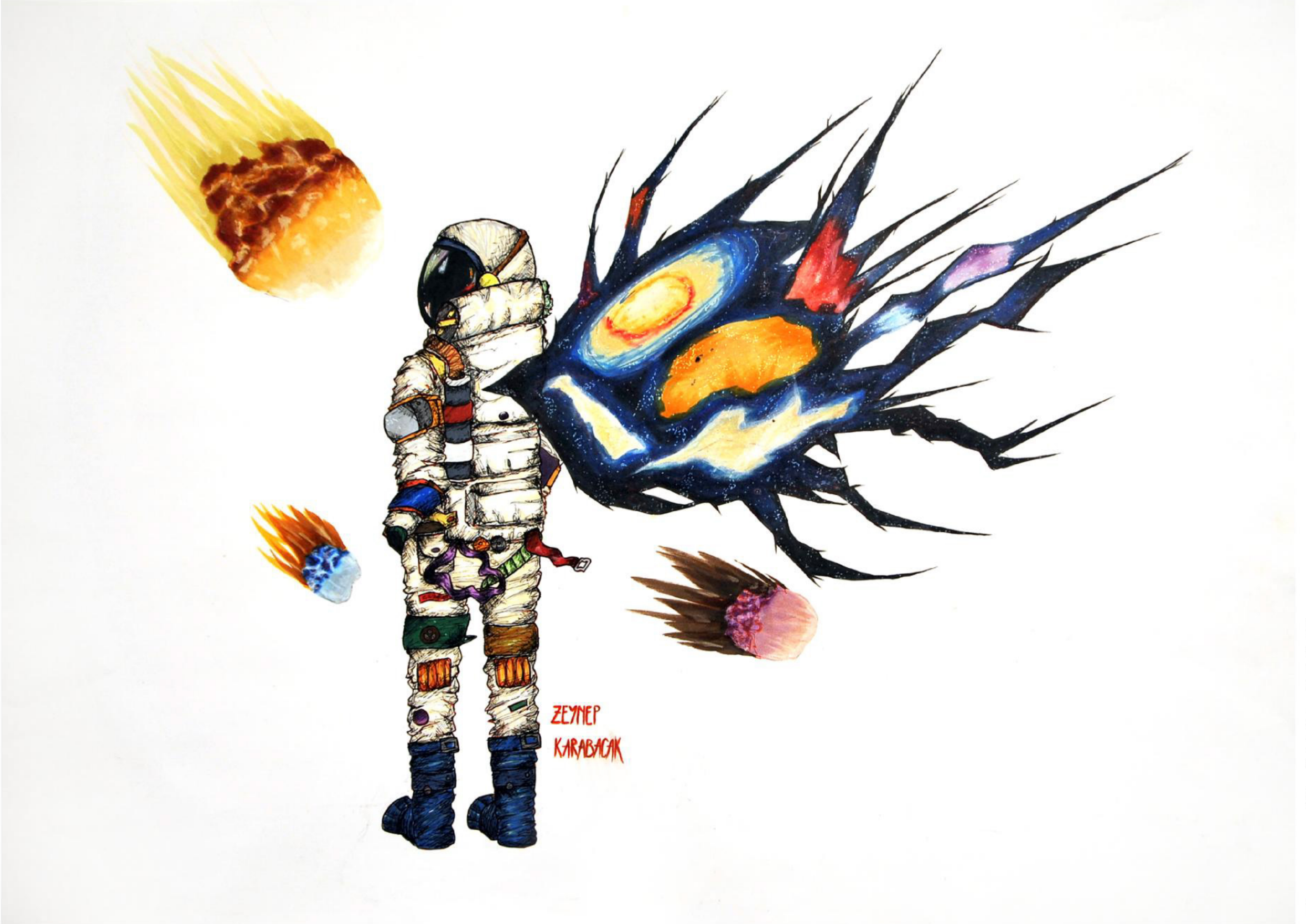
“5-9/12/2016”

Emel SEZAN

Zeynep KaARABACAK